

DINCOLO de STYX

A detailed illustration of a futuristic space city. The central structure is a large, complex station with multiple levels, platforms, and a prominent spire reaching towards the top of the frame. It is densely packed with lights, primarily in shades of blue and white, giving it a vibrant, lived-in appearance. Several smaller, modular spacecraft or stations are orbiting the main structure, connected by thin lines or cables. The background is a deep black space filled with numerous stars of varying brightness, creating a sense of vastness and depth. The overall aesthetic is one of advanced technology and exploration.

**ALEXANDRU
AMOQ**

vio © design

rețeaua
românilor
de pretutîndeni

RoGrup

DINCOLO de STYX

ALEXANDRU AMOQ

EDITURA RoGrup
www.rogrup.net

PREFAȚĂ

10 septembrie 1986. Într-o expediție de sculptură modernă: sculptorul, singur.

Peste câteva momente apare comisia. Trece în fugă pe lângă bucățile de lemn așezate simetric pe socluri. Coordonatorul comisiei se uită în dreapta, în stânga, își plimbă privirea pe figurile crispate ale colaboratorilor săi: nimeni, nimic. Reflectează... Toți stau cu răsuflarea tăiată: „oare i-o fi plăcut?” se întreabă sculptorul în forul său interior.

Coordonatorul comisiei îi face semn secretarului pentru „cultură”. Se retrag amândoi să delibereze.

Coordonatorul întreabă:

– Ce-s prostiile astea?

Secretarul răspunde:

– Sculpturi moderne, stimate coordonator.

– Tu-nțelegi ceva din ele?

– Să fiu sincer, nu.

– Dacă noi doi nu înțelegem aceste „așa-zise” sculpturi moderne, înseamnă că artistul nu le-a executat bine sau, ceea ce mi se pare mai grav, nu le-a gândit bine, a pus în ele simboluri ascunse pentru a nu fi percepute de către marea masă de adoratori ai frumosului, ai cărei reprezentanți suntem; le-a creat pentru un grup restrâns, contravenind principiilor esteticii noastre progresiste. Nu trebuie să i se mai permită să sculpteze. Ce părere ai?

– Aveți perfectă dreptate.

– Ar trebui desființați toți acești așa-zisi moderni!

– Mă voi ocupa personal cu aplicarea în practică a acestei înțelepte îndrumări a domniei voastre...

– Ar trebui trimiși la muncă!

– Aveți dreptate: la munca de jos cu ei, la descărcat vagoane...

– Să vadă ce-nseamnă viața și pe urmă să vorbească despre artă cu arta lor cea nouă!

– Bine gândit!

– Voi propune să se ia măsuri împotriva lor!

– Cât mai drastice!

– Să construiască canale!

– Canale și piramide!

– La piramide cu ei!

Într-o expoziție de sculptură modernă: sculptorul, singur.

A trecut comisia, a trecut valul, dar a lăsat prea mult nisip în urma lui: sculptura a devenit o interdicție.

Atunci am înțeles un lucru, esențial. Metamorfoza se-nfăptuise: eram scriitor.

* * *

Avea dreptate Michelangelo când spunea că un adevărat sculptor vede în blocul de marmură statuia și nu-i rămâne de făcut decât să îndepărteze bucățile de prisos.

Așa am pățit și eu. Am început să văd lumea de mâine, în care *Lagrange* va fi un fel de Europă a viitorului într-o oikumenă întinsă de la Mercur până la Centura de Asteroizi și unde principalii protagoniști ai scenei sfârșitului de secol XXIII vor fi *Provinciile Unite Marțiene* și *Uniunea Venusiană*; am început, deja, să trăiesc într-o lume tocmai scăpată de tirania *Marelui Imperiu Galactic* sau *Imperiul Zenda*, o lume la fel de bună sau la fel de rea ca toate celelalte. Trăiesc într-un vis, dar știu că

el poate deveni realitate. Și trebuie să facem în așa fel încât numai visele frumoase să se adevărească.

– Întindeți mâinile și ați intrat pe poarta viitorului; eu vă ofer Universul!

* * *

Desigur, Michelangelo se referea la sculptură când spunea că el vede în blocul de marmură statuia viitoare; pentru că procesul de elaborare al unui roman holografic este mai complicat. Deși aveam senzația că „văd” mereu în fața ochilor *Imperiul Zenda*, că trăiesc chiar în acea fantastică lume de mâine sau de ieri, că mă cufund în pielea lui Adolph Zender - tiranul aceluia imperiu și profetul humanoizilor (de ce oare toți satrapii de ieri sau de mâine preferă să se împăuneze cu cât mai multe titluri?) - nu pot să fiu consecvent săpând marmura în mod linear și uniform. Mă conduce unealta de scris spre infinite divagații ce mă îndepărtează de statuia simplă și albă pe care mi-o imaginasem inițial. Observ că îmi place să-mi privesc povestirea din trei unghiuri: cel al humanoidului nemulțumit de existența sa în cel mai urât secol al lumii - secolul *Zero* - cel al cyberilor de la sfârșitul veacului al III-lea al Erei Spațiale ce privește spre trecutul apropiat al Imperiului Zenda cu bucurie, dar și cu spaimă, și din unghiul interior al psihicului tiranului - Adolph Zender.

Fiecare hologramă se scrie singură. O voce stelară dictează, iar mâna mea transcrie. Ca un leit-motiv apar imagini din copilărie, comune pentru toate cele trei personaje; oare copilăria nu este unică în structura sa esențială indiferent dacă viitorul său moștenitor devine tiran sau martir?

Și cum se face că în secolul dominației roboților se mai folosește hârtia de scris și creionul?

Probabil că nu va dispărea, niciodată, în totalitate, un sistem atât de simplu și individualizat ca scrisul, chiar dacă se vor face încercări de uniformizare a gândirii ca urmare a *Marii Revoluții Electronice* din *Uniunea Venusiană* sau ca urmare a apariției *Marelui Imperiu Galactic*.

* * *

Fragmente de jurnal

Humanoid, android sau cyber? aceasta-i întrebarea asupra existenței și devenirii spiritului în Univers.

„Avem obiceiul, biete «maimuțe-de-apă» ajunse în Era Spațială, să credem că lumea nu poate fi altfel decât după chipul și asemănarea noastră. Ne-am spus humanoizi și sub această denumire suntem catalogați de către urmașii noștri întru spirit, androizii și cyberii.

Disponem de câteva atuuri ce ne-au dat posibilitatea de a deveni specia dominantă, un timp, pe o întreagă planetă.

Suntem nodul filogenetic între materia organică (bazată pe carbon) și materia anorganică (bazată pe siliciu), punctul comun fiind inteligența superior organizată.

* * *

Din fericire, mai există suficient de mulți humanoizi acum, în secolul XXIII, protejați de lege și trăind în rezervații în Provinciile Unite Marțiene, dar exterminați total în Uniunea Venusiană și pe cale de dispariție în Lagrange.

* * *

Marea noastră performanță a fost autoreproducerea. Am purtat în noi, în același timp, posibilitatea de multiplicare cantitativă a inteligenței, prin numărul mare de urmași și speranța creșterii calitative a acestora prin antrenarea celor mai dotați dintre noi. Acest al doilea punct nu l-am realizat

niciodată în mod sistematic. Poate că aceasta-i explicația pentru care spiritul lumii ne-a părăsit trecând la androizi și apoi la cyberi.

(Din însemnările unui humanoid din Provinciile Unite Marțiene)

** * **

Androizii au preluat numai funcțiile motrico-memorale ale vechilor humanoizi, neputându-se rezolva autoreproducerea lor. Este, într-un fel, un mare avantaj pentru o societate hiperorganizată în care individul nu înseamnă nimic. Ar fi fost, poate, un pericol potențial pentru dictatorii puterii ca fiecare familie de «roboței» să-și educe progeniturile după bunul lor plac. Așa e mai simplu: statul îi produce, statul îi scoate din funcțiune în funcție de gradul de uzură în care se încadrează fiecare android. Dar cine este statul? Această întrebare este interzisă, iar dacă apare în mintea vreunui robot se presupune că a fost făcută o greșală de programare și se schimbă tot setul de androizi-de-programare.

Un alt avantaj al acestei societăți, din punctul de vedere al controlului indivizilor săi, este că fiecare grupare de androizi are funcțiuni specializate: unii gândesc pentru întreaga comunitate, unii produc roboți sub controlul electronic și nemilos al celor gânditori, unii excavează minereuri utile, alții conduc vehicule spațiale, alții sunt luptătorii Uniunii Venusiene. Cei care conduc se supun unui singur creier electronic gigant pe care nu l-a văzut nimeni. El este programat să nu fie schimbat niciodată (ceea ce înseamnă cîteva zeci de mii de ani tereștri). Ca alcătuire este destul de simplu. El controlează și verifică creierele electronice din «Eșalonul 2» de respectarea celorlalte puncte ale societății perfecte. Iată cum arată

Constituția Roboților:

1. *Societatea androizilor este singura comunitate legitimă și necesară a Universului.*

2. *Ea este condusă de un singur hiperandroid: «Marele Creier».*

3. *Dacă «Marele Creier» va dispărea vreodată (ceea ce este exclus din punct de vedere teoretic) întreaga comunitate a androizilor se va autodistruge.*

4. *«Eșalonul 2» este superconsiliul creierelor (supranumit «Cei 7 Înțelepți») care numește și revocă pe comandanții armatelor spațiale, pe secretarul Departamentului Adevărului (poliția secretă), pe coordonatorul tuturor departamentelor necesare bunei funcționări a Uniunii.*

5. *Societatea androizilor nu tolerează în mijlocul său cyberi.*

6. *«Eșalonul 2» poate dispune ca departamentul relațiilor externe să întrețină legături cu state ale cyberilor, dar numai până va trece primejdia externă, în scopul anihilării dușmanului comun.*

7. *Universul nu va aparține decât androizilor.*

Modul de funcționare al «Eșalonului 2» a fost conceput fără greșală: fiecare dintre «Cei Șapte Înțelepți» funcționează câte 7 ani, dar intră în funcțiune câte unul nou în fiecare an. Este un fel de cooptare permanentă.

Înțelepții ce ies la pensie (la fiecare an câte unul) sunt dați la topit. Practic, rolul lor este de a superviza realizarea concretă a Ideii abstracte, imuabile și perpetue care este materializată în «Marele Creier».

Interesant, nici măcar Cei 7 Înțelepți nu l-au văzut pe Marele Creier. Unii spun că ar fi în interiorul planetei Venus,

alții că ar fi sub scoarța Selenei, iar alții că nu ar fi niciunde concentrat, ci s-ar afla, fin diseminat, în «codul genetic» al fiecărui android. Probabil că ultima variantă este cea adevărată. Deși mulți «venusologi» din Lagrange studiază societatea androizilor, niciunul nu a stat mai mult de trei zile în acest stat-perfect. Mulți lagrange-ieni se gândeau că, din moment ce nu există transfugi, societatea androizilor trebuie să fie, într-adevăr, perfectă. Acum se știe că fiecare android este programat să se autodistrugă în cazul în care nu ar comunica zilnic cu superiorul său conform unui anumit cod.

* * *

Un jurnal oferă posibilitatea autorului său de a închide un întreg univers spațio-temporal într-o capsulă de titan pe care o lansează în oceanul cosmic în speranța că va fi găsită de cineva al cărui fin al sufletului comunică, în structura profundă, cu autorul și personajul cu 1.000 de fețe al Jurnalului; comunică în afara timpului și a spațiului palpabil.

Speranța este impulsul inițial, absolut necesar, al oricărei înfăptuiri viitoare, al apetitului existenței, până la urmă.

Am senzația că modelul spiritual care se află închis în timpul meu a fost și va fi reîncarnat în mai multe personaje, la diferite intervale de timp sau în aceeași perioadă, o parte a acestui model se va întâlni cu părți ale altor modele spirituale într-un personaj pe care-l vor delimita ca pe o frontieră a unor state moderne. De aceea va fi atât de zbuciumat. Pentru că într-un humanoid, ca și într-un android, spiritul binelui coexistă cu spiritul răului și sunt atât de răsucite încât este imposibil de a le separa. Singurul lucru pe care-l putem face, dacă dorim ca binele să triumfe, este de a menține firul răsucit. În acest caz, binele va câștiga partida prin anularea sau cel puțin prin

moderarea efectelor răului. Astfel transferăm conflictul final la infinit și povestim totul între alfa și omega.

Iată cartea fundamentală!

Ce rost mai are încă una când s-a spus tot?

Numai Biblia sau numai Coranul sunt de ajuns! Cu siguranță că fiecare „carte unică” o exclude pe concurenta ei și de aici pornește scandalul veșnic - o mare idee se vrea ca lumina albă: născătoare de culori.

Marea idee își începe rostogolirea prin lume și se oprește în mințile unor ideocrați. Ei devin preoții *Ideii* și înființează *Biserica*. Instituția lor devine singurul intermediar „legitim” între comunitate și *Idee*. Și asta pentru multe secole (mult prea multe). Dar ei nu știu că deși au cucerit aproape tot spațiul locuit (dar niciodată în întregime) timpul le va reduce puterile, treptat dar cu perseverență, până când biserica lor va deveni o amintire și, poate, o legendă...

* * *

Mă întreb uneori, oare nu era mai bine ca existența Terrei să se fi încheiat la sfârșitul secolului XX printr-un război atomic? Probabil că și atunci, ca și acum, nu am fi avut de ales decât un singur drum: cel care merge înainte. În ciuda tuturor complexităților, uneori negative, peste care trebuie să trecem. Purtăm în noi, ca un blestem, mitul lui Sisif... În ciuda bolovanului pe care-l vom ridica în vârful muntelui, îl vom înfrunta pe Zeus, pe orice teren planetar sau spațial. Pentru că ceea ce ne este caracteristic și ne va fi până la dispariția totală a speciei noastre, ridicarea capului și privirea spre înălțimi, nu ne-o va putea lua nimeni: nici androizi, nici cyberi, nici despoți, tirani, satrapi, coordonatori de comitete și comisii, administratori ai legii marțiale, confesori la Departamentul

Adevărului, binevoitori de tot felul ce se gândesc numai la propriile fotolii... Fie ca toți cei care îndrăznesc să-i înfrunte prin cuvânt să învingă prin lupta lor inegală!

* * *

Acest jurnal ultrasecret este redactat pe hârtie de toaletă - singura hârtie admisă pentru a preveni orice manifestare ostilă prin intermediul cuvântului scris în provincia spațială *Danubia* - dar cu o imensă încredere și speranță în capacitatea sa de a aminti o felie de realitate care, probabil, așa cum credea și *Orwell*, nu se va mai repeta...

* * *

Dacă n-aș fi fost ceea ce sunt, mi-ar fi plăcut să fiu profet. Mi-ar fi plăcut să redactez un nou *Coran*, să văd o nouă religie ce pârzolește Terra și își impune supremația. Dar atunci aș fi strigat: destul! opriți tirania unei singure idei! Și aș fi devenit schismatic. Eu împotriva mea-însumi. Este de la sine înțeles că partizanii mei de la început m-ar fi ars, sfâșiat sau ceva asemănător, pe mine, cel de pe urmă, iar simpatizanții mei din perioada când devenisem moderat ar fi jurat să mă răzbune și ar fi făcut-o, arzând, sfâșiind sau ceva de felul acesta; și iată un nou prilej de violență pentru alte decenii, secole, milenii...

Nu, nu sunt profet și mă bucur...

Dacă n-aș fi fost ceea ce sunt, mi-ar fi plăcut să fiu *Mecaena*. Mi-ar fi plăcut să contribui financiar la construirea de biserici. Mi-ar fi plăcut să ofer condiții optime de lucru tuturor artiștilor. Dar de unde bani? Din munca sclavilor sau a neiobagilor? Și un *Mecaena* modern este, până la urmă, în „cea mai bună dintre lumi”, un secretar de stat la departamentul „cultură”; subliniez: se scrie cu „c” mic, în mod obligatoriu. Și un

secretar de stat are printre atribuțiunile de serviciu vizitarea diverselor expoziții și, de ce nu, în extenso, propuneri pentru completarea listei locurilor de muncă la canale și piramide. Ce, piramidele nu trebuie construite de către artiști?

Nu, nu sunt *Mecaena* și mă bucur...

Mi-am propus să scriu o carte pe care o vreau unică și absolută. Mi-am zis că voi scrie *Cartea* care să cuprindă în ea tot Universul prin combinarea câtorva gene din celule de stele, de comete și meteoriți.

Doresc să scriu cea mai frumoasă carte a secolului *Zero*; mi-ar plăcea ca modelele de societate din carte să fie transpuse în viitoarea „lume spațială de mâine”, dar aş vrea, poate mai mult, ca nici un model, din nici o carte, să nu fie aplicat, niciodată și niciunde. Pentru că numai istoria, în devenirea ei aparent haotică, are dreptul să dispună de existențele individuale sau colective. Și sunt convins că așa va fi...

Alex AMOQ

DINCOLO de STYX

CUPRINS

I/Kether	16
II/Chokmah	42
III/Binah	69
IV/Chesed	96
V/Geburah	124
VI/Tipareth	151
VII/Netzach	180
VIII/Hod	211
Postafață	241

Motto: *Cine a văzut speranța, nu o mai uită,
O caută sub toate cerurile și printre toți oamenii
Și visează că, într-o zi, o va întâlni din nou,
Nu știe unde...
Poate între ai săi.*

(Octavio PAZ - *Labirintul singurătății*)

I / KETHER

Este o zi ploioasă de toamnă. Este luni, 25 noiembrie 285, Era Spațială. Iată-mă întors, din nou, de pe teren, după verificarea hologramelor din 4 mari laboratoare ale districtului ce mi s-au repartizat. De obicei am verificat lunar 3-4 laboratoare și stau pe teren aproape o săptămână. Am ajuns la birou, în fața monitorului TV, la 6⁴⁵. Punctualitatea mi-a intrat în sânge de pe vremea când învățam limba engleză, la liceu. Am avut o profesoară foarte bună, nemțoaică, doamna Simonnis. Până atunci întârziem mereu, dar ea mi-a spus, observând că îmi place această limbă, că englezii nu întârzie niciodată... De atunci, stilul lor. Și am remarcat că în jurul meu sunt numai italieni... De fapt, în provincia noastră spațială, a cărei denumire completă și oficială este Satrapia Polară Danubia, ca, dealtfel, în toată Centura Lagrange, ca și în toată Oikumena Spațială de la Mercur la Centura de Asteroizi - nu mai sunt nici englezi, nici nemți, nici italieni puri, ci numai metiși ai acestor vechi popoare pământene ce poartă denumirea de humanoizi - eu-însumi sunt un humanoid.

În Provinciile Unite Marțiene predomină cyberii - un fel

de humanoizi considerați mai evoluți prin religia mendeliană, prin posibilitatea înlocuirii oricărui organ cu unul nou-nouț fabricat în laborator pe baza unei celule inițiale (fabricat deci prin metoda genetică), desigur cu excepția creierului prin echilibrul stabil al vieții sociale, dintre respectarea libertății individului și prin nivelul înalt al tehnologiei bazate atât pe carbon (genetica este la ea acasă aici, în Provinciile Unite), cât și pe siliciu. Dar trebuie făcută, totuși, o precizare: roboții, a căror celulă de bază este „chip”-ul de siliciu, sunt sclavi în această republică spațială, spre deosebire de cealaltă mare republică a secolului nostru - Uniunea Provinciilor Androide Venusiene sau, pe scurt, Uniunea Venusiană, unde stăpânii sunt tocmai roboții sau androizii pentru a folosi denumirea oficială.

Dar, lucru interesant, în ambele sfere de influență a fost tolerată și chiar încurajată înmulțirea humanoizilor. În Provinciile Unite Marțiene numărul se menține, de câteva decenii, la 55-60% din întreaga populație, iar în Uniunea Venusiană el este menținut - și diferența de nuanță este importantă - la 75-80%. Pe când în Provinciile Unite tot mai mulți humanoizi tind să devină cyberi prin căsătorii mixte perfect posibile și legale, în Uniunea Venusiană puțini humanoizi preferă să lucreze din simpatie pentru androizi; o fac, totuși, destul de mulți, din constrângere, acceptând compromisul ce devine, aproape totdeauna complicitate cu stăpânii, împotriva propriilor semeni, pentru că cedează la șantaj. În cazul în care s-ar opune, ar fi dematerializați. Și ei nu uită că trăiesc într-o lume închisă, unde materia este zeul suprem, iar spiritul nu există.

Conform obiceiului, la 7⁰⁰ fix iau masa de dimineață, clasică conservă de pește cu 2 felii de pâine și, uneori, când

colegul de birou este plecat în teren, cu o ceapă sau puțin usturoi. Pe el îl deranjează mirosurile tari ale acestor legume atât de bune contra răcelii, așa încât am preferat să facem un pact de neagresiune: eu nu mănânc ceapă sau usturoi și el nu fumează. Iată că în acest caz compromisul dă rezultate mulțumitoare...

Apoi ceaiul fierbinte de plante medicinale cu 2 lingurițe de miere. Este primul ceai. Următoarele 9 sau 10 le beau întotdeauna seci, fără miere și, desigur, fără zahăr (dealtfel zahărul este un drog - nu-l consum niciodată). Beau cam 2-3 litri de ceai pe zi: de măceșe, de tei, de mentă, de sunătoare, de orice altă plantă. Când aveam vreo doi ani, doctorul a spus mamei să-mi dea cât mai mult ceai (aveam un nor fin de albumină la rinichi) și se pare că a avut dreptate. De atunci sunt sănătos tun, deși mănânc destul de sărat și condimentat...

În sfârșit, trebuie să-mi fac decontul delegației când iată că ușa biroului se deschide și apare șeful compartimentului nostru - un inspector general al Direcției Hologramelor Tehnice a palierului 2, din cadrul Satrapiei Danubia. Acum, mă împac bine cu el. Sunt angajat la acest serviciu de 5 ani, 2 luni și 25 de zile și cred că am învățat să cunosc oamenii cunoscându-l pe el. Seamănă cu un italian sau mai degrabă cu un bizantin. Diplomația în slujba actualei sale poziții este marele său talent. Într-un fel, mi-e simpatic...

– Bună dimineața, stimat coleg.

– Bună dimineața, domnule Superior. Mă simt dator să precizez că am evitat cât am putut formula rituală de răspuns la salut a subalternilor către șefii ierarhici: să trăiți! (chiar și în armată).

– Te rog să vii puțin!

– Cu plăcere, spun, și mă grăbesc să mă ridic, închipuindu-mi că superiorul meu, domnul Armando El Turco, are să-mi comunice probabil un secret sau, oricum, ceva ce nu trebuie să observe ochii vigilenți ai camerelor TV din birourile noastre, ceva ce nu trebuie să audă microfoanele care, oficial, nu există, amplasate discret la fiecare pas.

Ieșim pe coridor și ne îndreptăm spre toaletă. Odată ajunși, verificăm toate încăperile spre a fi siguri că nu-i vreun auditor nepoftit, după care dăm drumul la robinet. Jetul de apă acoperă orice convorbire purtată în șoaptă, iar de camere de televiziune nu ne temem pentru că aici nu au fost amplasate; probabil din pudoare pentru liniștea și plăcerea evacuărilor fecaloid-menajere ale humanoizilor care înseamnă, implicit, sănătate, deci putere de muncă în slujba roboților...

– Săptămâna trecută ai fost chemat la Departamentul Adevărului, bănuiești care ar fi motivul?

– Probabil în legătură cu anumite afirmații interpretabile făcute de mine în excursia din aprilie în Uniunea Venusiană...

– Du-te la doamna Posada și te va lămuri ea. Dacă va fi necesar să mergi azi, să treci pe la mine să-ți semnez permisul de liberă trecere.

– Așa voi face! Și am ieșit primul din grupul sanitar îndreptându-mi pașii spre biroul doamnei Posada.

* * *

Anita Posada este încadrată în nomenclatorul de funcțiuni al Direcției Hologramelor Tehnice ca inspector al personalului humanoid. Ține fișierul complet și dosarul fiecăruia dintre noi, desigur totul pe o singură plăcuță holografică, în conformitate cu normele în vigoare. Asta în mod oficial. Neoficial însă, este spionul numărul unu, știe tot, supraveghează tot, aude tot și

interpretează tot, comunicând dispecerului repartizat unității noastre.

O cunosc destul de bine pe doamna Posada de la indivizi diferiți. Este mama prietenei și colegei de bancă din liceu a soției mele. Fiica sa, o fată cam ștearsă, fără personalitate, are același tupeu ca și părinții, acceptând ca deviză existențială supunerea și corectitudinea: trebuie să ai o funcție în cadrul nomenclurii, un soț cu același rang social și copii. Îmi place, totuși, că în privința banilor nu rămâne datoare... Tatăl său este consilier al Comisiei Progresiste a satrapiei noastre, o funcție destul de importantă dacă ținem seama de faptul că are acces la un număr de videotelefon secret pentru muritorii de rând, număr pe care-l folosește pentru aprovizionarea alimentară a familiei sale.

Colegii spun că, la începutul activității sale, doamna Posada ar fi avut o aventură amoroasă cu vicepreședintele Direcției noastre, de care, desigur, soțul nu știe. S-ar putea, dar nu-mi pasă.

Cândva, pe vremea când studiam la Facultatea de Universografie, îndrumătoarea anului nostru avea obiceiul să ne țină lecții de morală într-un stil foarte persuasiv și plăcut, în același timp. Aveam impresia că sfaturile sale sunt bazate pe viața sa curată și nefericită. Era divorțată și avea o fiică de vârstă noastră. Mai târziu am aflat că fusese măritată de trei ori, menținând de fiecare dată legături extraconjugale cu câte 2-3 tipi, uneori în același timp, într-o singură partidă de amor carnal, un fel de beție a simțurilor dezlănțuite. Gurile rele spuneau că ea prefera câte doi parteneri pentru că avea două peșteri ale paradisului, înfometate de hormoni ai sexului opus. Una era cea clasică, amplasată sub muntele lui amor, iar cealaltă

era așezată sub nas și cu ajutorul ei îndrăzne să ne țină nouă lecții de morală. Era o femeie foarte solidă, nu prea înaltă, nurlie dar nu disproporționată. Înfățișarea feței nu era frumoasă, ci normală, poate cam masivă, oricum nu strălucea de spirit dar era un fel de mască a destrăbălării sale, avea deci o înfățișare fariseică. Dar pe atunci nu știam să intuiesc gândurile oamenilor dintr-o singură privire; uneori nu credeam că faptele descrise, în nuditatea lor, pot fi reale. Eram un visător! Dona Emilia, așa se numea profesoara noastră de istorie a universografiei, fusese mulți ani partenera președintelui facultății noastre, după care trecuse la noul președinte. Primul, Don Tiberio, era prea bătrân - 75 de ani tereștri - și încetase activitatea de evacuare a cleiului lipicios pentru că tunul său biologic își pierduse capacitatea de a mai fi telescopic. Noul președinte era mai tânăr - avea vreo 50 de ani - și fusese promovat în post la propunerea lui Don Tiberio, căruia îi fusese asistent și confident. Mai avea o calitate, esențială: călăriseră amândoi aceeași iapă, și separat și împreună: pe Dona Emilia.

Nu sunt un puritan, în materie de partenerism între sexele humanoizilor. Nu sunt de acord cu Papa în privința întreruperii sarcinii și nici a căsătoriei monogame. Dar în privința moralei bazate pe adevăr, sunt un puritan. Prefer să fac ceea ce spun fără nici un compromis și să recunosc ceea ce fac în mod public, fără pic de rușine, pentru că prefer să trăiesc cufundat în apele limpezi, extrem de reci, dar cristaline, ale adevărului. Nu am înșelat-o niciodată pe Alicia și ea o știe și o simte. Este o mentalitate de neguțător care presupune faptul atât de verificat și de care se ține seama atât de puțin: creditul este mai important decât banul pentru că

înseamnă cuvânt de onoare, deci adevărul în suc propriu.

Iată-mă, în sfârșit, la ușa doamnei Posada. Este o ușă masivă, capitonată, al cărei grilaj, metalic, este dat într-o parte.

Bat de trei ori și intru fără să aștept să mi se spună „intră”. Știu că doamna Posada are o impresie bună despre mine. I-a povestit fiica ei Catarina cât de liniștit sunt și ce băiat bun; a avut grijă Alicia, soția mea, să-i impuie capul și a făcut-o pentru că așa gândea. Din fericire, și acum gândește la fel...

– Bună dimineața, compaño Kefren.

– Sărut mâna, doamnă Posada!

– Ați fost căutat săptămâna trecută, mai precis joia trecută, de către dispecerul Departamentului Adevărului responsabil al Direcției noastre, compaño inspector Juan José Quisano.

– Nu știți care să fie motivul? am întrebat eu încrezător într-o posibilă lămurire.

– Nu mi-a spus; a transmis doar să mergeți și să-l căutați imediat cum reveniți de pe teren; dacă mergeți în dimineața aceasta, aș vrea să vă rog să-i duceți din partea mea acest plic.

– Mă voi duce azi și-i voi da plicul dumneavoastră.

– Vă mulțumesc.

– Sărut mâna.

* * *

Părăsesc biroul doamnei Posada și mă reîntorc în biroul meu. Îmi caut permisul de liberă trecere, îl găsesc la locul lui, ies, merg câțiva pași pe culoar, intru la domnul El Turco, îi întind permisul, mi-l semnează și pornesc spre sediul Departamentului Adevărului, Filiala Palierului 2.

Pentru a fi în ton cu supravegherea totală și

quasipermanentă a tuturor humanoizilor de către toți humanoizii, ajutați de roboți și de mașinăriile lor minunate, și la instituția noastră s-a introdus sistemul de a se ține poarta închisă. Și, parcă-i un făcut, chioșcul alimentar este situat chiar în fața clădirii noastre; ni se face foame, uneori, și nu ne putem duce; stăm închiși câte 9 ore în fiecare zi așteptând resemnați să treacă ziua de azi, anul acesta, viața inutilă și plicticoasă pe care ne-au aprobat-o roboții... Dar nu toți androizii sunt oprimații noștri. Ar fi greșit dacă s-ar înțelege că la noi, în provincia Danubia, ca, dealtfel, în întreaga sferă de influență a Uniunii Venusiene, sunt două caste distincte și antagonice, cei puțini, stăpânii, androizii, și cei mulți, sclavii, humanoizii, ceva în genul Spartei Antice. Nu, nu este așa. Marele Creier s-a gândit bine, iar Eșalonul Doi a aplicat bine - în acest caz - ideea profetului. Sunt, într-adevăr, două grupuri sociale distincte și incompatibile din punctul de vedere al contopirii biologice, al metișării: un grup bazat pe carbon - humanoizii - și celălalt bazat pe siliciu - androizii, dar diferența se oprește aici pentru că s-a încurajat, și ulterior s-a consfințit prin lege, existența unei aristocrații atât la androizi, cât și la humanoizi. La primii, clasa superioară o constituie cerberii, care au ca funcție esențială supravegherea tuturor celorlalte clase și învățarea humanoizilor prin metoda practicii curente, de zi cu zi, cu autosupravegherea în scopul menținerii ordinii stabilite de Marele Creier în timpul Revoluției Androizilor, acum 70 de ani. Că cerberii spun la toate astea libertate, pace, prosperitate, progres, bunăstare etc., ambalând într-un limbaj frumos un adevăr monstruos, asta-i altă poveste, pe care încep să n-o mai creadă nici măcar ei. Noi, muritorii de rând, ne-am convins demult ce-nseamnă să trăiești în cea mai bună dintre

lumi sau paradisul la pungă de plastic, pentru fiecare. Stai la o coadă vreo câteva ore, ajungi în sfârșit la ghișeu, unde nu ți se oferă decât o singură pungă de paradis: „*ce vreți dom'le, trebuie să ajungă la toți câte-o bucățică*”, îți iei punga, o desfaci și vezi că-i goală sau, mai prozaic, constăți că legumele sunt pline de pământ, sau peștii stricați, sau varza putrezită, observi c-ai fost înșelat din nou (pentru a câta oară?) și te resemnezi cu gândul că trăiești totuși în societatea perfectă pentru că cerberii au avut grijă să nu te lase să vezi și alte provincii unde nu stăpânesc roboții...

Clasa cerberilor se ocupă integral cu activități ce țin de poliția secretă, iar clasa cerberoizilor - aristocrația humanoizilor - sunt membrii de conducere ai Comisiei Progresiste, dar pot lucra și în poliția secretă sau, mai concret spus, Departamentul Adevărului. Este un fel de pact de fier între „*Partei und Wehrmacht*”, dar sensul agresiunii acestei coaliții este îndreptat spre interior în exclusivitate, dușmanii fiind proprii cetățeni.

Cu aceste gânduri am ieșit pe poarta instituției noastre îndreptându-mi pașii, într-un ritm moderat, spre clădirea în care, cu siguranță, predomină cerberii...

Era o zi ploioasă de sfârșit de noiembrie. Poate părea ciudat că pe un palier ca al nostru cu dimensiuni moderate poate ploua. De fapt, așa a fost prevăzut în urmă cu trei secole de către părinții-fondatori ai proiectului „*Biosfera III*”, ca, pe fiecare palier al Generației a III-a de „*Cilindri-gemeni*” să existe un mediu de viață constant și etanșeizat perfect față de spațiul-vid și față de palierele de mai sus sau de mai jos, considerându-se inițial că omul nu-i decât o părticică a Biosferei, idee preluată ulterior și de roboți.

Centura Lagrange, în care am plăcerea să domiciliesc, se află situată între Selena și Terra și este formată din doi cilindri - giganți care se rotesc în jurul unui ax central comun, în scopul menținerii gravitației la valoarea de $9,81 \text{ m/s}^2$, la fel ca și pe Pământ. Deși cred că plictisesc, am să-mi amintesc câteva date seci despre acești cilindri: înălțimea fiecăruia este de 1.000 km. Fiecare palier are câte 500 m înălțime și o rază de 20 km. Deci, sunt 2.000 de paliere. În realitate, însă, se consideră numai 1.000 de paliere în fiecare cilindru, pentru că un etaj este populat și urbanizat ca un mare oraș, iar cel de sub el (noțiunea este arbitrară) este amenajat ca un parc natural, fiind numerotate cu cifra 1, de pildă, cel de sus 1 și 1 bis cel de jos. Împărțirea administrativă a cilindrilor s-a făcut pe provincii, iar în cadrul fiecărei provincii, pe paliere numerotate. Provincia noastră Danubia are 7 paliere, asta însemnând de fapt 14, pentru că, așa cum am mai spus, fiecare etaj este dublu - oraș deasupra, parc natural dedesubt. Suprafața bazei cilindrului este de 1.256 km^2 . Suprafața totală a Danubiei este, deci, de 17.584 km^2 , din care suprafața potențial locuibilă este de 8.792 km^2 . Dar să lăsăm, pentru moment, aceste date aride care se învață la lecțiile de universografie...

Iată-mă, în sfârșit, în fața sediului Filialei Departamentului Adevărului. Până în această zi n-am mai fost niciodată aici. Știam clădirea pentru că o mai privisem din exterior de vreo câteva ori, dar eram curios să-i văd și interiorul. Arată sumbru și mohorât, are un mic părculeț bine întreținut în față, geamurile au grilaje de fier forjat, iar ușa de la intrare este masivă, metalică, neagră, cu câteva mici gemulețe. Sunt superstițios: îmi calculez pașii în așa fel încât să calc pe prima treaptă cu dreptul. Deschid și pășesc pragul tot

cu dreptul. Prima probă am trecut-o cu bine. Oare ce-mi rezervă viitorul?

* * *

– Bună ziua. Sunt așteptat de compañoero inspector Juan José Quisano, spun pe un ton neutru, dar, probabil, nu îndeajuns de convingător.

– Bună ziua, mi se adresează cerberul-portar la fel de neutru. Vă rog să-mi lăsați fișa dvs. de identificare și să așteptați în sala de alături.

Îi las fișa mea de identificare, merg vreo zece pași prin holul imens în direcția sălii de așteptare, deschid ușa vopsită în alb - aici totul miroase a spital: de la culoarea ușilor și a coridoarelor până la arma cea mai eficace a cerberilor, siringa - intru și privesc, ochind un scaun gol. Mă așez și aștept resemnat până ce voi fi chemat. Sala nu-i prea mare, să tot aibă vreo 20 m², dar este foarte înaltă. Un parchet bine lăcuit pe jos, un covor persan, relativ mic, în mijloc, pe care este așezată o masă, dar neînconjurată de nici un scaun. O masă goală. Scaunele există, totuși, dar sunt lipite de unul din pereți, cel opus ferestrei. Sunt două uși, una pe care am intrat și cealaltă în peretele opus, capitonată, mică, ce sugerează, parcă, o notă de discreție. Sunt foarte curios să știu ce-i în spatele ușii capitonate. Între ușa pe care am intrat și fereastră, rezemată de perete, stă o banchetă de trei persoane ocupată numai de două. Prin zăbrelele montate în exteriorul ferestrei pătrunde o lumină difuză. Afară continuă să plouă: mărunț și des, ciobănește. În încăpere e cald, deși nu-i lume prea multă; se vede că aici nu se ține seama de economia de energie.

Oamenii sunt preocupați. Probabil, fiecare se gândește la treburile lui, la motivul pentru care a fost chemat aici, care

adeseori nu e plăcut. Nu se înfiripă conversații. Toți stau în tăcere. Și așteaptă. Din timp în timp se deschide ușa și apare câte un cerber cu câte o fișă de identificare în mână.

– Compañero Cutare este?

– Da, i se răspunde și persoana căreia i s-a strigat numele se ridică și iese cu cerberul...

Ușa se deschide din nou și apare un individ gras, ceva mai înalt ca mine, masiv și, poate, mai degrabă greoi decât solid, îmbrăcat într-un costum gri, cu cravată gri, cu cămașă gri, dar cu pantofi negri. Un tip, din cap până-n picioare, cenușiu (șosetele sunt gri).

– Compañero Kefren este?

– Da, răspund și mă scol grăbit de pe scaun.

Iese în hol, îmi întinde mâna, i-o strâng, apoi închide ușa sălii de așteptare. Îmi înapoiază fișa de identificare, mi-o bag în buzunar și îmi zice:

– Vă rog să mă urmați

Traversăm holul în diagonală, pătrundem pe un culoar mai întunecos, apoi pe altul unde sunt foarte multe uși, așezate de-o parte și de alta a coridorului. Ne oprim în dreptul celei dintâi. Se scotocește prin buzunarele de la haină și scoate o legătură de chei. Una dintre ele, probabil o știe, este cea bună. Deschide și mă invită înăuntru. Mă invită să iau loc pe scaunul aflat cu spătarul la perete. El se așează pe celălalt. Eu am în față un birou fără sertare, el are în față un alt birou. Între ele este un spațiu gol de vreo 2 m. Suntem față în față în prima repriză a întâlnirilor noastre. El privește ușa și peretele unde este el așezat. În rest, biroul este absolut gol și de o sobrietate care nu prevestește nimic bun. Este ca un fel de anticameră pentru labirintul minotaurului.

Deschide un dosar, îl frunzărește, privindu-mă pieziș, după care se oprește la una din pagini (trebuie să remarc faptul că cerberii nu au trecut integral la înregistrarea holografică a clienților lor, mai folosind încă vechiul sistem al dosarelor).

– Ce vă spune numele Hortez?

– Nimic, îi răspund mirat.

Se uită la mine, neîncrezător, după care mă întreabă din nou.

– Dar Morello?

În sfârșit, îmi dau seama de greșeală și-i spun:

– Nu Hortez, Cortez. Acum îmi amintesc. Sunt doi colegi ai mei din vremea facultății. Cu Morello am fost prieten foarte bun.

Se uită la mine cu o înfățișare destinsă, aproape zâmbitoare. În acel moment încep să înțeleg: unul dintre prietenii mei cei mai buni, Leo-Miguel, este unul dintre oamenii cerberilor, este un cerberoid; și iată că tocmai acum, după șase ani și jumătate, aflu. Înțeleg, celălalt coleg poate să fie un om de-al lor. Nu-mi pasă și nu mă interesează. Cu el nu am fost prieten decât două săptămâni, în armată, când ne-am cunoscut. Un individ cu un suflet pasionat, vulcanic, temperamental, dar, în același timp, bădăran, fără caracter.

Tatăl său a fost ierarh la cerberi. De el nu mă mir, dar Leo-Miguel? Nu pot să cred. Și totuși evidența arată contrariul.

– Sunt informat că ascultați, cu regularitate, în vremea studenției, emisiunile postului de radio „Vocea Selenei”. Desigur, nu este interzis și erați, încă, la o vârstă a căutărilor, și de-atunci au trecut mulți ani, v-ați maturizat, gândiți, poate, mai la rece... îmi spune lăsând fraza în suspensie, parcă pentru a o continua eu în gând, și mă privește la fel de binevoitor.

– Da, am ascultat și „Vocea Selenei”, dar și „Vocea Marțiană”, și „Vocea Venusiană”, și mai ascult. Prefer să fiu bine informat asupra situației politice interplanetare.

– În sfârșit, iată de ce v-am chemat. Avem nevoie de un nou colaborator, întrucât cei pe care-i avem la instituția unde lucrați Dvs. au îmbătrânit și trebuie, treptat, să fie înlocuiți cu alții.

Constat că limbajul lui este moderat, reținut, fără lozinci, ca un dialog potolit purtat ca o veche cunoștință. Acum știu de unde-l cunosc.

* * *

„Nu ați fost cumva la noi în instituție, în urmă cu vreo trei ani, și ne-ați citit un material referitor la normele păstrării secretului?” îl întreb pe Juan José Quisano, pentru a câștiga încă câteva secunde prețioase în care, ca o străfulgerare, îmi apar înaintea ochilor minții toate episoadele semnificative ale existenței mele anodine și, în același timp, pe un plan paralel al circuitelor neuronice, se ivește întrebarea: oare știe ceva de existența scrisorilor? Și, ca la o comandă, cele două planuri ale gândirii mele se suprapun și întreaga mașinărie electronică amplasată în cavitatea craniană începe să lucreze la capacitate maximă. Nu avea de unde să afle de scrisori pentru că numai eu știam. Deci, în privința asta pot fi liniștit. În schimb, poate că i-au ajuns la ureche zvonuri despre dorința mea de emigrare. Și n-au trecut decât două luni de la comunicarea deciziei prin care mi se făcea cunoscut faptul că nu voi mai lucra în calitate de inspector al hologramelor tehnice, ci voi fi repartizat la magazie în calitate de magaziner. Ce păcat că nu am ținut decât două săptămâni această hotărâre a Direcțiunii! Aș fi avut un motiv perfect pentru emigrare, cum

spunea Baudelaire: „*fiecare ar trebui să aibă dreptul de a pleca*”. Cu siguranță că el se gândea la secolul lui, dar în veacul nostru, al III-lea, E.S. (Era Spațială), și mai ales în spațiul nostru geografic, în Danubia lui Oscar Romero, dreptul de a pleca este un delict foarte grav. Numai exprimarea gândului că ai dori să părăsești spațiul căruia îi ești destinat ca animal de povară constituie un sacrilegiu. Și eu am avut neobrăzarea să-mi exprim gândul cu glas tare. Cu siguranță că s-a auzit la Departamentul Adevărului.

Apoi îmi trece o altă idee prin gând. Mi-a povestit Julio, chiar în octombrie (285 E.S.), că o cunoștință de-a sa, de profesie tehnolog la un mare combinat, a fost solicitată să colaboreze cu cerberii. Desigur, ea a refuzat, ca om cinstit ce era. Și de atunci au început neplăcerile: amenințări, percheziții, anchete... După un an au lăsat-o în pace. Și iată că în minte mi s-a cuibărit, deja, ideea de compromis cu puterea. Era primul pas pe un drum ce ar fi putut duce spre mlaștina crocodililor. Dar, curios din fire cum mă știu, mi-am zis să-ncerc să calc pe cărarea asta și, dacă voi avea noroc, vreodată, voi descrie jungla pe care am văzut-o aievea; dacă nu voi avea noroc, mă voi lăsa înghițit de vreo dihanie cerberoidă...

Mi-am spus că scrisorile sunt mai importante decât orice și ele trebuie să ajungă cu orice preț la destinație; deci, pentru moment, trebuie să evit orice posibilă percheziție. Și am jucat: pas!

– Da, sunt de acord să colaborez cu dumneavoastră.

S-a uitat la mine cu aceeași figură satisfăcută ca și când ar fi presimțit răspunsul meu afirmativ. Avea o față hexagonală pe care am remarcat-o la toți cerberoizii: directori, președinți, consilieri, activiști, secretari de stat...

– În acest caz, vă voi da niște coli albe pe care veți scrie ceea ce vă voi dicta; și mi-a întins foile. În acel moment știam că nu mai am decât o singură șansă: scrisorile să-mi fie citite la „Vocea Selenei”.

Am observat la mulți oameni că în momente de mare încordare psihică se pierd, se emoționează sau se sperie. Eu mă simt cel mai destins. Parcă pot să gândesc mai bine. Constat că nu mai am nimic de prisos în jur și gândurile îmi zboară mai repede și mai concret. Parcă trăiesc cu-adevărat. Odată, la penultimul meu examen, am ajuns la amiază la Alicia și, cum mâncasem și mi se făcuse somn, m-am întins puțin pe covor cu o pernă sub cap. Desigur, am adormit și m-am trezit după 2 ore. Alicia m-a grăbit să mă duc la examenul de Resurse Planetare, m-am dus destul de calm, am intrat, am stat înăuntru cam o oră, am ieși și am întrebat-o: ghici?

– Nu știu, ai trecut? mi-a răspuns cu o altă întrebare.

– Am luat nota maximă.

De-atunci, își amintește, mereu, de somnul meu destins înaintea unei bătălii...

– Pe prima filă vă rog să-mi scrieți vecinii din blocul în care locuiți, îmi spune Juan José Quisano.

– Nu cunosc, după nume, decât câțiva. Din vedere îi știu pe mai mulți.

– Îi veți scrie numai pe cei cunoscuți după nume.

Îi întind hârtia și îmi spune din nou:

– Acum vă rog să-mi scrieți toți colegii de serviciu. Îi scriu în ordine alfabetică și îi întind și a doua hârtie.

– V-ați gândit la un pseudonim care să vă placă? mă întreabă brusc.

– Sebastian Pontes, îi răspund la fel de brusc, uitându-

mă atent la fața lui hexagonală și constatând că între noi a început jocul de-a șoarecele și pisica, eu fiind pe post de șoarece.

– E prea lung. Numai Sebastian. Veți fi tehnologul Sebastian și cu acest nume veți semna toate rapoartele dvs. pe care mi le veți adresa mie, îmi spune fără nici o tresărire.

Cred că pot să fiu liniștit. Nu-și amintește de pseudonimul Sebastian Pontes. Deci, nu prea ascultă „Vocea Selenei”.

– Și ultima hârtie pe care vă rog să o completați este Angajamentul pe care îl veți lua față de Patrie și Popor că veți apăra legile provinciei noastre și-i veți demasca pe toți dușmanii potențiali. Cuvinte fără acoperire, pentru mine, pentru că știu că ele nu mai înseamnă decât manifestarea puterii absolute a satrapului Oscar Romero asupra tuturor ființelor Danubiei noastre, fie robot, fie om. Oricum, semnez și mă pregătesc să dau replica, în viitor. Dar, pentru moment, iată-mă spion sau agent-informator în terminologia oficială.

– Mă puteți căuta oricând și să nu povestiți cu nimeni despre întâlnirea noastră de azi. La revedere.

– Fiți liniștit, vă salut; și mă-ndrept spre ieșire, grăbit. Prima repriză se încheiase.

* * *

Închid ușa metalică, masivă și neagră în urma mea, remarcând că nu scârție - probabil că tot Departamentul Adevărului nu scârție încă - pornesc agale pe aleea din părculețul bine întreținut și ies în stradă. Am un sentiment amestecat, confuz: ceva între bucurie, îngrijorare, așteptare înfrigurată... Ceea ce mi-am propus am obținut: amânarea unei bătălii importante până ce voi avea un atu în mână - citirea

scriitorilor la „*Vocea Selenei*”.

Continuă să plouă la fel de mărunț și la fel de des și nu-mi plac ploile. Prefer arșița dogoritoare și uscată sau frigul năpraznic, dar nu umed. Sunt un continental, îmi plac extremele și iată că acum am optat pentru calea de mijloc.

Mă-ndrept spre sevăciu, pe jos, și mă gândesc... Sunt mai bine de opt ani de când don Pablo Gomez a deschis seria protestelor publice, la noi, în provincia Danubia, a urmat apoi Greva minerilor de la minele de titan de pe Selena din 1 august 277, înființarea Sindicatului Liber al Danubiei de către 20 de temerari - protestul părintelui George Callao împotriva demolării bisericilor în 279, întâmpinarea cu pietre a satrapului Oscar Romero de către muncitorii-humanoizi de la o întreprindere energetică în 281, protestul prin manifeste împotriva aceluiași Oscar Romero, care a devenit din ce în ce mai tiran, prinderea și condamnarea autorului Reo sau Felipo la 10 ani reclusiune (singur într-o celulă), deschiderea acțiunii în vederea emigrării în Provinciile Unite Marțiene de către Domingo Turrao în 283, eliberarea părintelui Jorge în 284, exilarea lui Domingo și a părintelui Jorge în august 285 și asasinarea tehnologului Jorge l'Urso (despre care am aflat, desigur, prin „*Vocea Selenei*”, la 19 noiembrie 285), pentru vina de a fi ținut un jurnal ce conținea referiri critice la adresa lui Oscar Romero...

– Te voi răzbuna, Jorge l'Urso! Ți-o jur! și Dumnezeu știe că îmi respect totdeauna promisiunile! Jurnalul meu se va publica și va produce Danubiei incendiarea tiraniei unei familii detestate. Vei vedea.

În urmă cu trei secole a trăit un scriitor, sau mai degrabă ziarist, Güntter Walraph se numea, care, pentru a demonstra

nedreptățile la care erau supuși turcii care lucrau în calitate de muncitori-oaspeți în Germania acelor ani, s-a deghizat în turc și a trăit în condiții mizere, observând realitățile din interior și apoi acuzând pe baza propriei experiențe. Dar eu nu-mi pot permite prea mult această aventură întrucât voi fi obligat să-mi torn colegii; deci, trebuie să acționez rapid, dar, totuși, cu prudență. Trebuie să expediez scrisorile și să le știu ajunse în siguranță. Atunci m-aș putea măsura, de la egal la egal, cu oamenii Departamentului Adevărului.

Am ajuns la birou. Superiorul meu, diplomat cantotdeauna, nu mă întreabă pentru ce am fost chemat, în schimb, o face doamna Posada. Îi spun că este în curs o primenire a cadrelor ce se ocupă cu informațiile confidențiale. Cei bătrâni sunt înlocuiți cu cei tineri. Observ că nu e prea încântată, dar a aflat, totuși, ceea ce o interesa.

În așteptarea orei finale a programului de lucru, mă gândesc la sensul existenței acestei lumi și citesc singura revistă pe gustul meu: „Orbis”. Desigur, o citesc pe peretele-ecran al televizorului de lucru din biroul meu:

„Prima întâlnire dintre Ronaldo Ramirez, guvernator al Provinciilor Unite Marțiene, și Miguel Romanoff, strateg al Comisiei Progresiste a Uniunii Venusiene, a fost un mare succes. La această conferință, desfășurată în Cilindrul de Vest al Centurii Lagrange, în provincia Helvetica, palierul numărul 1, s-au făcut primii pași spre eliberarea Lumii interplanetare de pericolul distrugerii reciproc-asigurate. Cei doi lideri au ajuns la concluzia reducerii armamentului strategic al statelor lor și a verificărilor reciproce. Ei au convenit să se întâlnească în toamna viitoare în capitala Provinciilor Unite iar peste încă un an în Uniunea Venusiană «este știrea seacă, la obiect, asupra

evenimentelor secolului, cum a fost calificată întâlnirea dintre „cei doi mari” de către unii ziariști poate prea entuziasmați».

Ce-ar fi să citesc și un articol de fond publicat la rubrica intitulată «Din presa străină»?

Domnul Rolando Ramirez a promis în timpul campaniei electorale din anul 280 că va înarma Provinciile Unite nu de dragul cuceririlor - se știe că Marte n-a cucerit niciodată vreo altă țară - ci pentru că forța reprezintă unicul limbaj înțeles de toată lumea, pentru că pacea nu poate fi apărată decât printr-un echilibru strategic și pentru că pacea fără libertate nu valorează nimic. Și domnul Ramirez s-a ținut de cuvânt. El a reușit să aducă la masa negocierilor pe omologul său din Uniunea Venusiană.

Domnul Miguel Romanoff se află în funcția de strateg al Uniunii Venuciene din martie 285, preluând o succesiune dificilă și având de făcut față numeroaselor probleme, atât interne (degradarea continuă a productivității muncii, apatia, alcoolismul, stagnarea industrială și alimentară), cât și externe (războiul cu mujahedinii asteroidului Ceres, insuccesele propagandei în Cilindrul de Vest al Centurii Lagrange, costul exorbitant al subvenționării regimurilor-marionetă din satrapiile Cilindrului de Est din Lagrange). El trebuie să țină seama de doi factori: Marele Creier, pe care, deja, l-a luat drept model - folosindu-l ca paravan al acțiunilor sale - și Eșalonul Doi, ce interpretează gândirea Marelui Creier și propune aplicarea lui, în viața de zi cu zi a tuturor locuitorilor Uniunii Venusiene, în toate sectoarele de activitate. Din nefericire, Eșalonul Doi a interpretat gândirea maestrului aproape exclusiv în favoarea sa și a valeților săi. Don Miguel, în cazul în care va dori să schimbe ceva, se va trezi pe un cazan cu

pulbere. Probabil că are nevoie de succese în exterior pentru a reuși să urnească din loc uriașul Venusian.

Și iată că un uliu s-a întâlnit cu porumbel alb.

Dar este Don Miguel un porumbel?"

* * *

Este 3 martie 286, E.S. Tocmai m-am înapoiat de la Filiala Palierului Doi al Departamentului Adevărului. Este prima oară după mai bine de trei luni când îl întâlnesc pe Juan José Quisano. Când eu am ajuns în fața intrării instituției sale, el tocmai ieșea; mi-a spus că se grăbește și că mă roagă să trec mâine dimineată. M-a privit cu aceeași figură hexagonală și parcă a schițat un zâmbet ironic sau sarcastic, sau poate mi s-a părut. Oricum, nu-mi poate ieși din gând mutra lui sau ceea ce se ascundea în spatele măștii pe care și-a pus-o, pentru că este știut lucru: zâmbetele ascund pumnale. Revăd, ca o bandă desenată din revistele pentru copii, întregul film al evenimentelor desfășurate între 25 noiembrie 285 și ziua de azi:

În seara zilei de 25 noiembrie, în baie, cu apa deschisă pentru a acoperi vocile - suferim de psihoza microfoanelor - i-am spus Aliciei că am fost recrutat agent-informator. Mi-a replicat, cu inconștiență, că nu crede să fie atât de grav și de periculos. Voi furniza cât mai puține elemente „băieților” până când se vor plicitsi de mine și nu mă vor mai solicita. Eram hotărât să joc o carte mare și nu să aștept un viitor mai bun care nu va veni decât dacă-l smulgi cu dinții. Eram hotărât să-i provoc la duel pe băieți. Desigur, nu-i puteam spune ei toate acestea, știind-o cât detestă complicațiile și cât de mult ține la liniștea ei, la căsuța ei frumoasă, la confortul ei banal de fiecare zi, la care n-ar putea renunța pentru nici o himeră din

lume.

La 2 decembrie i-am livrat colegului meu de birou, Arcadio Delgato, cele 4 plicuri ce conțineau 19 scrisori, pentru a i le da unui cunoscut de-al său de religie islamică, cetățean al unei provincii din Centura de Asteroizi, care să le transporte în Cilindrul de Vest și să le expedieze de acolo la „Vocea Selenei”. Vorbeam cu el mai demult despre această procedură de expediere întrucât era singura mai sigură, fiind știut faptul că tot ce iese și intră în Danubia se cenzurează. Mi-a spus că îmi va face acest serviciu, dar nu dorește să le citească. Dacă vor fi cumva interceptate el să nu știe nimic.

Am avut parcă o premoniție: am avut senzația că el va fi tura sacrificată în jocul meu de șah cu puterea.

Dacă aș reuși un singur sacrificiu de tură și aș obține o victorie sau o remiză ar fi bine... Sper să am noroc. La sfârșitul lui decembrie am început să citesc „Procesul” lui Franz Kafka. Îl cunoșteam pe autor din paginile Jurnalului său care-mi plăcuse mult. În schimb, „Procesul” nu m-a încântat prea tare. Mi s-a părut ancorat undeva în vid, poate pentru că eram într-o stare depresivă în așteptarea unui alt „proces”, de data asta la modul cel mai concret cu putință.

La 6 ianuarie 286, Arcadio Delgato mi-a adus o veste bună. Amicul său islamic i-a comunicat că a expediat scrisorile mele. Puteam să aștept ceva mai liniștit. Dar dacă nu le-a expediat pe toate?

Așteptam să-mi fie difuzată prima scrisoare, cea adresată părintelui Jorge Callao, duminică 16 februarie 286. Duminica a trecut și nu s-a întâmplat nimic. Mi-am zis: „poate nu o fi încăput în spațiul destinat scrisorilor. Se va trimite duminica viitoare”.

În 23 februarie același rezultat. Nu s-a întâmplat nimic. Am început să intru la bănueli: dacă Arcadio nu a dat scrisorile mele la prietenul său, ci la cerberi? Imposibil, pentru că în două luni aş fi fost strâns cu uşa. Dacă islamicul a minţit şi nu le-a expediat? Asta ar fi o posibilitate. Pentru moment, nu am altă soluţie decât să aştept.

Este 2 martie. Vine seara, se transmite emisiunea şi, din nou, tăcere. Fiind superstiţios, mi-am zis că dacă nici a treia duminică nu s-au citit scrisorile mele, cu siguranţă nu se vor mai transmite.

Mi-am făcut planul să vizitez anul acesta Uniunea Venusiană. Nu sunt sigur dacă se poate în fiecare an. Ar fi bine să-l întreb pe Juan Quisano. Aşa că în dimineaţa asta am pornit spre el şi, ce noroc, l-am întâlnit. Dar nu mi-a spus nimic concret. Doar să vin mâine. Ce-o fi însemnând asta? Deşi l-am căutat în fiecare lună, nu l-am găsit. I-am lăsat câte un bileţel semnat de „tehnologul Sebastian”, prin care-l înştiinţam de vizita mea. I-am respectat instrucţiunile întocmai, în schimb, poate a fost mai bine că nu l-am găsit. Nu a trebuit să-i întocmesc nici un raport-confidenţial despre colegii mei pe care trebuia să-i țin sub observaţie. Tocmai eu, care gândeam mai liberal şi mai nonconformist decât ei. Sau poate tocmai de aceea...

Am avut un coleg care a fost recrutat ca spion în urma unui şantaj. Se pare că tehnica lor clasică de a-şi alege oamenii este şantajul. Te-a prins cu ceva minor, cedezi presiunilor lor mieroase şi te afunzi în mlaştină până la gât. Ca să scapi, nu-ţi rămâne decât să te simtă vreun crocodil şi să te-nghită. Aşa şi colegul meu: avea sistemul nervos mai labil şi n-a rezistat. A încercat să se sinucidă, n-a reuşit şi a fost internat la pavilionul

psihiatric. De aici nimeni nu mai iese cu mintea întreagă. Este sectorul cercetărilor de vârf ale Departamentului Adevărului. Probabil că la colegul meu s-au adunat mai multe dintr-o dată: pe fondul genetic defavorabil al sistemului său nervos a intervenit tratamentul alcoolic pe care și-l administra, înșelăciunile soției și presiunile „băieților”. Și n-a rezistat.

– Să vedem mâine, ce-mi va spune Juan Quisano?

* * *

Este 6 februarie 288. Mi-am propus să scriu o carte despre viața cotidiană a locuitorilor Danubiei încă de acum șase ani. Și pentru că nu aveam un subiect palpitant începusem să notez diverse cugetări pe marginea lecturilor pe care le îngurgitam cu frenezie. În 283 am schimbat metoda, m-am retras din pasivitatea mea contemplativă și am trecut la o nouă profesiune de credință: riscul. Astfel că în timpul Hegirei mele din provincia Danubia am reușit să-mi pierd hârtiile cu însemnări. N-a fost o tragedie pentru că totul a trecut neobservat, în schimb, eu am câștigat o experiență utilă: mi se arătase că nu aceasta era calea de luptă pe care trebuia s-o urmez împotriva tiraniei cerberoide. Trebuia să-nvăț să lupt cu mijloacele lor, pe terenul lor, în orice moment în care vor dori ei, folosindu-mă de o singură armă: pana. Și cred că acum stăpânesc această tehnică: sunt gata să ies în arenă; din nou.

Două sunt motivele ce m-au determinat să ridic iarăși flamura răzvrătirii, de data asta până la victoria finală în serviciul libertății. Primul este de ordin interior și afectiv: protectorul meu, cerberul Juan Charon, mi-a promis că voi putea călători în vara acestui an în provincia Alamania de Răsărit, în vizită la un prieten din vremea studenției, care mi-a trimis o invitație. Când am întocmit formularele și mi-a venit

răspunsul negativ din partea primului forum care aprobă o călătorie extrasatrapiană - Consiliul Muncii, am afăcut contestație, bazându-mă pe buna-credință a protectorului meu. Răspunsul a fost, din nou, negativ. Atunci mi-am zis că trebuie să fie ceva necurat la mijloc. L-am căutat la videotelefon de mai multe ori pe Juan Charon, având senzația că mă evită. Într-un târziu mi-a spus, parcă a se justifica: „*Ce părere are Direcțiunea Consiliului Muncii despre excursia ta?*”. Atunci am înțeles că totul a fost o mare păcăleală. A profitat de buna mea credință petru a mă duce cu zăhărelul.

De fapt, eu sunt de vină: pentru că îi consider pe toți oamenii onorabili și integri, și, cu atât mai grav, pe cerberi. Am uitat că ei sunt roboți. Într-un fel, a fost un noroc că Juan Charon mi-a adus aminte că nu poate exista un dialog între mine și cerberi. Pe termen lung eu aș pierde, definitiv și iremediabil. Desigur, i-am spus la videotelefon că nu doresc să-l deranjez în legătură cu călătoria mea, am renunțat la cerere pentru că, dacă s-ar aproba în termenul legal de trei luni, pașaportul mi-ar veni după expirarea concediului meu de odihnă. Când a auzit acest text, s-a liniștit automat, vocea i-a devenit destinsă. Bănuiesc că a fost conștient de faptul că nu s-a ținut de cuvânt. Dacă nu era acest mic incident birocratic nu aș fi început să scriu „*Dincolo de Styx*”. Mi s-ar fi părut că nu mă țin de cuvânt, că nu respect înțelegerile din 1-2 aprilie 286 încheiate între mine și Juan Charon prin care mi se impunea tăcerea.

Probabil că tiranii acceptă remiză în prima bătălie pentru că știu că la a doua, prin complicitatea tăcerii adversarului, vor câștiga detașat. Ei bine, domnilor cerberi, fiți siguri că viitoarea partidă de șah o voi câștiga eu, fără măcar să mai sacrific vreo tură.

Îi mulțumesc colegului dvs., domnul Juan Charon, că mi-a deschis ochii arătându-i că dvs. nu știți ce-nseamnă cuvântul de onoare. Vă atrag atenția, în mod respectuos, că consider Acordurile din 1-2 aprilie 286 E.S. drept nule și neavenite. Din acest moment, sau, mai bine zis, din momentul apariției cărții mele, mă consider liber să vorbesc despre orice subiect controversat cu oricine doresc eu, nefăcând dealtfel decât să dau curs articolului 28 din Constituția Danubiei.

Al doilea motiv care m-a determinat să tai pânza de păianjen țesută în jurul meu a fost ceea ce speram demult să se-ntâmples și iată că s-a întâmplat: manifestația humanoizilor de pe „palierul trei” sau ținutul Brashovia, cum se mai numește. După acel moment memorabil - sunt aproape trei luni de atunci - protestele cetățenilor danubieni au devenit mai vehemente și nu s-au mai stins. Au devenit concertate: când unul este redus la tăcere, își scoate capul din nisip altul, astfel că cerberii lui Oscar Romero nu mai știu ce-i de făcut, mai cu seamă că protestatarii sunt sprijiniți masiv de cetățeni ai tuturor provinciilor din Lagrange - atât din Vest, cât și din Est - prin demonstrații, petiții de solidarizare, pachete cu alimente și vitamine. Până și Miguel Romanoff - tânărul strateg al Direcțiunii Comisiei Progresiste a Uniunii Venusiene este nemulțumit de guvernarea dezastruoasă a satrapului Oscar Romero. Probabil că zorile libertății danubienilor nu sunt departe.

Fiind solidar cu compatrioții mei, nu pot să continui să trăiesc în muțenia ce mi-a fost prescrisă de către putere, pentru că nu cred în acea putere, impusă ca un jug unor animale de povară. Nu cred decât în forța dreptului celor mulți care trăiesc în legea morală pentru că sunt un enoriaș al Bisericii

Libertății.

– Vă mulțumesc, cetățeni ai Brashoviei; m-ați readus la viață!

II / CHOKMAH

Este 24 mai 283, Era Spațială. Mă aflu în Liftul-accelerat care face legătura între Palierul 2 și Palierul 7. Este ora 6⁵⁰. Mă uit prin hublou și constat că liftul s-a pus în mișcare. În sfârșit, pot să-mi savurez gândurile. Știu, călătoria nu va dura prea mult. Nu sunt decât 5 km în plan vertical. Pe parcursul unei ore voi contempla peisajul mirific ce mi se-așterne-n față. Mi-am propus demult acest lucru și iată că acum o voi face, dacă mă voi putea concentra. Sunt destul de nervos. Am un ușor tremur al mâinilor. Totuși, sunt fericit. Știu că este ultimul drum pe care-l fac prin satrapia Danubiei. Deseară voi fi la frontieră. La noapte voi trece Styxul. Dincolo! Mâine dimineață voi fi pe teritoriul Yugotierei. Am bani mulți la mine: o sută zece dubloni marțieni. Voi putea străbate palierele acestei republici în două moduri: fie voi lua liftul care mă va duce la frontiera ligurică a Yugotierei, foarte rapid, dar cu riscul unei posibile verificări a identității mele (ar fi destul de periculos pentru că nu am documente de liberă trecere), fie voi merge din palier în palier, pe scara de serviciu, până voi ajunge la aceeași frontieră ligurică. Îmi va lua mai mult timp, dar cred că va fi un drum mai sigur. Sper că nu voi întâlni patrule care să-mi verifice identitatea.

Mă uit din nou prin hublou. Văd Pământul azuriu proiectat pe un cer negru. Acest lift-accelerat este amplasat în

exteriorul Cilindrului de Est. O ocazie rară de a vedea Universul apropiat în toată splendoarea sa. Cele mai multe lifturi sunt amplasate în interior. În timpul unei călătorii se proiectează un film de actualități ce are o lungime egală cu durata acesteia. Și cum, în ultima vreme, un singur actor reține atenția publicului-spectator danubian, prin voința sa bolnăvicioasă de a-și face simțită prezența până și în vis, călătoria cu liftul interior devine extrem de neplăcută.

Oscar Romero, actorul ce apare și pe ecranele lifturilor interioare - se putea altfel? - a propus să se desființeze călătoriile cu lifturile exterioare. Desigur că se va da curs inițiativei sale. Adunarea provincială va vota în unanimitate, ca de obicei, sugestia satrapului nostru iubit. El vrea ca noi să nu mai vedem un răsărit de Soare, un apus de Lună sau un Pământ albastru ce se rotește întrebător pe fundalul negru și senin al infinitului etern: infern sau paradis? El vrea ca noi să trăim într-o lume absolut concavă în care el va fi zeul nostru. Aproape că a reușit. De-aceea părăsesc eu, fără regrete, spațiul acesta nefericit...

Privesc senin spre Terra și-mi fac planul: mâine dimineață voi ajunge dincolo de Styx, în Yugotiera. Voi mânca mierea pe care mi-am adus-o. Nu-mi va lua mult timp și îmi va da energie suficientă. Voi bea apa rămasă în bidon și voi porni pe jos. Nu-mi va fi prea greu pentru că voi coborî. În cel mult două zile voi ajunge în Liguria...

Am mai fost în Yugotiera de două ori: acum 11 și acum 10 ani. Prima oară am stat trei zile la Villablanca. Desigur, aș fi putut pleca spre Liguria și atunci, dar n-am făcut-o. Poate pentru că nu mi-am propus. Și atunci eram nemulțumit de ambientul danubian dar țineam prea mult la maestrul meu de

universografie pentru a-i face rău prin fuga mea. În plus, eram și foarte tânăr. Poate că de-atunci plecarea definitivă a rămas o stare de spirit pentru mine. Anul următor am mers din nou, de astă-dată mai aproape de orașul meu natal, peste Styx, la Pontes, pentru o zi. Nici acum nu am dispărut, din solidaritate cu un prieten cu care m-am înțeles să pornim împreună, mai târziu. Și de data asta numai eu am fost cel care s-a ținut de cuvânt. Am revenit pentru a pregăti plecarea, dar el nu mai dorea s-o facă.

Am aflat peste ani că el este în Centura de Asteroizi. Totuși, nu-l invidiez; pentru că țin la experiența destinului meu. Oare nu sunt o reîncarnare? Prin câte trupuri o fi sălășluit sufletul meu? Poate că religia mendeliană este cea mai bună religie actuală. Budiștii sunt prea contemplativi, islamicii prea fanatici, iar creștinii prea ipocriți.

Manolo, profetul mendelienilor, a reformat povestea vieții lui Iisus și a compus cel mai frumos poem al secolului XXI: *Credo Mendelianis*. Fiind un spirit logic, și-a pus câteva întrebări:

1. Imaculata concepțiune a fost posibilă din punct de vedere tehnic?

2. A fost Iisus om sau zeu sau amândouă?

La prima întrebare, a găsit într-o revistă de genetică: era posibil ca Sfânta Maria să fi fost fecundată artificial cu o seringă ce conținea jumătatea necesară apariției lui Iisus. Autorul moral și material ar fi fost Dumnezeu, iar executanții, niște farfurieni. Deflorarea Mariei s-ar fi produs dinspre interior spre exterior, și nu invers.

La a doua întrebare a răspuns în mod eretic: Iisus a fost penultimul profet al lui Dumnezeu, ultimul fiind Mohamed. Și de

aici a pornit elaborarea „Credo”-ului.

A început prin a o reprezenta pe Maria fără veșminte ca Venus și pe Iisus prunc. Chiar dacă crucea a rămas simbolul mendeliienilor, nici nașterea și nici uciderea profetului nu au constituit esența acestei noi religii, ci existența sa.

Dar iată că liftul s-a oprit. Să-mi urmăresc planul...

* * *

Este o chestiune vitală de a evita Garda de frontieră. Ei se află în subordinea Departamentului Adevărului și, în cazul în care ai ghinionul să fii depistat de acești gardieni, poți fi sigur că viitoarele șase luni (sau chiar 12) le vei petrece în celula de cristal. Se vor face experiențe pe tine dar poți spera, cel puțin, că nu-ți vor dăuna în mod ireversibil. Toți care s-au întors de acolo au povestit că li s-a cruțat sistemul nervos central. Totuși, un an irosit în celula de cristal ar fi mult. Sper să reușesc...

Liftul se oprește în două stații: la palierul 7 și la palierul 7 bis. Orașul meu natal este situat la palierul 7 bis. Dar eu cobor, prudent, la palierul 7. Știu că aici nu sunt gardieni pe peron. Voi merge pe jos, mai întâi, voi coborî un etaj pe scara din grădina botanică, apoi voi încerca să-mi găsesc un tufiș cât mai aproape de Styx pentru ca, la noapte, să-ncerc să-l trec înot. Știu că zona este părăsită. Mi-am propus să mă cufund în afluentul său, Negras. Dar până la noapte mai am o jumătate de zi. Pe măsură ce pașii se-ndepărtează de stație mă gândesc la toate astea cu înfrigurarea unui automat. Cobor în grădina botanică și merg de-a lungul afluentului Negras spre confluența lui cu Styxul. Ochesc o înălțime împădurită și o pornesc într-acolo. Plouă mărunț și des. Nu-mi place ploaia. O iau de-a dreptul spre vârf și constat cu nemulțumire că pădurea devine

mult prea deasă. Mă zgârie toate crengile, dar nu mă opresc. O forță exterioară mă-mpinge înainte. Sper că o va face până voi ajunge unde mi-am propus: departe, dincolo de Styx; pentru că nu am decât o singură limită: victoria. Iată-mă, în sfârșit, sus, pe colină. Am o priveliște perfectă: spre sud se vede Styxul, spre nord este grădina botanică și drumul pe care am venit, spre vest sunt câteva dealuri împădurite, iar spre est se vede afluentul Negras. Pe aici voi porni. Dar până se va întuneca mai este mult timp. Trebuie să aștept. Din fericire, ploaia a stat. Adie un vânt ușor care-mi va usca hainele. Mi-am găsit un loc bun mascat privirii de niște boscheți. Mă-ntind pe sacul de voiaj, dar nu mă cuprinde somnul. Citadela cenușie a etajului meu superior este luată cu asalt de către cavalerii nomazi ai stepelor asiatice: gândurile. Nu regret plecarea de lângă Alicia, nu-mi pare rău că nu-mi revăd părinții, nu-s trist că proprietatea mea - locuința - va fi rechiziționată de către Satrapie, pentru că sunt un om de acțiune. Fiindcă, pentru mine, numai ideea mea contează. Mă aflu în război cu acest guvern tiranic și voi lupta până îl voi învinge. Pentru că pe moment sunt singur, dar asta nu mă deranjează. De fapt, încă nu am făcut declarația publică, dar o voi face imediat ce voi ajunge în Provinciile Unite Marțiene...

Am 28 de toamne și încă n-am făcut nimic. Am scris, ce-i drept, niște poezii pe care Alicia le-a pierdut. Am scris niște cugetări pe care le am la mine, în sacul de voiaj. Poate că vor constitui începutul primei mele cărți...

Am scris o scrisoare deschisă la „Vocea Selenei” acum trei ani în care propuneam fondarea „Clubului Democrat” al Danubiei. Mi s-a răspuns într-un mod apreciativ la adresa sugestiilor mele, dar nu s-a întâmplat nimic concret.

Îmi amintesc... demult... aveam vreo 6 ani. Mama dorea să mă dea la școala de muzică, dorea să cânt la vioară. M-a înscris la examen, m-am prezentat cu fragmentul „*Fluturaș, nu mai ai aripioare*” pe care l-am cântat solo-voce. Comisia a fost încântată dar, ca urmare a unei neînțelegeri - ei credeau că sunt candidat la secția de pian - am picat cu succes. La ieșire mă aștepta mama și bunicul, care mi-a spus să nu uit niciodată că este primul meu examen și ultimul la care sunt respins. Mi-a spus că voi fi învingător la toate confruntările viitoare pentru că știe că acest eșec mă va ambiționa. Mult mai târziu avea să se arate că a avut dreptate. Am cântat totuși la vioară doi ani mai târziu. Mama mi-a luat profesor particular; apoi m-a dat și la școala de arte plastice. Se spune că artiștii fără talent devin critici. Cam așa am fost și eu la vioară și la desen. Am preferat mingea și jocurile: eram întotdeauna împăratul. Școala primară am început-o prost. Învățătoarea era o stalinistă îngustă, iar eu făceam parte din școala de gândire liberală a bunicului meu. A avut totuși un merit învățătoarea mea: mi-a cultivat cerbicia. La gimnaziu, în schimb, am devenit o vedetă, olimpic patru ani la matematică și calificat o dată la faza cantonală, de două ori în concursul satrapian de universografie, câștigător de fiecare dată. Și iată că a venit anul 268, 21 august. Trupele de roboți ai Uniunii Venusiene au invadat Moravia. Atunci am luat hotărârea de a-mi consacra existența luptei împotriva „Uniunii”. Voi pleca, în Provinciile Unite Martiene, mi-am spus, și voi întemeia o asociație de eliberare a Cilindrului Lagrange Oriental de sub stăpânirea roboților. Și viitorul a vrut să mă contrazică în mod neașteptat. Același Oscar Romero, strateg al Comisiei Progresiste și satrap al Danubiei Superioare, care în '68 s-a opus, verbal, invaziei roboților Venusieni, avea să invadeze, el

însuși, satrapia sa, producând o răsturnare totală a scării valorilor. Mi se pare că acesta nu-i decât începutul. Ar fi fost mai simplu ca Danubia noastră să fie ocupată, în continuare, de soldați venusieni. Am fi știut cu precizie cine ne este dușmanul. Pe când, așa, Romero s-a dat drept campionul naționalismului, ne-a făcut să credem că e sincer doar pentru a-și înstăpâni puterea personală, neținând seama nici de supușii săi, nici de patronii săi venusieni, iar noi, bieți guguștiuci de colivie, l-am crezut, uitând un lucru esențial: el însuși este un robot.

* * *

Privesc la cadranul ceasului. Este ora 12⁰⁰. Mai am mult până vine înserarea. Ar trebui să dorm puțin. Să încerc să mă gândesc, poate voi obosi și voi adormi.

Manolo - cel ce avea să devină pontiful mendelienilor - era un humanoid simpatic, foarte binevoitor cu semenii săi de același sex, dar extrem de interesat de speciemenele, bine proporționate, ale sexului opus. Avea, totuși, un fond bun și, fiind foarte cinstit - nimic nu detesta mai mult decât ipocrizia - a refuzat să se căsătorească cu prietena sa, Florencia, pentru a nu o decepționa, știindu-se un cocoș fără pereche. Desigur, Florencia ar fi dorit să-l știe numai al ei, dar, constatând pe propria-i piele elanul nestăvilit al bastonului său telescopic, foamea sa nestăpânită de cantonare în peștera paradisului, la izvorul fermecat de apă vie care seca mai repede, la toate partenererele sale, decât ar fi dorit lancea sa herculiană ce nu mai voia să dea semne de oboseală, ea a acceptat să-l lase să-și facă de cap, cerându-i, totuși, un moștenitor.

— Tu, primul și singurul meu partener, i-a spus Florencia într-o zi. Știu că nu vrei să mă minți, mi-ai spus-o și mă bucur. Probabil că dorința ta nestăpânită de humanoide este o boală.

Tu singur vei ști ce trebuie să faci, dar mie lasă-mi o amintire pe care să o iubesc mai mult decât pe tine, fă-mi un băiețel, Manolo!

I-a făcut pe plac Florencia și așteptau să vadă rezultatul, când, o nouă furtună se declanșă în spațiul imens al Estului. Statul decretează o nouă vânătoare de vrăjitoare: *„Celibatul se interzice; toți cei care nu se vor supune în termen de o lună vor fi expediați în colonii penitenciare fără posibilitate de întoarcere”*. Așa era formulată noua lege, desigur „minunată”, dar precizările din clasică anexă rămâneau secrete pentru muritorii de rând, fiind cunoscute numai de către echivalenții cerberilor noștri de azi, pretorienii Departamentului Adevărului. Acum, la mai bine de un sfert de mileniu de la eveniment, se cunosc toate detaliile, mai cu seamă că au legătură cu apariția religiei mendeliene. Iată clarificările:

- celibatul se interzice începând cu vârsta de 20 de ani pentru băieți și 18 ani pentru fete;

- cei care nu se vor supune în termen de o lună de la apariția prezentei legi sunt și persoane de peste 40 de ani, de pildă, dar și de 20, toate băgate în aceeași oală;

- presupunând că această lege va rămâne în vigoare, ceea ce este foarte probabil, întrucât guvernul aparține unei caste politice, generațiile viitoare vor fi sacrificate;

- această lege se referă la toți cetățenii, dar membrii castei conducătoare nu se consideră cetățeni, deci ei sunt exceptați;

- cum divorțul este interzis, nu rămân cuplurilor create pe cale administrativă decât 3 soluții: fie să se sinucidă, în acest caz bunurile revenind statului, fie să devină ipocriți prin schimbarea frecventă a partenerilor, soluție care s-a

generalizat masiv, urmașii rezultați rămânând cu mama și cu prințul consort, fie să încerce să plece în Noua Lume Spațială, în mod clandestin, pentru că Marele Imperiu nu tolerează inițiativa individuală.

Privind acum în urmă, peste timp, îmi dau seama că, deși Marea Revoluție Electronică nu a făcut decât să înlocuiască o tiranie cu alta, a fost totuși necesară. Casta politică conducătoare și-a propus să-i elimine pe humanoizi, în mod treptat, pentru a nu se produce convulsii sociale cu posibile efecte nedorite și să-i înlocuiască cu androizi, sclavi cu mult mai puternici, mai disciplinați și, s-a considerat, mai inteligenți, astfel membrii castei menținându-și puterea și trăind în continuare ludic și noncreativ.

Dar ei au uitat că, deși sclavi prin statut, roboții s-au pus pe treabă, au început să inventeze, apoi să reflecteze și pasul următor se întrevedea de la sine: eliminarea castei și preluarea puterii. Numai că pasul ăsta a durat aproape două secole.

Când Florencia își aștepta moștenitorul, era la începutul anilor '30 din secolul XXI sau secolul I al Erei Spațiale.

De câțiva ani, în Marele Imperiu, reacțiunea și-a făcut simțită prezența. Membrii Marelui Consiliu au revizuit orientările defunctului Segio Le Goff, preluând o moștenire de invidiat, atât în planul cantitativ al spațiului imens obținut de acesta - planeta Venus a devenit colonia Marelui Imperiu - cât și în domeniul creditului moral pe care întreaga lume civilizată i l-a acordat, *in blocus*, lui Le Goff și, ulterior, urmașilor săi. Au avertizat vreo câteva „casandre” că jocul acesta cu ursul viclean al imperiului va deveni riscant, dar valul euforiei generale le-a astupat pliscurile.

Manolo s-a născut puțin după începutul secolului XXI. Și-a

petrecut copilăria și adolescența în ultima perioadă de guvernare a lui Sergio Le Goff. Apoi s-a înscris la optoelectronică nutrind dorința de a se specializa în construcțiile de roboți. Manolo era pasionat în egală măsură de istoria religiilor. Deși statul se proclama ateu, don Sergio liberalizase practicarea oricărei religii, cu condiția ca bisericile să nu prejudicieze buna funcționare a patronului temporal: statul. Astfel că se publicaseră suficiente cărți religioase de bună ținută. Dar noua conducere a limitat, în mod discret la început, numărul cărților despre religie, apoi a început retragerea lor. Totuși, Manolo avusese timp să citească Biblia, Coranul, Vedele, Upanishadele și o carte frumos ilustrată numită Istoria Religiilor. Visul său era să creeze o armonie universală între oameni și roboți în cadrul aceleiași biserici universale, căreia i-a spus „mendeliană”, de la părintele geneticii Gregor Mendel. Desigur, vise frumoase ale unui tânăr încă neconfruntat cu structurile cotidiene ale puterii, dar, care, la impactul cu adversitatea autoritară și încăpățânată a administrației, se vor transforma într-un crez. La apariția acestei religii a contribuit și potențialul de sinteză a lui Manolo, probabil.

* * *

Prima aventură carnală a început-o relativ târziu. Avea 22 de primăveri. Începuse printr-o relație sentimentală platonice care se prelungise destul de mult pentru Manolo. Tânăra domnișoară, mai mică cu câțiva ani decât el, îi ascultase cu încântare poveștile despre Beatrice și Héloise, despre Charlotte și Regine Olsen. Vanitatea ei era gădilată în mod plăcut de comparațiile pe care Manolo le făcea între ea și aceste personaje celebre. Pe-atunci el nu știa că, devenind un personaj,

ai parte aproape numai de suferință. Dar el nu vedea decât partea frumoasă a lucrurilor. Oricum, timpul trecea și nu îndrăznea să o atingă pe tânăra sa prietenă, dintr-o rețineră plină de respect, dar poate și dintr-o necunoaștere totală a aspectelor tehnice necesare, care, pe vremea aceea, nu se învățau, ca acum, la școală. Cum drăcușorul care se află în fiecare humanoid a-nceput să-i dea ghes prietenei sale, cum ea a trebuit să plece în altă localitate în vederea continuării studiilor, cum scrisorile lor s-au rărit pentru ca, după puțin timp, ea să nu mai răspundă deloc, Manolo și-a propus să se intereseze, deși simțise că și în forul său interior ceva nu mai merge.

A luat legătura cu un coleg care l-a informat că ex-prietena sa fusese curtată de un „bivol” (aceasta îi era porecla), un tip cunoscut pentru specialitatea sa de a rupe inima și poarta peșterii paradisului tinerelor fete. Îi plăcea să se considere un învățător sau un maestru. Se lăuda adesea că el inițiază „feciorimea” - vorbea în categorii - spre a o trece la profesionalism. Îi făcea, probabil, o reală plăcere să se știe că el este un talentat pedagog în domeniul afrodisiac. Și, după cum spuneau multe din elevele sale, era talentat. Manolo a aflat mult mai târziu că „bivolul” a devenit membru marcant al castei politice și s-a impus prin teroarea împotriva practicantilor amorului liber! Se spunea că soția sa, mult mai bătrână ca el, îl propulsase spre vârful piramidei puterii. Făcea pe moralistul. Gurile rele afirmau că, datorită exceselor din tinerețe, i-ar fi secat izvoarele nectarului pe care-l împărțise atât de generos elevelor sale. Manolo s-a mirat de această metamorfoză a „bivolului” în lup moralist, dar și-a spus că nu este singurul caz pe care-l cunoaște.

Desigur, îi părea rău de întreruperea legăturii sentimentale, dar un prieten l-a consolat. I-a propus să meargă cu el la o „preoteasă a Afroditei”, profesionistă a destinderii adiabactice a sistemului nervos humanoid. Și atunci, ca întotdeauna în Marele Imperiu, nu existau profesioniste propriu-zise. Nu banul era mijlocul lor de schimb. Ele au format un fel de club care se numea „*Clubul lui Venus*” cu scopul oficial de practicare a sportului în mod regulat, dar, pe lângă asta, aveau un program moderat de amor carnal de patru ori pe săptămână (marți, joi, sâmbătă și duminică). Zilele de miercuri și vineri erau considerate zile de post și de abținere. Era ca un fel de societate orfică ce a apărut mai târziu în mediul universitar. Preotesele Afroditei erau fete decepționate sentimental de primul lor partener, care au preferat să continue, în stil baudelaire-ian, să dea trupului ceea ce i se cuvine, adică nectar de humanoizi, iar sufletul să-l canalizeze spre alte scopuri decât iubirea. Aceste preotese aparțineau, ca idee generală, Clubului lui Venus, dar nu aveau un statut, o sală și o organizație propriu-zisă. Fiecare își primea partenerii acasă, în locuința în care, cel mai frecvent, locuia cu chirie. Norocul făcuse ca fiecare cameră să fie dotată cu o baie. Și apa caldă curgea la discreție. În ciuda faptului că este criticat mereu, Sergio Le Goff a făcut multe lucruri bune: rezolvarea problemei locuințelor, de pildă, în Marele Imperiu.

Au sunat la ușă. Le-a deschis o humanoidă cu numărul 166/61. Asta înseamnă, a explicat prietenul lui Manolo, raportul dintre înălțime și greutate, ceea ce pare acceptabil din punct de vedere estetic. După câteva momente de conversație, amicul lui Manolo a plecat, conform înțelegerii, spre altă humanoidă. Manolo a fost servit cu licoarea standard a preoteselor: vinul

negru. După consumarea celor două pahare obligatorii, băute încet, parcă pentru a fi savurate, pe un fond muzical foarte plăcut - o conversație abia șoptită între doi parteneri - preoteasa Afroditei l-a rugat pe Manolo să vină la baie. I-a făcut un duș, l-a șters bine, uscându-l, i-a mai dat un pahar cu vin și și-a scos halatul. Tot timpul lumina fusese extrem de pală, toate becurile fiind roșii: ca într-un laborator fotografic. Se spunea: culorile propice dragostei sunt roșu și portocaliu. A deșurubat capacul unui tub cu cremă, l-a rugat să-și întindă palmele, i-a pus din belșug, apoi și-a pus și ea, i-a luat una din palme și a dus-o pe un sân, apoi pe cealaltă a fixat-o sub muntele lui Amor. Degetele lui Manolo au găsit singure drumul spre tărâmul lui Hades. În aceste clipe ea și-a dus amândouă mâinile spre lancea telescopică a lui Manolo, care, deja, se afla în poziție de luptă, prinzând-o ușor și masând-o de la vârf spre coadă, îmbibând-o astfel într-un strat gros de cremă cu miros de vioarele, apoi, la fel de fin, a tras-o spre peștera ei. Lancea a făcut joncțiunea tresăltând înfometată spre adâncurile întunecate. Atunci, cealaltă mână s-a desprins de muntele lui Amor, aterizând vioaie și bine îmbibată cu unguent pe celălalt sân al ei. Totul a venit de la sine ca și când Manolo ar fi făcut asta dintotdeauna.

— Grecii, în antichitate, se ungeau cu ulei de măsline; noi, modernii, acum, ne ungem cu creme plăcut mirositoare, i-a spus preoteasa lui Manolo, după care și-au unit limbile. El făcuse câteva observații și constatase că fetele cu coapse foarte mari au, în general, sânii mici, și invers, dar avea plăcerea să constate că animalul pe care-l avea în posesie era proporționat perfect. Dar cuvintele nu-și aveau rostul. Pentru că totul devenise muzică...

Și totuși, mult mai târziu, avea să afle că prima lui experiență carnală i-a fost oferită de către o androidă.

* * *

Totul a venit de la sine. Pe nesimțite, humanoizii s-au desprins de pe Pământ și s-au stabilit, la început mai timid, apoi din ce în ce mai hotărât, tot mai departe de mama lor Gee. Cam pe vremea când Manolo se pregătea să părăsească Marele Imperiu, cu gândul ascuns de a se stabili undeva pe Selena, începea migrația coloniștilor spațiului. Debușee imense așteptau să intre în circuitul economic al lumii (în ciuda marilor puteri dominante ale acelor timpuri ce-și jalonaseră teritoriile viitoarelor colonii), fiind vizate, în special, de asociații ale întreprinzătorilor particulari; desigur, în spațiul occidental, pentru că în cel oriental, în ciuda reformelor neolibérale pe care le-a aplicat Sergio Le Goff în Marele Imperiu și în domeniile sale, nu au fost eliberate autorizații de exploatare pentru colonia sa, planeta Venus, decât pentru firme de stat, de unde și imobilitatea lor binecunoscută. Cele mai prospere dintre companiile particulare erau *Aventurierii Selenei*, *Marathon*, *Pan Sei*, *Celestis*, *Mars&Martis*, *Titanoid* etc., societăți organizate pe acțiuni, în care nici un membru sau grup de persoane din același stat nu putea deține mai mult de o treime din capitalul inițial. S-a avut în vedere, de către fondatori, internaționalizarea exploatării spațiului în scopuri pașnice. De asemenea, 10% din profitul fiecărei companii a fost destinat Societății Națiunilor pentru ajutorarea populației țărilor celor mai sărace lumi. Cele trei domenii majore în care activau aceste companii erau: transportul de pasageri și mărfuri, construcțiile spațiale (atât platformele ce gravitau în jurul Pământului, Lunii sau planetei Marte, cât și bazele

propriu-zise, ambele făcând parte din generația I) și exploatarea miniere pe Lună, Marte și, în studiu, în Centura de Asteroizi. Privind retrospectiv, se poate face o comparație între secolul XVI și secolul XXI. Aceeași Lume Nouă cu posibilități imense de procurare a bogățiilor, și la conchistadorii Erei Postcolumbiene, și la pionierii Erei Spațiale.

La sfârșitul secolului XX s-au pus bazele unui îndelungat status-quo între cele două mari puteri de atunci. De fapt, s-a ajuns la acest acord și ca urmare a secătuirii accelerate a resurselor terestre, a creșterii gradului de poluare, în mod excesiv, a spargerii stratului de ozon și a irosirii fondurilor în domeniul înarmărilor strategice. Cele mai multe dintre aceste probleme au existat și mai înainte, dar nu s-a găsit nici un coordonator înțelept la conducerea Marelui Imperiu care să le abordeze în mod deschis și realist până la Sergio Le Goff. Destinul a vrut, poate, ca el să guverneze 30 de ani, reușind în această perioadă să schimbe mentalitățile bizantine ale popoarelor din imperiu.

A fost considerat ca un al doilea Petru cel Mare, dar nu a putut, sau nu a vrut, să democratizeze integral statul prin ridicarea monopolului puterii deținut de către partidul unic. Și această lipsă s-a văzut după trecerea sa în neființă. A urmat o scurtă perioadă de așa-numită rotație a cadrelor la nivelul superior, după care un grup restrâns și-a împărțit portofoliile, sprijinindu-se pe oamenii aparatului. Treptat, s-a ajuns la fel ca înaintea lui Le Goff; O birocrație puternică și coruptă dispunea de întreaga putere în Marele Imperiu. Legi din ce în ce mai represive au început să curgă asupra populației, care nu a reacționat. Noua gardă pretoriană era alcătuită, acum, numai din androizi. Dar întreaga concepție despre relația om - robot a

fost revizuită. Pe vremea lui Le Goff fuseseră importate programe occidentale de producere a roboților pe baza modelului cooperare-coordonare, deci un sistem în care robotul era considerat egalul omului. Deși s-a constatat că acest model era foarte creativ, membrii „Castei” au impus revizuirea sistemului importat și transformarea lui într-unul de tipul cooperare-subordonare. Au preferat să aibă sclavi cât mai mulți și mai docili, dar au lăsat totuși unui grup de androizi o libertate de creație relativ limitată, dar care se va dovedi, în timp, catastrofală pentru puterea „Castei”.

Pentru că atunci au fost puse bazele societății viitoare a „Uniunii Venusiene”, a Marelui Creier și a puternicului „Eșalon Doi”. Societatea noastră, a celor care trăim în sfera de influență a „Uniunii”, nu este decât o copie la indigo a societății Marelui Imperiu: Casta, formată din humanoizi și stăpânind o populație majoritară și obedientă de androizi, în perioada sa de maximă dezvoltare, s-a transformat în „Eșalonul Doi” (cu departamentele sale anexe) format din androizi și stăpânind o populație majoritară de humanoizi supuși și speriați. Esența puterii statelor oligarhice a rămas aceeași: cei puțini trebuie să-i oprească pe cei mulți, spunându-le că o fac spre binele lor și dorind să fie crezuți. De aceea, toți cei ce cred în libertate sunt frați: fie humanoid, fie android.

Și iată că Manolo s-a decis să plece. Legea asupra celibatului a fost picătura ce a făcut să se reverse paharul răbdării sale. Dar mai avea o problemă dificilă de rezolvat: ce se va întâmpla cu Florencia și cu moștenitorul genomului său? Cel mai probabil era că i se va face o sterilizare și va fi expediată într-o colonie penitenciară.

Dacă se va căsători cu Florencia, Manolo va putea amâna

deportarea ei și va avea mai mult timp să gândească calea de-a o șterge din Marele Imperiu. În acest caz, însă, va trebui să o ia cu el, căci altfel o vor elimina pretorienii. Nu se gândise niciodată că va veni vremea când va avea responsabilitatea de viață și de moarte asupra unor ființe dragi. A vorbit cu Florencia, i-a expus, pe scurt, planul său de evadare, în timpul călătoriei de nuntă, a luat legătura cu un prieten, intermediar în plecări clandestine și au stabilit data. Până atunci, urma o perioadă de așteptare încordată.

* * *

S-a făcut târziu. Este ora 21⁰⁰. Ce bine că nu mai plouă. Ar fi cazul să mă grăbesc. Mă dezechipez rapid, îmi înghesui toate hainele în sacoșă având grijă să scot, mai înainte, cei doi saci negri, de plastic, pe care îi îmbrac în loc de costum de scafandru. În al treilea îmi pun sacoșa în care am și toate actele. Sper că nu va pătrunde apa. Mi-am legat sacul în spate cu sfori așezate după modelul rucsacului. Totuși, mi se pare incomod. Poate că în apă va fi mai simplu. Privesc pentru ultima oară orizontul întunecat și stau la îndoială, încă. Să o pornesc direct spre Styx sau mai bine să mă cufund în Negras și pe sub apă să pătrund în Styx? O inspirație divină îmi călăuzește gândurile: spre Negras; și o pornesc în pas alergător prin pădurea de pe coama colinei. Ies într-un luminiș și observ că primul obiectiv se apropie. Ciulesc urechea și aud niște foșnete ale frunzelor. Să fie un pretorian la pândă sau poate vântul? Oricum, trebuie să merg înainte. Iată șoseaua. Trebuie să o trec, de-a curmezișul. Dacă cineva pândește, mă va vedea. Dar trebuie să insist. Sar de la vreo doi metri și fac un zgomot infernal. Noroc că sunt încălțat cu teniși, altfel mi-aș fi rănit tălpile. Trec în fugă drumul și mă agăț de creanga unui copac

care se rupe cu mine și mă face să aterizez din nou prea zgomotos. Mă opresc și ciulesc urechile. Parcă se-aude un foșnet apropiat, să fie vântul? La câțiva metri se zărește apa. Primul obiectiv a fost atins: este râul Negras. Din câțiva pași ajung și mă cufund până la genunchi, după care aștept. Mi se pare prea apropiat foșnetul. Când, deodată, cade în apă, cu un plescăit puternic, o piatră. Într-o fracțiune de secundă am luat decizia: trebuie să dispar, să mă dau la fund, nu am voie să cad în mâna lor. De bună-seamă este un cerber de frontieră care m-a depistat. Sunt deja la mare distanță de țărm și parcă am două circuite ce funcționează paralel în creier. Mă strâng toate sforile acestei enorme și nechibzuite improvizații. Reușesc să rup sacii de plastic ce țineau loc de costum de scafandru. Oricum, apa pătrunsese mai înainte până la piele. Dar nu era rece pentru sfârșitul lunii mai. Am reușit să-mi dezleg sacul. E mult mai comod să-l împing înotând în urma lui.

— De ce nu trage? mă întreb. Eu aș face-o, să fiu în locul lui. Eu însumi am făcut armata, ca și el, la cerberii frontierei. Prin zona mea de pază n-a trecut nimeni, dar m-am gândit adeseori ce-aș face în acest caz. Și niciodată n-am retractat hotărârea mea: aș trage în plin pentru a ucide. Deși regulamentul prevede evitarea, cu orice preț, a omorârii transfugilor. Trebuie ținuti în picioare și prinși de vii. Dar ceea ce urmează e un infern. Mulți spun că li se oferă o șansă. După anul petrecut la reclusiune mai pot încerca să treacă din nou. Eu nu cred în această teorie. Un disperat mizează totul pe-o carte. Fie reușește, fie trece în lumea celor drepți. Pentru un adevărat disperat nu există cale de mijloc. De aceea, eu aș trage-n plin. Pentru a ucide.

— De ce nu trage? mă întreb din nou. Nici măcar nu

somează. Cu siguranță că s-a speriat. S-a dus să-și anunțe colegii și va urma vânătoarea de vulpi. Am atins țărmul. De pătruns în Styx, cu echipamentul meu improvizat, nu mai poate fi vorba. Nu am decât să mă îndepărtez cât mai mult de locurile astea. Gândindu-mă rapid, iau hotărârea: alerg spre Est. Un arbore masiv îmi apare-n față. Sunt tentat să mă cațăr, dar nu o fac. În mod inconștient, știu că singura salvare este fuga. Un lătrat de câine se aude pe malul de unde am pornit. Mi-au luat urmele. Fug în contrapantă până ajung în vârful unui deal. Privesc în urmă și parcă simt lătratul urmăritorilor mei: cerberi și câini. Aș fi înclinat să mă opresc, să-mi trag sufletul, dar nu o pot face. Trebuie să merg înainte, în pas viu. Ajung în pădure și mă uit în urmă. Am senzația că zăresc o umbră. M-am fript deja cu supa, așa că nu mi-ar părea imposibil să-mi iese în cale cerberii-urmăritori. Mă opresc. Sunt numai în chiloți. Spintec și sacul care a astupat sacoșa. Apa nu a pătruns în ea. Mă îmbrac rapid. Bate deja un vânt ce mi se pare rece. Sunt zgâriat rău pe picioare, dar nu simt durerea. O pornesc din nou, singur, prin pădure, în miez de noapte. Am impresia că umbra ce mă urmărește se apropie continuu de mine, dar nu vrea încă să mă prindă. Îi face plăcere să mă fiarbă-n oală-seacă. Grăbesc pașii. Mă uit în urmă din ce în ce mai des și-o simt. La aceeași distanță. Mă uit în față, puțin lateral. O altă umbră. Acum știu: sunt doi. Dar cum au reușit să meargă atât de repede, să fi alergat și ei? De ce nu au adus și câinele? Continui să merg, foarte repede, și reflectez: dacă mi se pare, dacă sunt numai umbrele copacilor? Mă opresc din nou. Nu mai pot și le strig:

— Veniți și luați-mă. Sunt al vostru. M-ați învins. Mă predau! Nici o umbră nu clinește. Totuși, nu-mi vine să cred că mi se pare. Sunt urmărit. Ei trebuie să fie... Ajung la o stână.

Câinele latră să-și muște lanțul. Bat în poartă. Deschide un ciobănaș. Îi spun că nu sunt un hoț, îi arăt actele. Îi povestesc că am vrut să trec Styxul, dar n-am reușit. Am senzația că sunt urmărit. Îl rog să mă predea când vor veni urmăritorii mei, dar, până atunci, să mă lase să stau pe prispă la foc. Se-nvoiește. Îmi aprinde focul și se culcă din nou. Nu mai văd umbre, nu mai pot gândi la nimic. Căldura plăcută mă face să moțai și adorm de-a binelea, cât ai clipi. S-a făcut dimineață. Se crapă de ziuă. Bag mâna-n sacoșă și-mi scot ceasul: e 4³⁰. Focul s-a stins de mult. Fac câțiva pași și mă învioresc. Apare și ciobănașul. Îmi oferă o cană cu zer. O beau pe nerăsuflăte. Îi mai cer una. O beau la fel de iute și cu poftă. Mi-o umple și pe-a treia, pe care o beau mai domol. A fost cea mai bună băutură. N-o voi uita niciodată... Aș fi mâncat și o mămăligă, dar timpul nu-mi permite. Ciobănașul îmi arată drumul pe care să pornesc și-mi spune: – *Dumnezeu să te aibă-n pază!*

Probabil și el era un simpatizant „contras”.

Soarele răsărea pe un cer senin și albastru de mai. Deși mă aflam pe palierul unui cilindru spațial, nu aveam senzația spațiului concav. Parcă eram pe Terra. Trebuia s-ajung în sat, apoi pe malul Styxului, la drumul principal, de unde să iau un autostop spre orașul meu natal. Numai atunci puteam să fiu în siguranță...

* * *

Aerul este extrem de parfumat. Roua dimineții acoperă toate frunzele arbuștilor printre care trec. Sunt ca într-un fel de junglă umedă, dar căreia îi lipsesc, din fericire, animalele periculoase: scorpionii, șerpilor, crocodilii. În ciuda tiraniei de care am încercat să scap prin fugă, îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru existența pe care mi-a oferit-o în acest

spațiu din Lagrange. Natura este virgină aici, dar numai în varianta vegetală. Este, probabil, gândirea celui ce se resemnează cu eșecul, pentru că, dacă aș fi trăit pe Pământ, în urmă cu câteva secole, chiar într-o junglă cu animale vorace, n-aș fi gustat deliciile tiraniei. Dar cine poate ști? Important este, acum, dacă tot am pornit-o spre orașul meu natal, să ajung cu bine, evitând cerberii. O iau pe firul unui pârâiaș, unde beau o apă cristalină și rece care-mi potolește setea și-mi răcorește sufletul. Acum nu mă mai opresc până ce nu voi obosi și alerg... ies din pădure și merg sub coama dealului... La orizont zăresc Styxul și munții Yugotierei. Îi privesc cu regret, pentru că ar fi trebuit să fiu acolo, în dimineața asta, și mă gândesc că, poate, niciodată nu voi mai pleca. Accelerez din nou și simt cum mă sufoc: nu mai am aer. Încetinesc tocmai la timp, pentru că, după o denivelare a terenului, apare un bătrân. Îl salut, îmi răspunde și se-nfiripează o conversație între noi. Tocmai la timp, pentru că intrăm într-un sat în care, știu bine de când eram cerber, populația este instruită să-i semnaleze pe suspecții pretorianului local. Pe când așa, văzându-mă cu bătrânul, sătenii cred că sunt nepotul lui. Drumurile noastre se despart din nou. Eu mă-ndrept spre calea principală, care se află pe malul Styxului, și el va merge spre alt sat. Acum este momentul hotărâtor pentru mine: trebuie să nu mă oprească nici un cerber, pentru că, dacă ar face-o, ar putea să-și dea seama că eu sunt suspectul semnalat noaptea trecută. Fac semn la un electromobil, dar nu oprește. Aștept. Apare altul și... minune, frânează. Mă urc repede și îl rog să mă ducă în primul oraș, orașul meu natal. Îmi spune că într-acolo se îndreaptă și demarează vijelios. În sfârșit, sunt la un pas de a scăpa cu bine. Ar mai fi o posibilitate: ca cerberii oprească mașina pentru o

verificare de rutină.

De trei ani cred în Dumnezeu, dar nu m-am rugat niciodată atât de intens. Tot drumul fac asta... Mergem de-a lungul Styxului, dincoace de el, și recunosc, cu caldă nostalgie, locurile drumețiilor atât de fericite ale copilăriei. În sfârșit, am ajuns la periferia orașului, în zona industrială. Îl rog pe șofer să oprească, îi dau o sumă mai mare decât ar fi trebuit pentru distanța parcursă și e foarte mulțumit. Și eu sunt. Am scăpat de pretorienii. O pornesc pe jos spre poștă, mai înâi. Trebuie să o anunț pe Alicia că am ajuns aici. I-am lăsat o scrisoare în care-i explicam că am fugit spre Provinciile Unite, că voi face o escală în Liguria, de unde îi voi scrie, și că în viitorul apropiat o voi aduce și pe ea. M-am apropiat de un videotelefon, am introdus moneda și iată că apare pe ecran Alicia: plângea, râdea și nu-i venea să creadă - mă crezuse ajuns pe tărâmul lui Hades, după ce mă înneacasem în Styx. A insistat să vin cât mai repede înapoi și i-am promis că la noapte voi porni spre Palierul 2. Am ieșit de la poștă, m-am oprit la prima cofetărie și am mâncat două prăjituri mari cu ciocolată. Era prima mea masă după 24 de ore. M-am îndreptat apoi spre locuința părinților mei. Mama era acasă. Nu i-am spus nimic, dar a bănuț ceva: mi-a văzut picioarele zgâriate complet. M-am culcat și am dormit până seara. Am mâncat foarte mult și am plecat la stația de lifturi intra-paliere. De data asta aveam să merg în interiorul cilindrului, cu un lift-de-persoane ce se oprește la fiecare stație. Din nefericire, prima mea aventură de evadare din satrapia Danubiei se sfârșea cu un eșec lamentabil: învins, cu coada-ntrre picioare, mă-ntorceam spre un loc ce se numește de obicei „acasă”, dar pe care eu l-am considerat întotdeauna „carcera de cristal”. Aș fi dorit să plec departe,

Într-o lume lipsită de tiranie, dar destinul mă aducea înapoi. „Poate nu întâmplător”, mi-am zis, „va trebui să caut o altă cale”... M-am cufundat în scaun și, brusc, am adormit. Desigur, m-au cuprins visele... Se făcea că sunt profetul Manolo și încercam să scap de teroarea pretorienilor Castei Marelui Imperiu...

Am ajuns în singurul loc nepăzit al cilindrului spațial, pe un palier luminat ca ziua, am sărit pe covorul rulant și luminescent care se-ndreaptă, cu viteza potrivită, spre marea prăpastie situată, ca un diametru, între partea de Est și cea de Vest a cilindrului estic. Priveam de-o parte și de alta a covorului rulant și aveam senzația că sunt într-o grotă vrăjită; întrezăream cele două culoare pe care auzisem că toți cei ce o pornesc înainte, dar se opresc lângă prăpastie, se reîntorc, ca hipnotizați, spre unul din aceste două culoare; merg fără grijă înapoi prin baia de lumină, paralel cu covorul rulant, și sfârșesc în dubele cerberilor. Dar eu - Manolo fiind - cu un impuls neobișnuit îmi scot funia de la brâu, o învârtesc și o arunc dincolo de prăpastie. Îmi dau drumul în abis și iată că am reușit: ancora s-a prins de buza prăpastiei de pe celălalt tărâm. Eram liber. M-am ridicat pe funie, am ajuns sus și am privit în urmă. Aceiași oameni încrezători porneau duși de covor spre prăpastie, mulți dintre ei cădeau, iar ceilalți se întorceau spre dubele tiranului. Niciunul nu avea funia salvatoare cu gheara de pisică... Și m-am trezit. Pe cadranul-indicator al compartimentului liftului-de-persoane era indicată cifra 2 bis. La următoarea stație va trebui să cobor. Mi-am amintit că Manolo, profetul mendelienilor, a plecat într-adevăr din Marele Imperiu la prima încercare de trecere clandestină a frontierei, dar a făcut-o împreună cu Florencia, ajutat fiind de prietenii săi. Și pe

vremea aceea nu erau cilindri spațiali din generația a treia, ca acum. Și el a trăit pe Pământ, chiar dacă a visat mereu la spațiul cosmic. Oare nu-i datorăm lui răul pe care-l suportăm noi, astăzi? Oare nu ar fi fost mai bine să nu ne fi desprins niciodată de pe Terra? Chiar dacă am fi dispărut ca specie în urma unui holocaust, nu ar fi fost mai simplu? Și nu am fi creat nici monștrii ăștia ce au ajuns să ne domine. Poate că eșecul meu mă face să gândesc astfel. Dar nu este posibil s-avem decât un singur drum: înainte! Și iată că liftul s-a oprit. Este Palierul Doi. După două zile și-un munte de speranțe, iată-mă în locul de unde am plecat. Oare cercul este forma perfectă a Universului?

* * *

Nu l-am vizitat demult pe Juan Charon. Ar trebui s-o fac cât mai curând, cel puțin pentru a-l liniști și a-l asigura că nu „coc” nimic dubios din punctul lui de vedere. Și asta, mai ales pentru că o fac. Dacă ar ști că am deschis acest jurnal în care personajul principal este chiar el și instituția sa, probabil că ar dispune, prin intermediul urmașilor săi în funcție, confiscarea „materialului suspect” și pedepsirea exemplară a autorului - foarte probabil trecerea mea în neființă. După publicare nu mă va deranja prea tare orice sentință de acest gen pentru că știu că spiritul meu se va fi salvat pentru totdeauna de tirania tăcerii impuse de către androizi, personal de către compaño Oscar Romero, prin aceste pagini, dar înainte de publicare ar fi un dezastru... Trăiesc cu teamă și îmi revine în gând mereu exemplul lui don Jorge l'Urso, cel căruia i s-a confiscat jurnalul și a fost asasinat de cerberi în toamna anului 285. Dar mă simt obligat și consider că am o datorie morală față de memoria numelui său și a credinței sale în eliberarea sufletelor noastre,

ale danubienilor, de noi înșine: de teama ce ne-a fost impregnată în sistemul nostru circulator împreună cu sângele de care oligarhia autointitulată progresistă - ieri, de către satrapul Oscar Romero - azi; am o datorie față de Jurnalul său confiscat și depozitat în safe-urile Departamentului Adevărului. Așa cum am spus și anchetatorilor - probabil că a spus-o și el sau a gândit-o, cu siguranță - atunci când un opozant este eliminat, locul său va fi luat de altul care nu l-a cunoscut și lupta va fi purtată mai departe până la victoria deplină a adevărului. Pentru că din oprimare se nasc cavalerii libertății...

Și totuși, eu nu am fost un luptător atât de hotărât ca don Jorge l'Urso. Am fost un gândăcel, un humanoid înclinat spre negocieri și spre compromisuri cu cerberii ca giranți ai puterii. Poate acest fapt s-a datorat talentului diplomatic al pacificatorului meu, comandantul Juan Charon. În cadrul Departamentului Adevărului (probabil se știe) predomină două curente de gândire: linia dură, majoritară, ai cărei adepți sunt pentru eliminarea opozanților, fie printr-o dematerializare rapidă și de preferință fără urme - un banal accident de electromobil, de pildă - fie printr-o mucezire lentă într-una din insulele arhipelagului concentraționar, în cazul în care personajul recalcitrant este prea cunoscut în exteriorul Danubiei. Va putea constitui, în acest caz, un obiect de schimb într-o viitoare tranzacție dubioasă.

Linia moderată, minoritară, ai cărui adepți sunt pentru recuperarea parțială a opozanților, adică pentru o reeducare ideologică și o pasivitate motivațională a acestora sau pentru recuperarea lor totală, adică trecerea de la statutul de opozant la cel de „agent de influență”, ar putea deveni dominantă. Desigur, această așa-zisă recuperare totală nu se bazează pe

încredere reciprocă. Chiar dacă viitorul „agent de influență” are încredere în maestrul său, cerberul instructor îl va suspecta întotdeauna pe discipol. De fapt, cerberii trăiesc într-o autosuspectare continuă, ei nu cunosc noțiunea de adevăr în sine, ei nu păzesc Hades-ul de umbrele morților care ar putea să fugă dincolo... peste Styx ei trăiesc în acel tărâm. Catehismul lor este relativitatea adevărului. Această a doua categorie de cerberi este cel puțin la fel de periculoasă ca prima; ea urmărește înfrângerea adversarilor pe termen lung, se adaptează la fiecare caz în parte și încearcă să învâluiască gândurile clienților săi cu „șapte cercuri de oțel ferecate cu șapte lacăte grele”. Din această a doua categorie face parte patronul meu Juan Charon. Mi-a plăcut întotdeauna sclipirea inteligenței, fie de humanoid, fie de android, cu atât mai mult cu cât este cantonată din abundență în etajul superior al maestrului și superiorului meu. Și când jucam tenis de câmp o făceam mai bine în compania unui partener mai bun decât într-a unuia mai slab. Acum, când scriu aceste rânduri, nu fac decât să continui partida dintre noi doi - eu un opozant impregnat până în măduva oaselor de credința vechilor greci în adevăr, bine, frumos și a romanilor în justiție, el un cerber android-volterian lipsit de credință chiar și de cea minimă în superioritatea rasei sale de siliciu față de a noastră bazată pe carbon și, pentru acest motiv, cu atât mai inteligent față de colegii săi de breaslă, dar hotărât să profite în cel mai înalt grad de avantajele poziției sale și bucurându-se cât mai mult timp de acel *savoir de vivre* atât de caracteristic nouă, humanoizilor. Pe scurt, este un hedonist tipic. Trebuie să recunosc că m-a fermecat și că și acum, când l-am prins că nu se ține de cuvânt, încă mă mai fascinează puterea lui de seducție. Am avut

Întotdeauna prostul obicei de a admira inteligența fără a ține seama dacă este pusă în slujba binelui sau a răului. Este un joc periculos care s-ar fi putut sfârși rău pentru sufletul meu. Pentru că, sunt convins, nu-mi va fi dat să vegetez veșnic în *Hades* și, cândva, mă voi plimba poate și prin *Eden*. El, maestrul meu, mi-a spus odată că ochii care nu se văd se uită. L-am contrazis atunci și am constatat acum că a avut dreptate... Poate că ochii, în sine, i-am uitat, dar spiritul lui ieșit prin acele porțițe de cristal, cu siguranță, nu. Și acum, când scriu aceste rânduri, spiritul său mă învăluie, mă copleșește și mă incită să continui arătându-mi că se opune jurnalului meu. Îmi iubesc adversarul și, dacă voi reuși să-l înving, bucuria mea va fi nemăsurată; îl voi asculta pe Cel-de-Sus care povățuiește „*iertăți greșelile greșiților voștri...'*”.

De fapt, androizii generației a V-a, căreia îi aparține și protectorul meu, nu sunt fabricați industrial în mod integral. În afară de creier, care a fost programat inițial pentru profesiunea de cerber sau de coordonator de stat, toate celelalte componente alcătuitoare ale corpului sunt humanoide, deci bazate pe carbon. Este un transplant de creier electronic artificial într-un corp de humanoid natural, un transplant mult mai obișnuit decât erau transplanturile de inimă sau de rinichi în urmă cu trei secole și care este autorizat numai pentru această categorie de funcționari ai statului. Cerberii sunt niște cyberi (sau cyborgi), dar invers decât cei existenți în Provinciile Unite Marțiene - acolo se poate face orice transplant de organe cu o singură excepție: creierul.

Desigur, nu este vorba de aspectul tehnic al problemei, ci de implicațiile morale, sociale, religioase și politice, ale căror rezultate, noi, cei care trăim azi în Satrapia Danubiei, avem

plăcerea să le simțim efectele. Dacă aș fi fost un cetățean al Provinciilor Unite și dacă aș fi dorit să devin scriitor, probabil că aș fi făcut o călătorie într-o satrapie est-lagrange-iană și mi-ar fi plăcut să trăiesc viu vreo câțiva ani în acel spațiu, pentru ca apoi să-mi descriu experimentul, reîntorcându-mă. În schimb așa, am șansa să trăiesc pe veci aici, să descriu tot ceea ce trăiesc pe viu și, poate, să sfârșesc printr-o dematerializare rapidă și violentă. Dar sunt liniștit, pentru că am depus mărturie...

III / BINAH

Suntem în 4 martie 286. Azi voi da curs invitației lui Juan-José Quisano sau, mai bine zis, a amânării convorbirii de ieri. Îmi stăruie în minte zâmbetul, abia perceptibil, al cerberului-responsabil pentru instituția noastră. Mă aflu în fața porții masive și negre a Departamentului Adevărului, filiala Palierului 2, și, parcă, am o premoniție. Privesc îndelung zidurile cenușii ale acestei sumbre clădiri și un gând îmi dă năvală gata să mă copleșească: *„voi ieși cu siguranță de aici, voi ieși cât mai repede; trebuie să câștig bătălia cu adversarul, cu orice preț”* îmi spun și mă îndrept în pas viu spre intrare, încredințându-mi sufletul Celui-de-Sus. Deschid, intru în holul imens și aceleași formalități binecunoscute mă întâmpină:

– Bună ziua, sunt așteptat de compañero Juan-José Quisano, zic, prezentând fișa de identificare.

– Bună ziua, vă rog să așteptați în sala alăturată! și cerberul îmbrăcat în civil îmi deschide ușa sălii de așteptare ce mi se pare la fel de cunoscută.

În scurt timp sosește și maestrul Quisano, mă poartă să-l urmez, traversăm holul, în diagonală, pătrundem într-un culoar întunecos, cotim pe un altul și ne oprim în fața unei uși capitonate din mulțimea ușilor identice de pe acel coridor. Nu-mi imaginez niciodată ce va fi, dar atunci, după ce a deschis cu cheia lui, ușa lui, am avut senzația că acel birou este numai al lui, pentru anchetele lui. Mai fusesem acolo pe 25 noiembrie 285, îl cunoșteam și, totuși, îmi dădea un alt sentiment, n-aș fi putut spune cu precizie, dar aveam senzația că se pregătește ceva.

M-a invitat să iau loc la aceeași masă unde semnasem angajamentul de colaborator, s-a așezat la biroul său cu spatele la fereastră - probabil lumina trebuia să cadă întotdeauna pe chipul anchetaților - și m-a întrebat tot felul de banalități, parcă pentru a trece timpul sau, poate, pentru a aștepta pe cineva. Am preluat balonul din zbor și am început perorația despre vremurile când mă ocupam de fotografie - i-am arătat niște diapozitive pe care le aveam la mine și de care eram foarte mândru în privința realizării artistice, de care nu a fost deloc impresionat, în schimb s-a interesat de un fost vecin al meu pe care-l pozasem pentru bluza sa înflorată și frumos colorată. I-am comunicat că nu-l mai văzusem demult pe modelul meu fotografic. S-a uitat chiorâș la mine. Probabil că adevărul pare cea mai sfruntată minciună pentru acești indivizi investiți cu monopolul sensului cuvintelor.

Tot așteptându-l pe un imaginar Godot, care nu se lăsa venit, și pentru că preluasem inițiativa conversației - se pare că-i făcea plăcere lui Juan José - am povestit și despre meteorica mea carieră de redactor și prezentator la postul de radio studentesc *Ecoui*. Țineam rubrica *ExTerra* care dura 5

minute și se transmitea în fiecare sâmbătă după-amiaza. Conținea diverse colaje extrase de mine din reviste, cărți sau pliante turistice și era mai mult un divertisment de geografie culturală care devenise foarte popular. Și pentru că, adesea, mă concurez pe mine-însumi, pentru că o caut cu lumânarea, fără intenție rea (este doar o autoperfecționare), dar domnii de la cenzură au altă opinie, n-am avut de lucru și, la revenirea din Satrapia Mazuria, m-am gândit să povestesc la microfon pentru prietenii mei, ascultătorii emisiunii *ExTerra*, desigur în mod liber, fără note-preliminarii, două subiecte: comparație între nivelul de trai al danubienilor și al mazurienilor și Auschwitz-ul Spațial. M-am gândit că nu are rost să reiau descrierea banală și monotona a itinerariului, pe care o făcuse coordonatorul excursiei noastre în urmă cu două zile. Desigur că la scurt timp după această emisiune-bombă, după întrunirea Comisiei de Coordonare a postului de radio *Ecoui*, am zburat de la redacție spunându-mi-se să fiu fericit că am scăpat numai cu atâta...

Mă uitam la el și mi se părea preocupat, ușor îngrijorat, în așteptarea cuiva sau a ceva. Era mai mare ca mine cu cinci ani... Cu siguranță nu-mi ascultase emisiunile în direct pentru că terminase studiile când eu le începeam. Terminase agronomia, secția hidroponică. Probabil că de pe atunci, sau poate mai dinainte, era colaborator extern al „Instituției”. Eu povesteam și îl vedeam pe Juan-José Quisano în rolul de apărător al legilor, al patriei, al opresorilor, el m-asculta distrat; probabil că avea la dosar evoluția mea completă. Eram de-o parte și de alta a unei baricade invizibile, dar fundamental implantate fiecăruia dintre noi: el de partea puterii având aproape totul - bani, supuși devotați, alimente, un viitor de ierarh al cerberilor satrapieni, dar fiind și rămânând pe veci o rotiță în angrenajul

puterii; eu împotriva acesteia, dar fiind un mecanism ce nu suportă angrenajul, o rotiță care preferă să se învârtască invers decât celelalte... Două poziții ireconciliabile...

Și iată că așteptarea se rupe, ușa deschizându-se și pătrunzând un civil, cu părul alb, cu ochii scânteietori, cu pasul sigur; este destul de slab. Era o excepție printre colegii lui, care sunt aproape toți foarte grași și au fețe hexagonale. El nu. Era slab, cu fața ușor ascuțită, cu spiritul viu. Este la fel și-acum. Numele său: Juan Charon. Atunci nu s-a prezentat. După ce a închis ușa, mi-a întins mâna, cu simpatie, și s-a așezat la biroul colegului și subordonatului său Juan-José. A deschis un dosar pe care-l adusese cu el, desigur dosarul meu, și a-nceput o scurtă conversație pe tema călătoriilor în alte satrapii, în alte provincii, pe alte planete. Avea un costum maro. Atunci nu mi s-a părut elegant. A fost singura dată când nu a fost la înălțimea ținutei sale vestimentare ulterioare. M-a întrebat unde mi-ar face plăcere să călătoresc și ce să vizitez; i-am spus că aş prefera să văd ruinele vechilor civilizații de pe Terra, dar aş dori să mă stabilesc definitiv în Provinciile Unite Marțiene. Mult mai târziu avea să-mi spună că a dorit să devină actor. Eu nu i-am spus-o încă: am dorit să devin regizor. Duelul putea, deci, începe...

* * *

Să lăsăm toate astea și să intrăm în subiect, mi-a zis bătrânul domn; iată de ce te-am chemat - și-a deschis dosarul citind următorul text: *„în cazul în care voi fi maltratat, călcat de un electromobil, ucis sau voi dispărea fără urmă, cer constituirea unei comisii de avocați în scopul apărării mele în conformitate cu articolele 28 și 29 din Constituția Danubiei”...*

Când a citit primele cuvinte mi-am dat seama că ceva

foarte grav se întâmplase. N-aș fi crezut niciodată că un creier uman poate cuprinde în zece secunde o asociație atât de vastă de idei și întâmplări ca în acel moment. Creierul meu a luat-o metodic: mai întâi, citindu-mi-se acest text - o propoziție din leit-motivul scrisorilor mele - înseamnă fie că nu au ajuns toate cele patru plicuri, ceea ce mi se pare exclus ținând cont de asigurarea dată de Faed - mijlocitorul transportului - lui Arcadio Delgado, colegul meu de birou, fie au ajuns toate, dar au fost desfăcute undeva pe drum sau poate chiar la destinație, adică în redacția „*Vocii Selenei*”. Fără a avea vreo dovadă, mi s-a cuibărit ideea că există o persoană care le-a văzut și a trimis o fotocopie la Departamentul Adevărului; dar dacă le-a sustras înainte de a ajunge la „*Vocea Selenei*” sau poate undeva pe parcurs, în Liguria, de pildă, în momentul expedierii?... Trebuie să fac o precizare pentru toți locuitorii comunităților libere: la noi, în Danubia, ca dealtfel în toate societățile închise, fie aparținând trecutului, fie viitorului sau prezentului (noi toți trăim într-un prezent continuu, restul timpilor fiind doar niște nuanțe), nu este posibil să correspondezi cu cine dorești, cu atât mai mult cu un post de radio considerat subversiv, cum se insinuează despre „*Vocea Selenei*”. Din punct de vedere constituțional nu este interzis, dimpotrivă, există un articol în care se menționează libertatea cuvântului, a presei etc., dar realitatea curentă îl infirmă. Aveam să aflu mai târziu că Legea 23 din anul 271 prevede o amendă de până la 10.000 de taleri pentru întreținerea corespondenței cu „*Vocea Selenei*”. Asta înseamnă cam cinci salarii medii lunare. Această lege are un caracter secret pe lângă faptul că este neconstituțională. Concluzia este că ei-înșiși, cerberii, se tem să-și afirme public unicul lor adevăr pe care-l vor impus tuturor membrilor acestei

societăți înhibate de animale de povară din care am plăcerea să fac parte.

„De ce nu mi s-a citit nici o scrisoare în 16 sau în 23 februarie sau în 2 martie?” m-am întrebat în gând în acele zece secunde fundamentale. *„Dacă au ajuns toate plicurile în posesia Departamentului Adevărului s-ar putea să dispar într-adevăr fără urmă și, ceea ce este mai grav, fără posibilitatea afirmării publice a protestului meu”*. Exemplul lui Jorge I'Urso îmi stăruia în minte...

– Cunoști aceste rânduri? m-a întrebat domnul cerber-superior.

– Da, eu le-am scris și fac parte dintr-un leit-motiv atașat scrisorilor mele pe care le-am trimis redacției *„Vocii Selenei”*.

La primirea răspunsului meu afirmativ, Juan Charon a fost ușor surprins. În virtutea inerției și, probabil, ca urmare a îndelungatei sale experiențe de anchetator, se aștepta să neg până la prezentarea unei probe concrete că eu sunt autorul, dar nu am făcut-o pentru că nu am stilul acesta. Am fost întotdeauna sincer și încrezător în puterea magică a adevărului în stare pură, neprelucrat de mașina infernală a „băieților” de la „Departament”.

S-a ridicat de la birou, a scos niște coli albe care purtau denumirea, cândva, de coli ministeriale, mi le-a pus pe masă și mi-a spus, scurt: *„scrie!”*.

M-am scotocit prin buzunare și mi-am scos pixul meu ieftin (ca să nu-mi pară rău dacă-l pierd), dar bine rodat, unica mea armă împotriva tiraniei, ale cărei cartușe - cuvintele - încă mai străbat blindajul fragil al carapacei puterii și m-am așternut pe scris: opt pagini în vreo oră și jumătate, ceea ce

avea să-mi aducă aprecieri laudative exprimate de Juan Charon lui „El Viejo”, tatăl Aliciei, 30 de zile mai târziu. Când scriam primele rânduri, Juan-José Quisano a cerut permisiunea superiorului său de a pleca, a obținut-o, astfel că am rămas numai noi doi în încăpere: Juan Charon frunzărind dosarul meu și eu completând încă o anexă a acestuia - filele pe care le umpleam cu cuvinte.

– Scrie tot ce ai făcut și nu uita să precizezi cine ți le-a trecut peste frontieră, m-a întrerupt Juan Charon.

– Un turist alaman era să mi le ducă în 7 noiembrie 285... am dat replica nebănuind ce bogată în consecințe avea să fie.

– Să nu uiți că noi știm tot, absolut tot, dar ți-am cerut și declarația ta pentru a-ți măsura sinceritatea acum, iar mai târziu gradul în care îți vom putea diminua eventuala pedeapsă. A, era să uit: să scrii și despre cei care mai știau despre scrisorile tale; acum nu te mai întrerup. Continuă!

Mă pun pe scris și mâna îmi merge pe pix parcă ar fi a unui robot. Și gândesc pe măsură ce cuvintele se aștern cu o viteză pe care n-am mai atins-o niciodată. Dacă acum aş scrie jurnalul la fel de repede, cred că l-aş termina într-o săptămână.

Dacă ei știu tot, este foarte probabil să știe că Arcadio Delgado, colegul meu de la birou, și, Faed Ibn Salaam, studentul în medicină și prietenul lui Arcadio, sunt mijlocitorii mei. În schimb, nu cred că știu de existența lui Julio și a lui Theo. Julio mi-a citit toate scrisorile înainte de a le expedia, iar lui Theo m-am confesat. Pe de altă parte, Julio și Theo nu se cunosc, deși amândoi îmi sunt foarte buni prieteni. Deci, este imposibil să fi aflat ceva de la ei. De asemenea, dacă mi se va întâmpla ceva ei vor da de știre lumii întregi prin intermediul „*Vocii Seleniei*”. În schimb, Arcadio nu a vrut să vadă textul scrisorilor

pentru a nu fi răspunzător de complicitate. Ideea mi se fixează, mă domină, mi se impune. În partida de șah care am început voi face o primă mutare importantă: un sacrificiu de tură. Da, colegul meu Arcadio este tura sacrificată. Juan Charon pornește jocul avantajat. El deține toate piesele...

* * *

Îi predau cele opt pagini scrise mărunț lui Juan Charon. Le citește rapid și pare vădit încântat când ajunge la dezvăluirea numelui colegului meu de birou Arcadio Delgado. Îmi spune să stau să-l aștept, iese, închide ușa cu cheia. Probabil a mers la superiorul său ierarhic pentru a-i arăta declarația mea. Privesc spre fereastră. Aceleași gratii ale unei plase de sârmă suficient de rezistente pentru a nu lăsa pe nimeni să iasă. Nu mă simt îngrijorat și nu știu de ce, pentru că motive aș avea: nu știu dacă scrisorile mele au ajuns la destinație, nu știu ce i s-ar putea întâmpla colegului meu când va fi anchetat, nu știu cum va reacționa Alicia la aflarea bucuriei... Mă uit la ceas și constat cum zboară minutele și eu stau neputincios. Ar trebui să o anunț pe Alicia să ne întâlnim mai aproape de serviciul meu, în parc pe bancă... În sfârșit, se aude o cheie în broască, ușa se deschide și apare Juan Charon, destins și jovial. Îi expun preocuparea mea cu privire la posibila așteptare și îngrijorare a Aliciei în cazul în care nu voi fi punctual la întâlnire (ea știe că nu întârzii niciodată) și se arată foarte binevoitor. Îmi oferă videotelefonul de pe biroul său (care este de fapt al lui Juan-José Quisano), formează numărul mamei Aliciei, unde știu că o voi găsi, ridică videoreceptorul și răspunde. Îi propun noul loc de întâlnire și este de acord, mai cu seamă că îmi va aduce un borcan mare cu castraveți murați și o plasă de mere, să am, să mănânc la servici. Este ușor

nedumerită: „de ce nu-mi apare chipul pe ecranul videotelefonului ei?”, dar o liniștesc spunându-i că s-a stricat din nou aparatul public din fața instituției unde lucrez, ca de obicei. Încheiem convorbirea.

– De ce nu mi-ai spus că ai întâlnire cu soția ca să fi făcut în așa fel încât să te duci mai repede, să nu întârzii? se arată preocupat Juan Charon.

– N-am știut că va fi posibil.

– Când va fi necesar te vom chema noi, îmi spune señor Charon, se ridică, deschide ușa, mă pofteste să ies, o închide și mă conduce înapoi pe cele două coridoare până în holul imens, solicită fișa mea de identificare de la cerberul-paznic, mi-o dă și îmi strânge mâna. Pe loc reflectez: politețe profesională sau încurajare pentru viitoare destăinuire?

– La revedere și numai bine, îmi spune.

– Vă salut, și ies pe poarta masivă, neagră, grea a acelei „Instituții” din care am scăpat după un sacrificiu de turn pe tabla de șah a viitorului meu de jucător, ce începuse în acea zi de 4 martie 286. Interesantă coincidență. Se împlineau nouă ani de la Marele Cutremur și tot atâția de la alt cataclism la fel de important - cutremurul oamenilor...

În ceea ce mă privește, nu există justificări ale actului meu referitor la Arcadio Delgado, nu există circumstanțe atenuante sau agravante împotriva mea, ci numai destin, care, în cele zece secunde hotărâtoare, s-a numit calcul. Sacrificiul unei piese în contul unei victorii sau remize viitoare. Știu, sună a machiavelism. Oare istoria se va repeta mereu?

Ies fără să mă uit în urmă, fără să reflectez asupra întâmplării prin care am trecut în ziua aceea, cu gândul doar la întâlnirea mea cu Alicia: doresc, fierbine, să ajung primul

pentru a-i da senzația că vin de la birou. Nu vreau să-i spun că vin de la Filiala Departamentului Adevărului. Mai cred în steaua mea norocoasă, mai sper că Fortuna îmi va aduce bucuria de a-mi asculta scrisorile citite la „*Vocea Selenei*”. În acel moment aş fi liniştit: nu voi mai putea dispărea fără urmă. Există o stipulație în Constituția Provinciilor Unite Marțiene care dă dreptul guvernului de a angaja Forțele Armate în orice confruntare interplanetară pe timp de 60 de zile fără aprobarea prealabilă a Congresului Național Marțian. La acest articol m-am gândit când am preferat să nu-i destăinui Aliciei pățania mea din ziua aceea. În noiembrie, când fusesem recrutat ca informator, pentru a folosi terminologia standard, îi spuseseam despre periculosul meu statut, proaspăt dobândit, pe care îl acceptasem deși nu eram simpatizant al cerberilor. Nici emoțional (oare e cineva în Danubia?), nici motivațional (nu-mi place să mă las cumpărat în nici un fel). Ea mi-a sugerat să le dau informații minime în sensul că „*nu știu ce să vă spun despre persoana despre care mă întrebați*”, astfel încât, cu timpul, să constate că nu sunt un „informator” informat și să nu mă mai solicite. Curios că și Julio m-a sfătuit cam același lucru (un „contras” ca el, puțini există), dar mi-a sugerat mai riscant și foarte imoral: să accept jocul, să ofer informațiile cerute - în special despre viața personală a colegilor mei, probabil noi piese în dosarele-șantaj ale unor potențiali colaboratori - și cu prima ocazie să o șterg eneglezește din Danubia, presupunând că voi obține o viză turistică pentru vreo provincie Lagrange-iană. Am fost anchetat azi pentru că n-am acceptat jocul propus de Juan-José Quisano. Dacă trebuie să continui, totuși, prefer ca eu să fiu cel care face cărțile, pentru că, până la urmă, câștigă nu cel ce este cel mai puternic, ci cel ce face cele mai puține

greșeli...

Am ajuns primul; mă plimb printre băncile ude sub un cer mohorât și cenușiu ca și zilele noastre de danubieni resemnați cu un prezent mizer și anost. În cilindrul nostru spațial s-a reușit perfect simularea anotimpurilor, a zilelor și a nopților, a unei planete pe care nu mai viețuim demult, dar al cărui spirit îl purtăm în noi, reproducându-l în imensitatea Universului, la fel de buni și la fel de răi ca întotdeauna, sperând la mai mult sau la prea mult, dar rareori la mai bine...

— Iat-o! apare Alicia încărcată ca o furnică. Îi preiau plasele, o rog să mă aștepte, mă duc și-mi depozitez alimentele (ce păcat că funcționăm pe bază de carbon!) și revin într-un sfert de oră. Ea este într-o dispoziție bună. Eu mă străduiesc să nu-i arăt zbuciumul interior. Și reușesc perfect. Marile examene le dăm numai cu noi-înșine. Seara, cu urechea la aparat. Adorm fără vise. Ziua de 4 martie 286 s-a sfârșit.

* * *

Este 1 aprilie 286. La 6⁴⁵ trebuie să fiu la birou. E preferabil să ajung înaintea tuturor. Este o zi de luni. După două săptămâni de teren, iată-mă din nou la servici. Îmi scot clasică conservă de pește și mănânc liniștit. În birou a apărut și Arcadio Delgado. Mă informează despre evenimentele curente din cadrul instituției noastre unde figurez cap de afiș, îmi spune că cei mai mulți membri ai Direcției Hologramelor Tehnice mi-au auzit scrisorile transmise de către „Vocea Seleniei”, mă încurajează și îmi atrage atenția, în mod insistent, să nu cumva să spun cerberilor că el este cel ce mi-a facilitat expedierea lor. Îl asigur să nu aibă nici o teamă și continui să mănânc liniștit. „Unde este sinceritatea mea de care fac atâta caz?”. Referitor la Arcadio, nu este. Pe el l-am nedreptățit. Din

fericire, nu i s-a întâmplat nimic grav, pentru că s-a constatat că nu a știut ce mesaj conțin scrisorile, dar dacă i se întâmpla, nu era victima sacrificiului meu de tură pe tabla de șah a unor jucători inegali din pornire? El se pregătește să plece pe teren, își ia dosarele și chiar pleacă. Rămân singur cu gândurile mele...

La 5 martie 286 am tras o bere cu trei colegi; unul dintre ei își serba ziua de naștere. Am povestit vrute și nevrute, mai cu seamă am formulat opinii critice la adresa regimului tiranic al lui Oscar Romero. Noi toți, în afară de unul, ne-am exprimat părerea că singura cale de ieșire din iadul în care trăim este emigrarea. Cel care ne-a contrazis ne-a spus că asta nu poate fi o rezolvare pentru un întreg popor. Unica șansă este de a ne coaliza și de a manifesta pașnic, dar permanent. Acum, îi dau dreptate. Eu nu am suflat o vorbă despre ancheta care mi se făcuse cu o zi în urmă.

Fiecare zi trecea extrem de greu, dar trecea. Iată că a venit și duminica mult așteptată. Am făcut o excursie, împreună cu Alicia, la marginea zonei de locuit a Palierului 2. Am văzut primii miei din anul acela: din fericire, erau albi. Mi-am zis, în gând, că voi reuși să câștig bătălia cu Departamentul Adevărului sau voi obține măcar o remiză. Dacă aș fi văzut un miel negru aș fi fost mai neîncrezător.

Ne-am întors acasă după excursie, am făcut un duș și ne-am vârat în pat, cu urechea ciulită la aparat. A început emisiunea „*Scrisori de la ascultători*”. Se citea prima scrisoare și eram din ce în ce mai convins că nu mai am nici o șansă. S-a început și citirea celei de-a doua, care era adresată părintelui Jorge Calchio. Am crezut că visez. M-am concentrat mai profund fiind hotărât să nu pierd un rând. De la primele propoziții îmi recunoșteam tușeul, patorul afirmațiilor,

hotărârea argumentării și mi se părea că am reușit să scriu un text frumos. Nu știu dacă era așa sau nu, dar era al meu și îmi plăcea. M-am simțit catapultat în al nouălea cer. Dacă am trăit vreodată un moment de fericire unică, cu siguranță că pe parcursul acelor cinci minute, cât a durat citirea scrisorii mele, am atins cu creștetul paradisul. În sfârșit, am reușit să marchez un gol extrem de prețios adversarilor mei periculoși, „diavolii roșii”. Era, deci, unu la unu. Sau, în limbaj șahist, am reușit să iau și eu o tură. În acel moment mă gândeam că poate am făcut o greșeală că am sacrificat turnul meu, dar, oricum, nu mai puteam rectifica mutarea, așa că de aici înainte va trebui să joc cu mare atenție. Savuram fiecare cuvânt al scrisorii mele ce avea ca temă biserica și pe Dumnezeu și constatam, ușurat, că Cel de Sus ținea cu mine. După ce s-a sfârșit emisiunea m-am culcat fericit. Ziua de 9 martie 286 era primul meu pas spre o bătălie cu șanse egale.

În 13 martie m-am dus la sediul Filialei Palierului 2 pentru a-l anunța pe Juan-José Quisano că voi pleca pe teren pentru două săptămâni, începând cu data de 17 martie. Dădeam curs, în felul acesta, instrucțiunilor sale din 25 noiembrie 285, când mă recrutase. La ancheta din 4 martie nu mi s-a mai spus dacă să continui să-i informez când plec pe teren sau nu, dar eu am considerat util să o fac în continuare.

Era o zi frumoasă de primăvară cu un soare strălucitor proiectat pe un cer albastru și senin. În părculețul din fața binecunoscutei porți masive, negre și grele a „Instituției” tocmai își făcea apariția și „amicul” meu Juan-José: preafericită coincidență. Eram destins și încrezător în viitorul meu, devenisem o persoană publică.

– Am venit să vă anunț că voi pleca luni pe teren pentru

două săptămâni, în primul rând și că duminica trecută s-a transmis la „Vocea Selenei” o scrisoare a mea, în al doilea rând...

– Știu că s-a transmis scrisoarea dumitale, iar în privința deplasării e bine că ai venit să ne anunți. Când te vei întoarce, să treci pe aici.

– Așa voi face; la revedere.

– La revedere, mi-a răspuns și s-a făcut nevăzut în spatele porții celei negre.

Am făcut stânga-mprejur și am pornit-o agale înapoi spre biroul meu

În 23 martie, dimineața, într-o zi de duminică, profitând de liniștea din hotel și având intenția de a ataca permanent, de a suprasolicita la „masa verde”, știind că atacul este cea mai bună apărare, m-am așternut pe scris: „*Memorandum adresat Instituției*”, în care-mi expuneam părerile cu privire la nemulțumirea mea de a fi cooptat ca simplu agent-de-influență de gradul VII, când aș fi, cu siguranță, mai util ca superagent-interplanetar-de-influență de gradul I, de pildă aș putea deveni membru al Congresului Național Marțian și, pe cale parlamentară, aș putea transmite diverse secrete tehnologice cu privire la colonizarea spațiului cosmic, aș putea organiza o rețea, aș putea deveni consilier al guvernatorului ca, odinioară, Günter Guilloume. Desigur, după ce am redactat acest Memorandum ciudat, am avut grijă să i-l arăt, ulterior, dar înainte de a-l preda cerberilor, lui Julio. El a fost informat tot timpul despre evoluția completă în jocul meu pe valurile riscului...

* * *

A fost o zi plină ziua de 23 martie 286. S-a făcut ora 18⁴⁵

și a-nceput emisiunea mult așteptată: „*Scrisori de la ascultători*”. Prima de la un anume Guglielmo Toto, scriitor de origine alamană, care se adresa ministrului de interne, patronul Departamentului Adevărului, în vederea plecării sale definitive din „paradisul danubian”. Mi s-a părut destul de vehementă, dar politicoasă. A doua scrisoare era a mea. Din nou un gol marcat adversarilor.

Se spune că experiența este o înfrângere pentru fiecare dintre noi, dar trebuie să pierdem totul pentru a putea învăța câte ceva... Dacă-mi amintesc bine, don Alberto Camus spusese cuvintele astea.

Vine o vreme când marea neagră a prostiei, a corupției și a grandomaniei patologice inundă plaja până atunci senină a existenței unui humanoid. Undeva, în structura sa profundă, se produce o furtună, nevăzută pentru cei din jurul său, dar adâncă și neliniștitoare pentru el. Știe că nu are decât două soluții: fie va încerca s-o estompeze, așa cum fac semeni săi, dar rezultatul este întotdeauna dezastruos pentru că se anihilează personalitatea și individul devine un simplu număr în mulțimea humanoizilor, un sclav al erei electronice, fie va îndrăzni s-o canalizeze spre sufletele și mințile compatrioților săi, luminându-i într-un adevăr, dar riscând totul, ceea ce înseamnă, într-o lume hipermaterialistă ca a noastră, trupul.

Da, ar putea fi un argument și acesta: corpul este purtătorul spiritului și fără el nu mai putem mânca, gândi și spera, deci ar fi mai bine să acceptăm furtuna pentru că oricum va trece, odată și odată... Detest acest mod de gândire predat la școala robilor și contraargumentez cu exemplul lui Jorge I'Urso: a scris un jurnal, a făcut imprudența să-l citească la prea mulți indivizi nesiguri, unul din ei, probabil, a ciripit (mă-

ntreb acum, oare acel turnător și-a spus că face un simplu sacrificiu de tură pe tabla de șah a vieții?), cerberii, care-l aveau pe lista neagră încă din 259, l-au anchetat, i-au confiscat jurnalul, l-au introdus în „Mulgătorul Roșu” - acel temut robot ce frânge oasele clienților săi - i-au dat drumul pentru vreo șase luni terestre și l-au înhățat din nou. Nu se știe din care motive... I-au aplicat încă un tratament la „Mulgător” și inima i-a cedat. Era în noiembrie 285 când am aflat știrea. Tocmai terminasem de redactat, integral, scrisorile și îl rugasem de Julio să le citească și să-mi spună părerea. Trecerea în neființă a lui Jorge l'Urso a fost ca un șoc pentru mine. Și pentru Julio. Nu-l cunoșteam, nu-i citisem jurnalul, nu mai auzisem niciodată nimic despre el până în seara aceea mohorâtă. Nu eram sigur dacă protestul meu, prin intermediul scrisorilor, își mai avea sensul, pentru că în octombrie se renunțase la concedierea mea; fusesem reintegrat pe același post ocupat anterior. Fiind un individualist, un egoist și un cinic pur, nu consideram nimerit, atunci, să protestez decât pentru drepturile mele, uitând, sau neavând capacitatea de a observa, că orice protest de genul acesta nu îndreaptă situația generală negativă. Dar vestea aceea, îngrozitor de scurtă, transmisă de „Vocea Selenei” m-a mișcat profund. Atunci m-am hotărât și mi-am zis că trebuie să continui. Nu știam cu ce să încep, dar l-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute și să fac în așa fel încât martiriul lui Jorge l'Urso să nu fie inutil. „Voi trimite totuși scrisorile, orice s-ar întâmpla” mi-am spus. Pe-atunci, eu-însumi puneam mai mare preț pe trup decât pe spirit...

Dacă un singur humanoid preia făclia amintirii unui martir, neștiut de nimeni, în afară de mesagerul ștafetei sale, nimic nu este pierdut pentru viitorul Imperiului Binelui.

La aflarea aceluia anunț scurt, a cărui esență era „*a fost ucis un om*”, am întins mâna, undeva, departe, spre neant, și am simțit o altă mână, caldă, fremătoare, ce mi-a produs un fior: comuniunea dintre noi se produsese. „*Nu ai murit în zadar señor Jorge l'Urso, prin puterea cuvântului te voi răzbuna!*”.

Acest legământ sacru nu m-a împiedicat, totuși, ca patru luni mai târziu să deconspir pe colegul meu, Arcadio Delgado, mărturisind cu seninătate că lui i-am dat scrisorile pentru a le transmite lui Faed, care le va pune la cutie în Liguria. Desigur, era chiar așa, dar dacă ar fi pățit și Arcadio ceva asemănător cu Jorge l'Urso, nu eu aș fi fost asasinul moral? Din fericire, nu a avut loc decât o anchetă în care s-a recunoscut că astfel stăteau lucrurile și, drept represalii, lui Arcadio nu i s-a mai dat voie să iasă din Satrapia Danubia, în scop turistic, timp de un an.

Au trecut vreo câteva zile de la anunțarea uciderii lui Jorge l'Urso și a venit ziua de 25 noiembrie 285, zi în care mi s-a propus recrutarea ca agent de informații cerberoid. Era prea mult. Am jurat în gând, să nu am liniște până ce nu voi învinge spiritul răului apărat de către cerberii lui Oscar Romero. Și pentru că nu eram un cavaler Jedah, am ales calea machiavelismului semnând cele patru hârtii cu declarații pe care mi le-a dictat Juan-José Quisano. Până în martie 286 am trecut, pentru coordonatorul serviciului meu, drept un spion fidel puterii.

Am citit, mai demult, „*Confesiunile*” lui Manolo Morales, acel profet al mendeliienilor, critic al ipocriziei sexuale și întemeietor de noi raporturi între indivizi în categorii diferite: masculi și femele de humanoizi, androizi și humanoizi, albi și negri, roșii și verzi etc. și îmi vine în minte un pasaj în care

descria starea sa de ușurare lăuntrică, de plutire, după o partidă de amor carnal cu o ființă pe care n-o cunoștea, pe care n-a văzut-o niciodată, pentru că în încăperea unde s-a consumat actul era semiîntuneric; el povestea că *„a simțit săculeții tunului său telescopic goliți, o ușoară gâdilare pe țeava acestuia și sufletul flămând de un nou asalt spre cunoaștere, spre meditație, spre mântuire, spre Dumnezeu“*, am închis citatul.

Într-un anume sens, la fel mă simțeam și eu în acea dimineață de 1 aprilie 286. Eram pregătit să înfrunt cei mai feroși cerberi pentru că mă aflam sub protecția divină...

* * *

Tocmai am terminat conserva de pește, pe care o mănânc aproape în fiecare dimineață dar, lucru curios, continuă să-mi placă și ușa biroului se deschide pătrunzând coordonatorul Armando El Turco. Este cam de înălțimea mea, deci relativ mic, mai mult gras decât normal, cu părul negru compact la cei 53 de ani-tereștri ai săi. Interesant, când îl privesc, mă frapează, la el, două elemente: buzele subțiri și figura hexagonală nu chiar într-atât ca a altor ierarhi aflați la câteva etaje mai sus în piramida socială, dar suficient de clar conturată. Este un metiș între o mamă alamană și un tată grec. Ca stil de comportament este un bizantin pur, un fanariot. Mizează întotdeauna pe cartea câștigătoare, își ține cu dinții de scaunul său de coordonator, se teme de sinistrul său superior, președintele Direcției noastre, don Tachito Somoza Alvarado (căruiia îi spunem „dovlecel” sau „libanezul” sau „colț de aur”), dar are un suflet bun. Deține, de asemenea, prezidenția Comisiei Progresiste din întreprinderea noastră.

— Bună dimineața, trebuie să-ți vorbesc; și se așează la masa colegului meu Arcadio Delgado, care plecase pe teren.

Este, sau pare, foarte umflat. Este un semn clar că nu se scaldă în apele lui. Dă să-nceapă o tiradă despre patriotism, despre faptul că el a acceptat să trăiască aici în Danubia, împreună cu familia, cu copiii săi, și la bine, și la rău, și se pregătește să m-atace, crescendo. Cu un gest scurt îl opresc: pun degetul arătător de la mâna dreaptă, vertical, în dreptul buzelor și-i spun, încet, că s-ar putea să fim înregistrați. Se repliază și-mi spune că el nu se teme de microfoane ascunse, dar vorbește cu jumătate de glas și pe parcursul monologului (probabil toți ierarhii sunt talentați în arta monologului) se autocenzurează vizibil, fiind foarte atent în afirmații. Îmi spune că am sărit calul cu publicarea scrisorilor mele dar nu vrea să afle nimic de la mine și-i dă înainte cu fraze sforăitoare scoase parcă dintr-o cutie specială ce se golește numai la ședințe.

Îl linguesc totuși, spunându-i că, după aprecierile mele, nu se va întâmpla nimic grav; nu-i voi povesti acum nimic pentru a nu-l implica în nici un fel, dar o voi face cândva în viitor. Parcă s-a mai dezumflat. Se ridică și pleacă mai destins, desigur, la o ședință.

La Departamentul Adevărului „ghișeul” se deschide la ora 8⁰⁰. Este o zi de luni acest 1 aprilie; o zi splendidă de primăvară. Mă prezint în holul imens, binecunoscut de acum, comunic cerberului de pază că sunt așteptat de comandantul Juan Charon, îi las fișa mea de identificare și sunt poftit în sala de așteptare. Fie pentru că sunt nerăbdător, dar mi se par lungi minutele de inactivitate de dinaintea rundei a doua cu marii maestri ai șahului metapolitic. În sfârșit, apare señor Charon, îmi strânge mâna, în stilul său dinamic ce vrea să sugereze sinceritate (aveam să constat că este un actor perfect) și mă invită în aceeași cameră de anchetă care era, probabil, a lui

Juan-José Quisano. Intrăm și văd la biroul de lângă fereastră un domn masiv, îmbrăcat într-un costum maro, ușor șifonat, cu părul negru și cu o înfățișare vădit hexagonală și parcă ușor buhăită.

– Iată-l pe clientul nostru, mă prezintă Juan Charon. Domnul în maro se ridică de la masa unde scria ceva, într-un dosar, parcă nesigur, ușor încurcat, vine spre mine și mă privește pieziș, cu reținere. Îmi dă senzația că are niște ochi de vulpe într-un trup de urs. Îi întind mâna, în mod deschis, deși știu că politetea ar fi cerut ca el s-o facă primul. Mi-o ia, având totuși o ezitare, mi-o strânge ușor și se plimbă prin încăpere, apoi se hotărăște brusc; ia niște coli albe de pe masa lui, mi le întinde, mă invită să iau loc și-mi spune:

– Scrieți, vă rog, despre conținutul scrisorilor Dvs. adresate „*Vocii Selenei*”, neomițând să menționați numărul lor.

Mă pun pe treabă și scriu. Între timp trag cu coada ochiului și ciulesc urechea la conversația lor: Juan Charon mi se pare a avea un grad superior delegatului de la centru care a fost trimis să întocmească un raport complet asupra stingerii focarului de subversiune provocat de scriitori. Nu i-am aflat numele niciodată, dar mi-a rămas întipărit în memorie un moment petrecut câteva ore mai târziu. Terminasem de scris, cei doi cerberi citiseră și ei, mirându-se când au văzut că expediasem 19 scrisori în 4 plicuri și întrebându-mă de ce nu am spus că erau atât de multe la ancheta din 4 martie, la care eu, foarte senin, am răspuns: „*nu m-ați întrebat*”. Juan Charon plecase la comandamentul-general al Filialei Palierului 2 a Departamentului Adevărului să-i arate textul meu, domnul în maro citea ceva în dosarul său, eu cerusem permisiunea să citesc revista mea preferată pe care o aveam la mine „*Orbis*”

Interplanetaris' și, cu totul întâmplător, la un moment dat privirea mi-a alunecat pe chipul lui, surprinzându-l că mă privea, că avea o grimasă de mirare amestecată cu dispreț în colțul buzelor coborâte pe care și le-a adus în poziția inițială, plecându-și ochii spre dosarul său și fiind parcă jenat că l-am surprins, privindu-mă. Probabil că stilul său este de a face pe împăciuitorul smulgând declarații celor cărora nu le-au venit de hac cerberii cei violenți. Dar trebuie să nu uităm că, blajini sau duri, pretorienii lui Oscar Romero fac parte din aceeași echipă a privilegiaților ce trăiesc deasupra noastră și prin bunăvoința noastră de a ne lăsa supravegheați, ascultați, văzuți în goliciunea sufletelor noastre de care nu ne temem pentru că nu avem nimic de ascuns, pentru că suntem curați ca lacrimile imensului popor al prizonierilor pe care-l sug, cu indiferență, aceste prelungiri ale mâinilor tiranului. Tăiați mâinile! se aud, adesea, strigăte ale disperaților opresiunii. Nu, extirpați creierul care coordonează aceste mâini! le răspund eu în forul meu interior...

* * *

Domnul în maro a plecat. În schimb, a revenit Juan Charon căruia i-am dat plicul cu Memorandumul. L-a citit și a rămas oarecum surprins. De data asta eu eram cel care-l priveam pe parcursul lecturii. Scrisesem în acel text despre cele două probe fundamentale la care consideram că trebuie supus orice viitor superagent-de-influență și pe care eu speram să le trec cu succes (insinuam în Memorandum): proba de curaj - am expediat scrisorile fără să mă tem de posibilele consecințe pe care le-ar fi avut nereușita și ele au ajuns la destinație - și proba de fidelitate - sacrificiul de tură pe care-l făcusem prin destăinuirea numelui colegului meu de birou, Arcadio Delgado,

ca mijlocitor în expedierea scrisorilor, nu erau un act de fidelitate față de Departamentul Adevărului? Citind, Juan Charon nu putea să nu remarce niște nepotriviri între declarația de intenție din Memorandum și modul meu de gândire, intuit, din textul meu din timpul anchetei din 4 martie: ascultam „*Vocea Selenei*” din anul 262, deci de la șapte ani; crescusem într-un mediu în care ideile vechii societăți reprezentau norma standard de conduită pe care le-aș eticheta cu apelativul „democrat-conservatoare”, mediu în care bunicul meu - fost coleg de școală primară cu Horacio Radeo, primul director al secției danubiene a „*Vocii Selenei*” - avusese un rol ideativ puternic formator pentru sufletul meu tânăr, într-o ambianță familială atașată acelor valori morale ale trecutului și ostilă carierismului, escrocheriilor spirituale și corupției care își făceau simțită prezența în acei ani tulburi de proaspătă „destalinizare” pentru a folosi un termen mai generic. Apoi, locul meu de naștere și primii 19 ani pe care îi petrecusem în acel minunat Belvedere - orașul Palierului 7 unde, începând cu anul 264, veneau aproape zilnic yugolanzi din Yugotiera vecină și prietenă, dar ai cărei cetățeni fuseseră deprinși de către domnul Mareșal (compatrioții săi îi spuneau don José pentru că îl iubeau) cu libertatea călătoriilor, a comerțului, a expresiei verbale căreia îi dădeau curs în parcările noastre pentru electromobile pe care și le cumpăraseră din Provinciile Unite Marțiene unde fuseseră la lucru, fiecare pe cont propriu, lăsați de guvernul domnului Mareșal și chiar încurajați să plece pentru că se intuise că stă în firea fiecărui humanoid să plece pentru a reveni pe meleagurile natale pe care le poartă în sinele său așa cum i s-au imprimat în prima copilărie, odată cu laptele supt de la mama sa, odată cu sângele primelor julturi când s-a ridicat

să pornească-n lume, odată cu pumnii încasați de la prietenii săi de joacă mai mari, dați în toiul războaielor stelare ale copilăriei când ura nu este cunoscută și când numai bucuria efortului creativ, a somnului de bivoli și a foamei de uriaș este apa vie în care suntem cufundați pentru o vreme...

Trăind în acest mediu cosmopolit, internaționalist și deschis, mi se modelase spiritul în așa fel încât era puțin probabil ca tocmai eu să doresc să mă angajez în slujba „Instituției”, să lupt, în calitate de superagent, pentru un guvern obișnuit să-și trateze cetățenii ce pe niște supuși, nu ca pe niște parteneri. Juan Charon a intuit bine.

Scrisesem în declarația mea din acel 1 aprilie despre obsesia reducerii postului meu cu care fusesem ținut în șah încă din anul 283, într-o provincie unde noțiunea de șomer este interzisă și unde se pedepsește cu încarcerarea ocuparea unui post repartizat arbitrar de către Organele Forțelor de Muncă (o filială a Departamentului Adevărului), despre scrisoarea redactată în 5 februarie 285 și citită la „Vocea Selenei” în 2 iunie, același an, ce avea titlul *„Este necesară existența Clubului Democrat în Danubia de azi?”* și prin care am verificat dacă mi se pot citi scrisorile, dar, în realitate, și asta nu am scris, o trimisesem pentru că așa gândeam și gândesc și-acum, și-n viitor mereu, adică m-am săturat de tiranie, m-am săturat să le văd chipurile ofilite și zbârcite, nu de povara anilor, căci nu sunt prea bătrâni, cât de acea imensă prostie pe care ei și lingușitorii lor plătiți ce figurează în nomenclatorul de funcțiuni drept condeieri, versificatori, cerberi-apărători și tot felul de impostori, o numeau cu emfază academică „știința cea mai înaintată” care ne este prezentată în fiecare seară pe ecranul imens cât un perete al televizorului, timp de două ore, și în

cazul în care nu privim, suntem amendați prin tăierea rației alimentare pe care o primim de trei ori pe zi la autoservirea blocului nostru și pe care s-ar putea să n-o mai primim decât de două ori sau o dată pe zi, până când ne va trece această stare de recalcitrantă și vom intra în rândurile oamenilor de treabă - din punctul lor de vedere - constructori activi și conștienți ai progresismului victorios și înaripat pe palierele noastre spațiale, ducă-se dracului de șandrama rotitoare, că îmi vine să-njur pe toți cretinii ăștia pseudoștiințifici, pseudoacademicieni și teroriști, dar nu o fac pentru că sunt civilizat, pentru că pe vremea copilăriei mele erau la modă șapte ani de stat acasă, timp în care mama a avut grijă să-mi atragă atenția că nu-i frumos să-njuri și că dacă te necăjește cineva, tare de tot, și nu mai poți să uiți și să-l ierți și lași aceasta în seama lui Dumnezeu, e mai bine să ții în tine până când vei putea să-ți așterni gândurile pe hârtie, nu de dragul de a le publica pentru bani sau glorie, ci numai așa, pentru a-ți descărca sufletul, spunând o poveste frumoasă și reală, pentru că toate poveștile frumoase au fost cândva reale și, în timp ce eu gândesc astfel, pe ecranul gigantic al televizorului-cât-un-întreg-perete, El continuă să dea sfaturi despre cum să se cultive plantele în soluții nutritive, despre cum să faceți copii cât mai mulți pentru că are nevoie de supuși, dragi compaňeros și amigos, un robot stricat ce turuie-ntruna și pe care Ea îl aplaudă mereu dând tonul unui delir regizat de ovații și pe care Ei îl cred spontan.

– Te compățimesc, Oscar Romero!

* * *

În sfârșit, se face ora de plecare și Juan Charon mă convoacă să revin în după-amiaza aceleiași zile pentru a clarifica vreo câteva amănunte rămase în suspensie.

Am întâlnit-o pe Alicia în părculețul în care ne întâlnisem și după ancheta din 4 martie și am mers să mâncăm la restaurantul hotelului din apropiere.

Când am venit de pe teren sâmbătă 29 martie, ea aflase deja, câte ceva, cu o săptămână înainte de la El Viejo, care fusese convocat la Filiala Palierului 2 de fostul său coleg de tinerețe, comandantul Juan Charon. Nu, El Viejo, care este pensionat acum, nu făcuse serviciul la cerberi, ci la pompierii-atomici, dar aparținuse administrativ tot de Departamentul Adevărului. Dar Alicia a vrut să audă de la mine și m-a rugat să-i povestesc ce vreau și cât vreau din ceea ce făcusem și i-am povestit despre scrisori, astfel că luni, când mă aștepta pe bancă, nu mai era atât de îngrijorată, pentru că avea convingerea că totul se va rezolva cu bine, dar nu-și preciza ce înseamnă, de fapt, totul, negândindu-se în perspectivă, ceea ce a făcut dintotdeauna, dar crezând în prietenia noastră și în continuitatea ei, care se manifestă la fel la amândoi - atunci când unul dintre noi se află în necaz, celălalt sare să-l apere sau îi încurajează gândurile și frământările până când trece de furtună și probabil acesta a fost punctul nostru comun ce ne-a ținut aproape, pe care mulți nu-l înțeleg, ca, de pildă, mătușa mea, soția fratelui mamei, care i-a spus Aliciei când a vizitat-o în iulie 286 că se miră că a rămas cu mine după șocul pe care i l-am făcut - și Alicia s-a gândit la ceea ce i-am spus odată despre părinții mei că, și de-aș omorî pe cineva, ei m-ar înțelege, m-ar ascunde și m-ar sprijini până va trece pericolul, pentru că ei au încredere în cuvântul meu, pe care îl consideră sfânt, și ei știu că eu nu aș putea ucide pe nimeni, ci mai degrabă m-aș lăsa ucis, pentru că adevărata dreptate nu are nevoie să fie susținută de sabie, ci de cuvânt, și ne-am întâlni savurând o ciorbă bună de

perișoare și un ficat de pui la grătar cu cartofi natur și salată de castraveți murați, iar ca băutură ne-am mulțumi cu o apă minerală.

La ora 17⁰⁰ am revenit. Juan Charon a dorit să-i mai confirm încă o dată că sunt de bună-credință și m-a invitat să-i semnez o declarație pe care mi-a dictat-o: citez - nu voi lua legătura cu persoane străine provinciei noastre și nu voi mai scrie la „*Vocea Seleniei*”. Nu a precizat până când anume, dar probabil că s-a gândit că aceste acorduri sunt eterne. A mai insinuat, de asemenea, să-i promit că îl voi informa imediat ce voi fi căutat de orice persoană ce va încerca să ia legătura cu mine. M-am așteptat că își va trimite agenți-provocatori și așa s-a întâmplat la scurt timp. Calculul meu a fost rece, sec și a vizat (sper) perspectiva. Ei, cerberii, aveau un atu important: sacrificiul meu gratuit de tură din 4 martie. Eu, în schimb, nu aveam posibilități de comunicare „extra muros” și, mai cu seamă, întâmpinam opoziția vehementă a Aliciei la ideea mea de plecare din Provincia Danubia. Aș fi pornit dezavantajat într-o bătălie pe termen lung cu cerberii. Am considerat mai util să amân confruntarea finală cu ei pentru un mai târziu nedefinit, pe care-l situam în tre doi și patru ani și, în acest interval, să-i observ și să-i descriu, atât pe ei, ca instrumente directe ale puterii, cât și pe cerberoizii civili din fruntea diverselor instituții, care mi se păreau a fi o copie fidelă a unui model-standard multiplicat la infinit pentru a reproduce o societate osificată, născută moartă, care se dorea eternă și continuă să fie.

Juan Charon, după ce i-am înmănat hârtia cu semnătura mea, m-a solicitat să revin a doua zi tot la ora 17⁰⁰. Am revenit și și-a continuat pledoaria despre patriotism, despre popor,

despre progres și alte gogoși de genul ăsta, în care tare mă tem că nu credea, numai că nu aveam clară limita de demarcație între valorile și nonvalorile existențiale, pentru că fiecare cerber care se respectă este un adevărat mercenar al puterii și unica monedă de schimb în care crede este poziția sa dominantă de administrator absolut al unui crâmpei al acesteia, de care ține cu dinții, până la moarte... Este ca un feudal, cu diferența că îi lipsește credința în ceva înălțător; este un robot pur-sânge.

Nu m-am temut degeaba de provocatori, pentru că pe la jumătatea lui aprilie am primit în cutia poștală două scrisori, una dintr-o anume localitate Flushing, al cărui plic tare semăna cu cele obișnuite de la noi, dar avea ștampila poștei Provinciilor Unite (cam neclară, ce-i drept), timbru marțian și era o copie xerox a unui text fundamentalist religios care cerea multiplicarea și distribuirea lui, în caz contrar fiind amenințat cu pedeapsa divină; a doua era de fapt un bilețel, și mi s-a părut sincer, al unui ascultător al „*Vocii Selenei*” care spunea că a suferit mult de pe urma actualului regim și că mă încurajează în acțiunea mea solitară; bilețelul era nesemnat.

Tot atunci, mi se pare în 17 aprilie, am fost căutat de un anume doctor stomatolog venit din Palierul 6 anume pentru a întreba cum am procedat în vederea întocmirii actelor de plecare definitivă. I-am spus că nu am depus nici un formular în acest sens și ceea ce a auzit erau doar niște declarații de intenții. Deși și-a jucat rolul de nemulțumit, perfect, am avut impresia că a fost trimis special să mă verifice. Astfel că în 19 aprilie, dacă-mi amintesc bine, m-am prezentat din nou la „Instituție” cu cele două scrisori și cu descrierea individului care m-a căutat. Am avut senzația că Juan Charon se aștepta la

această apariție a mea cu supoziția că nu mi se pare autentică scrisoarea sectei din Flushing. I-am spus că nu dau curs amenințărilor și ceea ce fac este întotdeauna din convingere.

Ca din întâmplare, pe coridor se încerca să se deschidă o ușă prin forțare, folosind ciocanul. Juan Charon m-a întrebat dacă nu am cumva o cheie să încerce dacă se poate deschide. Cum nu sunt spontan, i-am dat-o, de bună credință, a încercat, desigur nu s-a potrivit și mi-a înapoiat-o după ce un subordonat îi făcuse mulajul. Nu sunt absolut sigur, dar evenimentele ulterioare și mai ales stilul ipocrit, care este deformația profesională a cerberilor, avea să mă conducă spre această concluzie.

IV / CHESED

Se spune acum - și se repetă din ce în ce mai des - că valorile noastre fundamentale sunt: Patria, Comisia și Poporul. Ne-o spune Oscar Romero în discursurile fulminante pe care le ține în cadrul diverselor adunări, fie oficiale - în ședințele Biroului de Coordonare al Comisiei Progresiste, în plenul Consiliului Național sau al Consiliului Federal al Danubiei - fie ad-hoc (la diverse așa-numite Adunări Populare) unde monologhează în largul său pe un fundal de aplauze, urale, lozinci repetate îndelung și frenetic de un cor ce pare că își venerază conducătorul iubit, genial, magnific, sublim, planetar (deși trăim într-un Cilindru Spațial), doctor, savant, strateg, unic, etern.

Orice ce se respectă și se vrea de viitor - prin această noțiune înțelegând o carieră sigură la adăpostul unei reviste

oficiale în care-i apar versurile înălțătoare de slavă la adresa „planetarului” - are grijă să intre în hora furnizorilor de lozinci ale corurilor laudative unde speră să fie remarcat, deși știe că îi va fi dificil pentru că trebuie să doboare o concurență nemiloasă și destul de numeroasă.

Totuși, dacă va reuși, răsplata va fi destul de mare. Un viitor asigurat materialicește și o poziție privilegiată la curtea acestui satrap născut republican și devenit, în conformitate cu firea sa, un pseudomonarh. Un astfel de individ înțelege prin viitor perioada de timp scursă din momentul luării unei decizii până la trecerea sa în neființă. De fapt, nu are prea clare aceste noțiuni și nici nu-l interesează. El dorește să mănânce bine - pe un tărâm unde alimentația a devenit o gravă problemă socială - să aibă acces la surse de distracție cât mai sofisticate, să poată călători pe alte paliere din alte satrapii sau republici și chiar pe alte planete, desigur acceptând să plătească tributul necesar de versuri la Comitetul pentru Cultură. El va reveni de „peste țări și mări”, cum spunea o vorbă de acum câteva secole, își va povesti impresiile de călătorie prietenilor și, eventual, va scoate un volum editat într-un tiraj bunicel în care, printre rânduri, va arăta și o altă fațetă a ceea ce a văzut „dincolo” decât formula șablon care mi se repetă mereu, în mod obsesiv: mizerie, sărăcie, șomaj, greve, atât ale humanoizilor, cât și ale androizilor, criză generală cronică...

El este un subtil și de aceea își permite, desigur într-un grup restrâns de prieteni, să aibă și alte opinii decât cele oficiale, să mai critice, din când în când, unele aspecte ale politicii satrapului nostru „iubit”.

El este un duplicat și de aceea dorește să se știe de către „*loscompañeros*” de la forurile superioare că nu este de

acord cu excesele laudative de idolatrizare ale conducătorului și că în caz de ceva, cine știe cum se-nvârte roata, pe el se poate conta.

Dar ei sunt convingși că nu-i nici un pericol din partea unor indivizi de teapa lui și preferă să cultive acest tip social pentru că el va merge întotdeauna numai pe cartea puterii...

Patria însemna, pe vremurile greco-romanilor de pe Terra, pământul tatălui și, prin extindere, pământul strămoșilor. Această noțiune era de natură conservatoare în sensul menținerii unei tradiții arhaice ca idee metaculturală dominată în cele trei sfere majore ale vieții sociale și ulterior statale: cea spiritual-religioasă, cea economică și cea politică.

Din nefericire, sau poate spre trezirea celor de genul meu, care nu au obiceiul să reflecteze în vederea îmbunătățirii situației decât atunci când li se dă un bobârnac sau le ajunge cuțitul la os, acest concept de patrie ca țară a strămoșilor s-a amplificat în sensul de țară a taților care au făcut Revoluția și care, prin vocea celui mai bun reprezentant al lor, satrapul Oscar Romero, o vor eternă. Ce importanță mai are faptul că cei mai mulți dintre ei, fie au alte idei, acum, fie au trecut în lumea celor drepți. Esențial este că intermediarul dintre idee și indivizi menține ceea ce el consideră drept, impunând revoluția continuă...

De aceea patria mea spirituală nu este un teritoriu, ci o idee pe care o vreau neperversită: libertatea.

Prin Comisie se subînțelege Comisia Progresistă, întrucât este singura legal-autorizată și real-existentă. Chiar dacă era aproape inexistentă, ca număr de membri, în provincia noastră Danubia. Comisia a fost impusă pe vremea Revoluției ca forță politică dominantă în cadrul Coaliției Guvernamentale de către

Armatele Eliberatoare (noi avem senzația și acum că au fost invadatoare) ale Uniunii Venusiene la inițiativa Guvernului Unional, personal a compaño-ului José Victor Stalone și ulterior făcându-și loc cu coatele, în stilul atât de cunoscut, devenind unică forță conducătoare a societății noastre robotoide preafericite. De la adularea comisiei ca expresie a celui mai înalt patriotism până la zeificarea coordonatorului ei ca întruchipare personală a valorilor acesteia nu mai era decât un pas pe care strategul Oscar Romero l-a făcut. El a reluat exemplul lui don José Victor, dar la o scară mai mică și într-un alt timp poate și pentru că destinul nostru de danubieni a fost mereu să fim în contratimp cu istoria.

Cât despre popor ce să mai vorbim? Este ca un fel de turmă amorfă care nu mai simte nici loviturile de picior ale cerberilor primite în spate pentru orice vină imaginată de către casta conducătoare. Acel popor unic muncitor pe care-l vrea și-l tot trâmbiță Oscar Romero este de fapt, compus dintr-o mare masă de humanoizi obidiți și mulși până la limita inferioară și un mic grup de androizi- roboți supuși și tiranului dar stăpâni infatuați și nemiloși ai turmei, pentru moment.

Greșeala este că Romero a început să se debaraseze din ce în ce mai des de cerberii săi, înlocuindu-i cu alții mai supuși, mai violenți față de marea masă. Există riscul ca cei înlocuiți să nu-și accepte noua situație și, în acel caz, poziția satrapului va deveni mai nesigură.

Oricum el pretinde că reprezintă acest popor și că-l duce pe trepte din ce în ce mai înalte ale progresului și civilizației, în paradisul cosmic. Dar, nimeni nu mai crede în aceste incantații. Cele două soluții ce se impun sunt fie părăsirea definitivă a Danubiei, fie lupta nonviolentă pentru înscăunarea libertății în

provincia noastră spațială.

În anul 284 eu am ales prima soluție.

* * *

Ceea ce a condus la starea noastră actuală, în sens general, și la zbuciumul meu interior ce promite să devină o frondă verbală permanentă, a fost o succesiune de evenimente ce s-au precipitat într-o cadență din ce în ce mai rapidă după perioada cunoscută sub denumirea de „*La Belle Epoque*”. Era prin anii 219 sau 220 ai Erei Spațiale când tocmai se sfârșise Marele Război și un necunoscut, un proaspăt decernat cu Crucea de Titan, un brav luptător al Împăratului din Lagrange ce nu se plângea niciodată, nu solicita nici o permisie, nu protesta și nu vocifera, mergea agale pe unul din Palierele Cilindrului de Vest spre locuința sa cu o singură cameră pentru că și el ca și cei mai mulți dintre compatrioții săi, era burlac. În sfârșit, a ajuns, a deschis, a intrat și s-a trântit pe patul de campanie, reflectând. I se învălmășeau în minte crâmpieie din scurta sa viață anterioară - să fi avut vreo 30 sau 31 de ani tereștri - amestecate cu viziuni despre ceea ce avea să urmeze. Vedeau idei din cartea ce-i germina în creier - era un humanoid - și căreia îi găsisese deja un titlu: se gândise să-i spună „*Lupta mea*”; auzea gădilarea (plăcută urechilor sale surde la șoaptele iubirii) ovațiilor mulțimilor delirante aflate în transă în momentul apariției sale la tribuna astrodomului gigant, sauzea ritmul sincopat al pașilor soldaților noului imperiu apărut pe harta Sistemului Solar, niște luptători, mai buni decât toți cei de până atunci pentru că erau niște suprahumanoizi. Visa cu ochii deschiși, cu fața în sus, lungit pe patul de campanie din cămăruța sa, amestecându-i-se imagini și cuvinte aparent fără nici o legătură, luate în mod separat, dar constituind

simptomele unei boli - obsesia puterii - luate împreună.

Își amintea că Cezar, la 36 de ani, plângea în fața statuii lui Alexandru Macedon pentru că nu făcuse încă nimic important. A jurat acolo să schimbe lumea și a reușit.

– Ce, crezi că tu vei schimba ceva? îi spunea bunicul său în vremea adolescenței, când dăduse de primii filosofi.

Și el era convins că va avea un cuvânt de spus în acest strâmt Sistem Solar. Dăduse de don Friederich Nietzsche și îl impresionase profund cu al său *Zarathustra*. Pe-atunci nu știa pentru că n-avea prieteni și nici tată care să-l inițieze censeamnă *anahoret*.

– De ce oare toți oamenii mari au câte o boală care le marchează întreaga existență?

Însuși propovăduitorul suprahumanoidului nu reușise niciodată să se contopească cu o femeie. Sau poate nici nu dorise?

Își amintea de prietenia lui pentru An-Elise de la Vindobona. Trecuseră 10 ani și încă mai era sub vraja ei. Era o androidă hipercerebrală - pe el îl atrăgea inteligența - dar necunoscătoare în domeniul relațiilor carnale ca și el, de altfel. Probabil că Eros este orb când țintește niște indivizi atât de diferiți. După lungi plimbări prin grădinile Vindobonei, după primele sale gravuri ale chipului ei, după conversații incitante pe tema evoluției constituționale a marilor imperii și, în necunoaștere a Religiei Mendeliene, pe care amândoi o disprețuiau, au ajuns în sfârșit la punctul de contact fizic. Desigur, a fost o mare ratare. Totuși, după încă vreo câteva încercări, a ieșit o partidă bună, dar An-Elise a trebuit să plece cu familia ei de androizi bogați. După o corespondență îndelungată, el s-a hotărât să o viziteze, a regăsit-o, dar nu mai

era aceeași. Primul lor contact carnal reușit i-a deschis apetitul și ea a considerat, totuși, că principiul mendelian ce separă spiritul de trup este bun și preferabil de urmat. A dat astfel curs unui impuls ce a descătușat-o pe jumătate. Nu la aceeași concluzie a ajuns și el, așa că, după explicațiile de rigoare, au convenit să încheie prietenia. Din acel moment i s-a strecurat în suflet ura împotriva roboților ce avea să pârzolească întreg spațiul locuit într-un măcel datorat unei refulări devenite maligna, când, printr-o terapie adecvată la Templul Călugărițelor Amourului Liber, aparținând, desigur, Bisericii Mendeliene, s-ar fi putut stinge această furie derivată de la o oarecare androidă către întregul gen. De atunci el devenise masturbant. I-a murit mama, apoi a venit războiul, într-un fel spre norocul său pentru că a ncetat această practică potențial periculoasă. Îi muriseră toți cei apropiați, așa că nu avea de ce să plece. Era caporal într-un pluton al unui corp de armată ce încerca să forțeze marele tranșeu transversal de pe Lună. Și-ar fi dorit moartea, dar destinul (sau acel cineva pe care toți îl invocăm în clipele noastre de groază, umilință sau restriște, dar îl uităm imediat în momentele de bucurie) nu i-a acordat-o.

Așa că într-unul din atacurile plutonului său fu rănit și internat într-un spital militar, departe de linia frontului. Ca o compensație i se acordă cea mai înaltă distincție militară a imperiului, Crucea de Titan, pe care o purta în buzunarul interior al vestonului ca pe cel mai de preț obiect pe care-l avusese vreodată, fără să-l afișeze, fără să se laude, cu acea afecțiune pe care numai un câine vagabond o poate avea pentru cel care-i pune în fiecare seară osul preferat în fața porții. Ținea la crucea sa de titan pentru semnificația ei: însemna putere, onoare, sacrificiu și, poate, mai curând, singurătatea

celui ce nu are nimic de pierdut...

Dar a trecut ca un vis...

– Voi încerca să-mi adun ideile și să le-aștern pe hârtie. Mai am multe de citit, dar acum știu ce vreau: un mare imperiu ce va aparține numai humanoizilor, în care androizii și cyberii vor trebui să dispară, un spațiu vital ce-l voi obține prin cucerirea și lichidarea definitivă a Uniunii Venusiene și în fruntea acestui stat etern voi sta eu, Adolf Zender.

* * *

Revelionul Noului An 284 a trecut în modul cel mai obișnuit cu putință și care, pentru mine, este cel mai potrivit: acasă, cu urechea ciulită la aparat - desigur „*Vocea Seleniei*” - iar Alicia cu ochii zgâiți la ecranul gigantic, de dimensiunea unui perete, al televizorului. Mai demult existau aparate de TV mai mici la care fiecare putea să atașeze o antenă specială și să prindă și alte posturi decât „*Danubia Central*”. Dar, ca urmare a unui Decret al lui Oscar Romero, s-au predat toate acele aparate cu antenele lor, cu tot, și s-au instalat actualele ecrane-gigant conectate la un cablu comun. Acuratețea imaginilor este într-adevăr foarte bună, dar acesta este singurul avantaj pentru că nu mai putem vedea decât postul de televiziune național, ale cărui emisiuni au devenit extrem de slabe ca urmare a preluării conducerii cenzurii de către Adina Romero, o persoană cu aceleași gusturi îndoielnice, grefate pe un soclu cultural extrem de subțire, ca și ale soțului său Oscar.

De fapt, această instalare masivă și precipitată de ecrane TV gigant a avut și un alt scop: supravegherea fiecărei locuințe 24 din 24 de ore, e drept, pentru moment numai în camera unde este amplasat aparatul, dar se preconizează să se instaleze în toate încăperile când fondurile statului o vor permite.

Fără să vreau, gândurile îmi zboară la Revelionul trecut, când am luat hotărârea să părăsesc definitiv Danubia, dar, din fericire, parcă spre a-mi estompa părerea de rău și a-mi abate gândurile, se anunță o emisiune interesantă: recenzia cărții 84 a lui George Orwell. Aproape întotdeauna realitatea depășește ficțiunea și, ascultând despre Smith și Big Brother, am senzația că atunci pe Terra ar fi fost mai ușor de scăpat din universul concentraționar decât acum, sau poate greșesc pentru că asta-i o viziune cantitativă. De fapt, în orice sistem opresiv, în ciuda oricărui bombardament informațional - cultural, audio-vizual - în cazul în care există un singur om cu alte opinii, se poate prevedea că prezentul perpetuu pe care guvernanții ni-l servesc drept viitor se va clătina.

În marea masă a indivizilor se imprimă conștiința fructului oprit, pentru că în structura tiraniei există un cod al restricțiilor la care nu poate renunța - în caz contrar, s-ar autoanihila - și pe acest fond ideile „contras” germinează (polifonic).

Să luăm exemplul unei familii obișnuite de humanoizi și să presupunem că nu ascultă „Vocea Selenei”, că acceptă regimul, că se mulțumesc cu ceea ce li se oferă - aceasta în momentul inițial. Dar societatea evoluează și datele inițiale se modifică. Populația crește, resursele energetice scad, încep să apară întrebări, răspunsurile ce urmează nu sunt sincere, roboții-cerberi primesc înputerniciri speciale mai represive, în cadrul masei sunt infiltrați tot mai mulți spioni din propriile sale rânduri și agitația crește. Chiar cel mai legalist membru de familie nu poate accepta, la infinit, această exacerbare a tiraniei bazată pe un fond de mizerie la nivelul majorității populației. Și începe să vocifereze, îl interesează și alte opinii și

este îndrumat, desigur discret, spre emisiunile „*Vocii Selenei*”. În sfârșit, ia contact cu realitatea generală pe care o știe în mod particular de pe propriul său palier.

Cam în felul acesta reflectam de Revelionul anului 284, după ce ascultasem recenzia cărții lui Orwell.

Și a trecut ianuarie și nimic nu s-a întâmplat. Dar la 1 februarie o idee inspirată mi-a trecut prin minte. „*Ce-ar fi să-i scriu lui Rolando Ramirez?*” mi-am zis. Nu sunt sigur dacă are vreun rost, cu atât mai puțin nu cred că se va schimba ceva, dar pentru mine va fi ceva cu totul deosebit dacă scrisorile vor ajunge la guvernatorul celei mai puternice și libere republici spațiale: Provinciile Unite Marțiene.

Ceea ce doresc eu nu este prea clar nici pentru mine: aș vrea să plec definitiv din Danubia, dar și să contribui în bine la schimbarea stării sociale a populației. Oricum, nu pot accepta modul de gândire al satrapului și consider o datorie morală din partea mea să-mi exprim gândurile.

Cel mai potrivit mijloc ar fi, probabil, un ziar sau o revistă din Cilindrul de Vest, dar cred că merge și modul acesta mai abrupt la care m-am gândit: „*7 scrisori către guvernator*”.

— Da, așa voi face. Le voi scrie, apoi le voi înregistra pe o casetă și mă voi duce personal la consulatul Provinciilor Unite spre a le înmâna domnului consul-general Van Den Berg. Da, dar clădirea este păzită de către pretorienii-cerberoizi ai satrapului și, după câte știu, nici în interior nu-i un loc prea sigur, pentru că mare parte a personalului de serviciu, cum ar fi bucătari, cameriste, secretare, sunt cetățeni danubieni și, desigur, membri ai serviciului secret care au ca misiune observarea și înregistrarea compatrioților lor care îndrăznesc să ia legătura cu persoane străine, pentru că la noi este un

delict să te întâlnești cu un nedanubian și să nu raportezi conținutul convorbirii în termen de cel mult 24 de ore la Departamentul Adevărului. Totuși, va trebui să găsec o cale de a înmâna caseta cu scrisorile fără a fi înregistrată și fără a mi se confisca, ceea ce ar constitui o adevărată catastrofă. Cred că am găsit soluția, pentru moment teoretică: voi merge la Biblioteca Marțiană și o voi înmâna coordonatoarei acesteia, doamna Christina Stegano Mucchi. Sper că în fața biroului său nu stea, de pază, cerberii. Dar până atunci (și această deplasare va fi în luna mai), va trebui să scriu scrisorile, după care să le înregistrez. Din acest moment am trei luni la dispoziție...

Știu ce voi scrie: despre situația generală dezastruoasă a Danubiei. Întâmplarea a făcut să fiu, tocmai acum, ideolog în cadrul comitetului Uniunii Tineretului Progresist din instituția noastră. Un coleg a vrut să glumească și m-a propus în această funcție, dar voi face și eu la fel, în martie, la așa-zisele alegeri.

Da fapt, și Zbigniew Buyak a fost membru marcant al Uniunii Tineretului Progresist, ceea ce nu l-a împiedicat, ulterior, să dea curs convingerilor sale și să treacă în opoziție...

* * *

Eva Bruno era, prin anul 225 Era Spațială, o tânără humanoidă de vreo 26 de primăveri terestre, de religie mendeliană, ce lucra într-un templu al amorului liber de pe palierul Byvaria. Dorința ei era să devină coordonatoare a unui astfel de templu și să inițieze cât mai mulți tineri în arta contopirii carnale, să mențină cât mai mulți bătrâni într-o stare perpetuă de tinerețe și sănătate prin practicarea acelei străvechi terapeutici humanoide și chiar animalice - în opinia androizilor - de împerechere biunivocă heterosexuă.

Religia mendeliană are ca principale puncte ale

constituției sale întocmite de Manolo Morales următoarele: expansiunea humanoizilor în întregul sistem solar, mai întâi, după care în întreaga galaxie, expansiunea androizilor în același spațiu-timp împreună cu humanoizii, menținerea unui raport de 1/1 între aceste două comunități, promovarea și stimularea unor relații de cooperare și nu de subordonare între oameni și roboți (pentru a folosi un limbaj popular), încurajarea partenerismului, așa-zis carnal, între humanoizi și androizi - până în momentul de față s-a reușit realizarea și a acestui deziderat dar fără a rezulta urmași (ceea ce nu s-a precizat inițial). În concluzie, o evoluție constantă în timp, atât a omului, cât și a mașinii, o expansiune a lor, pe cât posibil, lipsită de hiatusuri, în universul apropiat.

Eva Bruno avea un talent deosebit în stimularea apetitului carnal al clienților săi. Lucra în acest domeniu de la 18 ani, câte două zile în fiecare săptămână, cu excepția unei perioade de 5-6 zile la fiecare interval de 28 de zile. În rest, avea grijă de o grupă de 10-12 copii, fiindu-le învățătoare și mamă de împrumut conform noii organizări a familiei mendeliene.

Iată că, într-una din zilele de primăvară ale anului 225, Adolf Zender, care nu era enoriaș al nici unei biserici, la recomandarea unui prieten, făcu o vizită la templul amorului liber. Tocmai împlinise 36 de ani (în 20 aprilie) și nu-și mai tratase demult tunul telescopic și săculeții biologici cu o peșteră a paradisului humanoid. Era într-o perioadă de febrilă așteptare. În urma putsch-ului nereușit se alesese cu o condamnare de un an de încarcerare, din care făcuse numai câteva luni ca urmare a unei amnistii a guvernatorului provinciei Fra Mauro. Astfel avusese timpul necesar să-și redacteze cartea ce avea să-l facă cunoscut, apreciat și urmat spre ceea

ce toți sperau că va fi o înălțare a poporului și care avea să devină cel mai tragic dezastru al Sistemului Solar, dar se știe că și drumul spre iad e pavat cu fapte bune.

Intră în holul imens al templului, plăti taxa necesară și i se repartiză o animatoare. Întâmplarea a făcut să fie chiar Eva Bruno. Îl luă de mână și îl conduse printr-un gang ai cărui pereți erau placați cu faianță portocalie și iluminați parcă din interior cu un fel de tuburi cu neon invizibile dar care produceau o lumină relaxantă, îmbietoare. Ajunseră în fața unei uși capitonate, Eva o deschise și intrară. Era o încăpere destul de mare cu un bazin hexagonal în mijloc umplut cu apă albastră - desigur, pereții și fundalul erau vopsiți - toată podeaua era pardosită cu gresie roșie, iar pereții erau la fel ca cei de pe coridor. În schimb, lumina, pe măsură ce secunde treceau, devenea tot mai palidă până ce a rămas la o intensitate ca cea dintr-un laborator fotografic de pe vremuri. Într-o parte a bazinului se aflau două saltele pneumatice, iar în capătul opus intrării era un paravan. Acolo îl lăsă Eva pe Adolf arătându-i cuierul de perete pe care să-și agățe hainele. Apoi îl luă de mână, gol pușcă, și-l duse spre un alt perete, unde se aflau două dușuri, invitându-l să se spele. Era îmbrăcată într-un fel de rasă de călugăriță de culoare portocalie - culoarea sectei sale. Intră și ea sub celălalt duș și materialul halatului ei se topi imediat după ce jetul de apă caldă o atinse. Era, probabil, un material special biodegradabil. Și atunci, Adolf, rămânând cu gura căscată de uimire și încântare, văzu un ambalaj de piele ce învelea o structură de oase și mușchi de o formă de-a dreptul afrodisiacă. Deși grafician, nu fusese impresionat, până atunci, niciodată, de forma pură pe care o pot avea unele humanoide și se gândi, în mod statistic, că poate-i necesar să nu fie toate cu

aceeași formă perfectă pentru a le putea compara și, eventual, alege conform gusturilor. La drept vorbind, Eva era un pic cam masivă, dar în semiîntinericul acelei camere nu mai contau detaliile de genul acesta. În ansamblu, ea merita, totuși, punctajul grupei I A cu care era catalogată. Cele trei elemente luate în calcul corespundeau standardelor în vigoare: coapsele cu părțile componente atașate lor (adică gambele, bazinul, abdomenul și talia) intrau în categoria I Lux, sâni, destul de mari, erau notați cu I A, iar fața, deși ovală, primise numai I B. Este știut faptul că înfățișarea este oglinda spiritului și pentru orice legătură mai lungă este, poate, cel mai important element. Eva dădea senzația unei fete masive, solide, dar scunde, deși înălțimea ei era normală. Din fericire, bazinul său larg se armoniza perfect cu coapsele de gladiator și sâni pe măsură. Tot privind îndelung, Adolf observă două triunghiuri echilaterale, mici, circumscrise cercurilor din mijlocul sânilor, cu vârfurile orientate în sus, și un alt triunghi, orientat cu vârful în jos, pe muntele lui Amor, care era neted și depilat. Își închipui că erau petele albe unde pielea nu se bronzase și mai târziu avea să i se confirme supoziția.

După ce terminară de făcut duș, Eva îl luă de mână, îl uscă la un aparat cu aer cald, apoi îi pipăi punguțele germinative. Erau moderat de moi. Atunci îl aduse din nou la duș și îi puse furtunul cu apă rece orientat spre ele. După câteva momente se rotunjiră frumos căpătând forma de dinaintea asaltului final. Îl uscă din nou, de data aceasta, la un jet de aer rece, apoi scoase o cutiuță cu un unguent special, îi puse pe palme rugându-l să le frece una de alta și ea îl luă cu o mână tunul telescopic, care dădea deja semne de balans, îmbibându-l în cremă și cu mâna cealaltă ținându-i, ușor, punguțele. Apoi se întoarse cu spatele

la el, îi luă mâna dreaptă, i-o puse pe sân și mâna stângă sub muntele lui Amor, lăsându-și pereții și cavitatea interioară a grotei unse bine cu catalizatorul minunat. Tot atunci începu să execute niște mișcări alternative, în față și în spate, cu mușchii fesieri cățarați pe, ceea ce se va numi, în limbajul lor din anii ce vor urma, căluț. După câteva clipe, căluțul devenind năvălaș, Eva se întoarse spre Adolf, încălecând din față, de data aceasta. Ei stăteau în picioare în apropierea unui perete. Valuri de lichid seminal se revărsau prin tunul lui Adolf în peștera Evei întâlnind acolo un lac de suc albicios și alunecos care-l făceau să gliseze sprinten pe căluțul flămând. Din acel moment, sănătatea lui Adolf avea să se amelioreze simțitor prin practicarea cu regularitate a terapiei prescrise de Eva Bruno până la prăbușirea Imperiului Zenda și a trecerii lor, împreună, peste Styx, pe acel târâm de unde nimeni nu se mai întoarce.

* * *

Suntem într-o zi de luni, 7 mai 284 E.S. La ora 14²⁵ am ascensor spre Palierul nr. 3 unde controlez starea hologramelor tehnice din dotarea fiecărei întreprinderi social-economice. Conform obiceiului, Alicia mă conduce la stație. I-am spus mai demult că azi voi pleca pe teren și am întreținut această idee pentru ca reușita planului meu să fie asigurată. Am experiență de anul trecut, când am încercat să trec Styxul, că fiecare detaliu al unui plan este important. Mai cu seamă că repet pretextul de anul trecut: deplasarea mea pe teren. Dificultatea constă în faptul că acum situația mea financiară este dezastruoasă. Ultimii 300 de taleri i-am investit în această călătorie. Nu mai am nici o rezervă în bancă. În cazul unui posibil eșec sunt lovit în plin, nu numai eu, dar și Alicia care nici măcar nu bănuiește că ar fi posibil, acum, la aproape un an de la

acea înfrângere, să mai încerc ceva. Desigur, nici atunci nu a știut înainte de declanșarea ei, ci numai în timpul desfășurării, printr-o scrisoare pe care i-am lăsat-o. După citirea ei a făcut un șoc nervos din care și-a revenit o zi mai târziu când a primit un videotelefon de la mine: eram în orașul meu natal, Belvedere, și o anunțam că voi veni înapoi. Așa că acum nu i-am lăsat nici un mesaj. Ca înscenarea să fie perfectă, mi-am cumpărat bilet normal până la palierul 3, dar voi coborâ mai repede, mă voi întoarce aici și deseară voi lua liftul spre palierul-capitală.

Ajungem în stație mai repede, ne așezăm pe o bancă și povestim banalități când, la un moment dat, privirea mi-e atrasă spre stânga. Mă uit cu coada ochiului și mi se confirmă presimțirea. Pe banca alăturată stă împreună cu soțul său o colegă de-a mea, de serviciu. Știe că voi pleca la înmormântarea unui unchi la Belvedere. A auzit convorbirea mea cu don Armando când îi solicitam câteva zile de recuperare în vederea acestui scop. Desigur că nu mi-a murit nimeni dar am recurs la acest procedeu pentru a fi sigur că voi putea pleca. Și am obținut aprobarea. Dacă ne vom întâlni cu colega mea și va începe să povestească și să întrebe ceva, mă va da de gol în mod involuntar și Alicia îmi va bloca deplasarea sau va încerca să constate - prin video telefon - dacă sunt pe palierul 3 sau nu. Pentru moment stau foarte liniștit, mă prefac că ascult cu interes ceea ce spune Alicia și, deodată, mă uit la ceas. Îi propun să mergem mai departe de locul unde stăm pentru a fi lângă intrarea în culoarul transparent ce dă spre locul de îmbarcare în lift. În sfârșit trec și cele câteva minute, ne luăm rămas bun și eu mă îndrept, mai liniștit, spre compartimentul unde aveam locul rezervat. Ascensorul se puse în mișcare, eu îi fac semne de despărțire cu mâna, Aliciei, și când să dau să plec

de la hublou, mă zărește prin culoarul transparent, colega mea de serviciu. Acum știe că sunt în același vehicul cu soțul său care merge pe teren, pe palierul 4. Se va întreba, desigur, unde plec, de fapt, la înmormântare sau la controalele obișnuite, lunare. Sper să nu o facă cu glas tare. Am pornit-o cu stângul, dar am pornit-o. Deci, tot înainte. Am visat încă de acum o lună la călătoria asta. Se făcea că am ajuns pe palierul - capitală, că am evitat o cursă și că tocmai spre seară, într-un restaurant restrâns, am reușit să mă întâlnesc cu reprezentantul consulatului Provinciilor Unite, înmânându-i caseta cu cele 7 scrisori pentru Guvernatorul Rolando Ramirez. Era un vis pe fond galben cu clădiri și mobilier crem. Nu știu ce semnificație ar putea avea aceste culori, dar pentru mine, visele s-au împlinit întotdeauna. Este ca un fel de mesaj astral în care eu sunt receptorul.

Călătoria a mers conform planificării. Am coborât la prima stație, am așteptat un ascensor de legătură, s-au înapoiat la așa-numita gară din palierul 2, am așteptat din nou, de data asta destul de mult, fără însă a mă plictisi pentru că aveam cu mine o carte foarte interesantă „*Eu Supremul*” a lui Auguste Rea Bastos - un roman-eseu despre beția puterii exemplificate printr-o parabolă în Paraguay-ul lui don Gaspar Rodriguez de la Francia ce mi-a sugerat ceea ce aveam să găsesc exprimat printr-o butadă de către Adam Nischnike, patru ani mai târziu: „*revoluționarii din toate timpurile au dăruit Bastiliile pentru a ridica altele mai cumplite*”. Acesta a fost cazul lui don Gaspar și, din nefericire, exemplele continuă chiar acum. M-am urcat în ascensor, am tras un somn bun - eu dorm foarte bine în orice mijloc de transport în comun, am căpătat un fel de reflex de pe vremea când făceam armata; atunci am reușit să dorm și în

picioare, în timpul efectuării planșonului schimbului II, rezemat de un perete și având un ochi deschis, din zece în zece minute - după care am ajuns, în sfârșit pe palierul-capitală. Știam strada și numărul unde este situată Biblioteca Marțiană dar bănuiam că se deschide ceva mai târziu. Așa că am considerat binevenită o plimbare pe străzile unde sunt situate sediile consulatelor principalelor puteri ale Lumii Libere. Dar mai înainte de asta am intrat în prima biserică unde am aprins cinci lumânări, rugându-l pe Dumnezeu să mă ajute în acțiunea mea. Tot mergând prin acel labirint de străzi, am simțit că mi se usucă limba, că îmi crește pulsul, că am mari emoții. Mi-era teamă. Doream să reușesc fără a atrage atenția asupra mea. Am ajuns și la Biblioteca Marțiană, am citit programul la afișier, m-am îndreptat spre corpul de clădire din stânga unde era o expoziție de astronaucă și pe culoarul principal, prima ușă din dreapta - o ușă albă și masivă - se afla o plăcuță pe care se putea citi: Christina Stegano Mucchi - coordonator al Bibliotecii Marțiene; program zilnic 10⁰⁰-13⁰⁰. M-am uitat la ceas; era 9⁰⁵. Mai aveam o oră. „*Voi aștepta la sala de reviste*” și m-am îndreptat bucuros spre celălalt corp de clădire. Primul pas îl reușisem.

* * *

Refuzul de a vorbi despre literatură a lui Samuel Beckett era posibil, și probabil, dezirabil în acel secol Zero al Erei Spațiale și în acel spațiu binecuvântat al Terrei, într-o Franță liberală al cărei Paris devenise ca un fel de Mecca pentru toți scriitorii aceluia timp și al acelei planete. Dar într-un spațiu închis ca al nostru, a face comentarii critice, la adresa actualei literaturi, a tendinței sale imprimare prin directive, de sus, te poate costa înregistrarea pe o listă neagră de care nici măcar nu bănuiești și blocarea unor 5 inițiative pe care le iei în viața

personală: cel mai frecvent se întâmplă să ți se blocheze călătoriile turistice în alte satrapii sau chiar în alte paliere. De aceea este mai preferabil să scrii descriind viața pe care ai șansa unică să o trăiești în această Danubie Spațială și pentru ca întreaga povestire să fie mai apetisantă, te gândești să cauți ceva deosebit, o aventură pe care s-o descrii - asta ca un simplu pretext - și în care să ambalezi existențele cotidiene mohorâte, anoste, animalizate și lipsite de orice speranță. Asta cam miroase a Günther Walraph! Poate, dar nu a fost intenția inițială. La început a fost haosul. Și, desigur, politica. Se spune că toată lumea se pricepe la politică ca la fotbal. Și poate de aceea merg amândouă la fel de bine, la noi. În sufletul meu s-au format, pe parcursul adolescenței, două tendințe, fără să-mi fie prea clar delimitate: cea canalizată spre domeniul politic prin observarea și compararea vieții social-economice a compatrioților mei, ceea ce m-a determinat să citesc cu nesaț munți de cărți despre teorii, idei și revoluții și cea canalizată spre domeniul individual prin lecturarea unei cantități aproape egale de literatură din marii maeștrii, dar totul făcut anarhic, fără metodă și la întâmplare. Mi-ar fi plăcut să fiu regizor, dar cum această profesiune era pe cale de desființare, m-am retras din cursă înainte de a mă prezenta la vreun concurs oficial. Și ceea ce ar fi devenit, poate, o profesiune care nu mi-ar fi plăcut prin impunerile și interdicțiile ce mi-ar fi fost servite de Comisia pentru Cultură, s-a transformat într-un hobby benefic pentru deconectarea sistemului meu nervos - sunt totuși un humanoid care îmbină cele două tendințe de care pomeneam mai înainte: generalul-politic și individualul-interiorizat literar.

Pe la 16 ani începusem să scriu maxime și cugetări, citeam mult și trăgeam chiulul la orele de chimie planetară. Îl

descoperisem pe Rousseau prin „*Confesiuni*” și, prin intermediul lui „*Emile*”, am ajuns la „*Spiritul Legilor*”. Deși mai sistematic, baronul nu mi-a plăcut la fel de mult ca Jean-Jeacques. Avea, parcă, o căldură, o pasiune ce mă vrăjise. Și totuși, din perspectiva câtorva secole, ce mult se schimbă opiniile! Mă gândesc, acum, că sub spectrul Bastiliei au putut să apară atât Montesquieu, cât și Rousseau, dar sub cuțitul ghilotinei lui Robespierre, nu! De aceea, cred, putem greși în orice mod, putem avea toate păcatele, în afară de unul: să nu condamnăm sau să nu îndemnăm la condamnarea semenilor noștri. Este mult mai moral să ne lăsăm uciși pentru ideile noastre, decât să ne aflăm în dilema dintre a ierta Supremul Rău – în acest caz dând dovadă de slăbiciune – și a acuza (ceea ce, în toate societățile dictatoriale, inclusiv cea a centralismului democratic, înseamnă a suprima). Nu ca urmare a superiorității spiritului devin acuzatori marii închizitori, ci datorită unei incapacități de a iubi oamenii, din frica de a-și pierde puterea și, implicit, viața, pentru că ei nu pot concepe existența decât cu biciul în mână. Dar sunt o amintire urâtă, aici, în lumea spiritului, toți satrapii și tiranii lumii materiale.

Pe la 19 ani începusem să scriu primele poezii și m-a ținut această activitate vreo patru ani buni. Cel mult două sau trei ar fi meritat să fie păstrate.

Când devenisem profesor de universografie am început să scriu primele povestiri și atunci am avut viziunea în care se făcea că va trebui să încetez să scriu șapte ani; în acest interval va trebui să citesc și să trăiesc intens, când, la sfârșit, voi avea o mare aventură. Atunci voi putea așterne pe hârtie romanul pe care-l doream de mult. Nu m-am gândit la acest vis până în 10 septembrie 286, când am început să scriu prefața

„Jurnalului despre Lagrange”. Nu știam că primul volum se va numi „Dincolo de Styx”. Acest titlu mi-a fost sugerat în baie printr-o asociație ciudată de idei cu legea lui Arhimede, mult mai târziu.

Atunci, în toamna lui 286 eram încă pe lista neagră a cerberilor, în atenția specială a Departamentului Adevărului. Îmi propusesem să finalizez acest prim volum din „Jurnal” prin 291, pentru a-l putea trimite spre publicare în onoarea celei de-a 800-a aniversări a Descoperirii Americii - o sărbătoare total interzisă în Cilindrul de Est din Lagrange. De fapt, gândul meu ascuns era de a-l trimite la o editură din Cilindrul de Vest după trecerea în neființă a lui Oscar Romero. Aveam, și mai am până în momentul când scriu aceste rânduri, o mentalitate de furnică pe care chiar eu am combătut-o în poezia „Furnicile” (pierdută, din nefericire). Consideram că adevărul nu trebuie exprimat cu glas tare și în mod public, pentru a nu supăra pe cei puternici și a nu suferi consecințe neplăcute. Mi-e teamă. Trebuie să recunosc. Am fost crescut în atmosfera povestirilor despre canale și dube pline cu indezirabili care erau sortiți unei despărțiri veșnice de lumea noastră, a celor vii. Și civilizația, această sumă de norme menită să îngrădească firele rebele, a reușit să-mi mențină sufletul la un nivel mai scăzut de revoltă: prin câteva comentarii critice și câteva ironii destăinuie aceluiasi grup limitat. Adevărata victorie a mea împotriva mea însumi se va produce numai odată cu publicarea „Jurnalului”, indiferent și independent de soarta lui Oscar Romero sau a lui Miguel Romanoff, și cu menținerea accentelor critice, de frondă, pe care le voi face prin interviuri, declarații sau scrisori, în perioada imediat următoare publicării, având în vedere că, așa cum spunea Theo, un bun prieten care s-a

stabilit deja în Provinciile Unite, orice tăcere constituie un act de trădare față de valorile în care cred, pe care le promovez și le apăr, un act de trădare față de mine însumi. Dacă vrem să se schimbe ceva, aici și acum, trebuie să ne eliberăm de frică. Suntem amenințați cu cele mai subtile sau groaznice perspective, pentru că șantajul este metoda lor preferată, dar sunt niște sunete de sireună care nu ne pot afecta decât, cel mult, trupul, pentru că spiritul, consecvent cu el însuși, va trece peste această Vale a Plângerii. Victoria nu poate fi decât a celor mai buni.

* * *

Intru în corpul de clădire din dreapta curții interioare, merg cu pași mărunți și privesc cu atenție, oarecum crispat, în jurul meu. Urc primele trepte (vreo 5-6) și ajung în holul clădirii. În stânga îmi atrage atenția o lumină puternică ce se descarcă, în valuri, dintr-un tub de neon. Sub el, o inscripție: *GARDEROBA. „Perfect!”*, îmi zic în gând și mă-ndrept în pas vioi spre ghișeu, unde predau sacoșa prețioasă cu actele și caseta. Timp de o oră voi frunzări atlase și reviste marțiene și timpul va trece, poate, mai repede. Trec mai întâi prin sălile de la parter, apoi urc la etaj, unde găsesc sectorul atlaselor. În partea opusă sunt revistele, dar e prea multă lume. Îmi găsesc o masă mai retrasă, îmi iau vreo trei atlase și mă pun pe răsfoit. Privirea mi se delectează cu harta turistică marțiană și încep să visez, cu ochii deschiși, la locuri ce mi se par de pe un alt tărâm. Nu mă interesează realitatea concretă din Provinciile Unite, dar mă deranjează dezastrul danubian prezentat în ambalaj roz, sub forma unui pachet cu progres proaspăt pentru fiecare, pe săturate. Există o mică neînțelegere: noi dorim 1 kg de mușchi de porc sau de vită, iar ei, administrația, ne oferă un

lingou de oțel pe care scrie: „*cea mai mare producție pe cap de locuitor din întregul Sistem Solar*”. Din când în când, privirea mi se fixează pe cadranul ceasului pe care mi l-am pus pe masă. Sunt cam neliniștit. Stomacul începe să mă doară. Ar fi cazul să merg la toaletă. Totuși, poate îmi va trece de la sine. Mă cufund, mai concentrat, în studierea altor hărți (de data asta despre rezervele de titan ale Lumii), dar durerile se întăresc. Mă hotărâsc să-mi opresc lectura. Cobor la parter, intru în toaletă - situată lângă garderobă (o remarcasem la venire) - și, după evacuarea tank-ului meu biologic de toate dejecțiile, starea mi se îmbunătățește simțitor. Primul simbol al unei țări civilizate, vizibil pentru toți ceilalți, este toaleta: în primul rând cea publică, apoi cea din restaurant, bibliotecă și chiar de la sediul Consiliului de Palier. Cât sunt de mizerabile toaletele de la noi este domeniul evidenței. Dar eu m-am mirat că acest sindrom s-a extins până la sediile instituțiilor publice. Motivul ar fi de ordin pur economic: reduceri de personal. Dar eu cred că ține de o anume mentalitate înapoiată. Desigur, alta era calitatea întreținerii toaletei de la Biblioteca Marțiană. Așa cum este normal să fie în orice timp și spațiu civilizat. Mă uit la ceas: este 10⁰¹. Mă duc la garderobă, îmi iau sacoșa și mă îndrept spre celălalt corp de clădire, trecând prin curtea interioară. Intru pe culoar, bat la prima ușă din dreapta, deschid și privesc: în fața unui birou de dimensiuni obișnuite se află Christina Stegano Mucchi, ce dialoghează cu un domn bătrân. Mă retrag, precipitat. În spatele meu, pe același coridor stă deschisă ușa unei anticamere în care se află o masă, în spatele căreia stă o secretară (desigur, cerberoidă).

– Ce doriți, vă rog?, îmi confirmă gândul secretarei.

– Aș vrea să fac un abonament la revista „*Sinteza*” și nu

știu unde să mă adresez.

– Nu aici, ci la Consulatul General. Vă voi da un număr de telefon și veți întreba de Pablo di Steffano.

– Vă mulțumesc foarte mult. Și ies din nou în curtea interioară, urmărind fereastra coordonatoarei bibliotecii și pândind plecarea interlocutorului său. După câteva momente a ieșit bătrânul domn. Am pornit cu curaj și, când am ajuns în fața ușii Christinei, am aruncat o privire alături: cerberoida nu era la masă, deci nu mă putea opri. Am bătut, am intrat și am închis repede ușa după mine. Christina Stegano m-a poftit să iau loc, pe un scaun aflat în fața biroului ei. M-am așezat și am început să-i relatez scopul vizitei mele într-un „esperanto” foarte prost. Am studiat limba asta la liceu, doi ani, dar, printr-un decret, s-a scos din programa analitică. Mi-a răspuns într-o danubiană corectă, dar cu un pronunțat accent marțian, rugându-mă să vorbesc în limba mea.

I-am arătat legitimația mea de serviciu și i-am spus care este scopul pentru care am căutat-o:

– Aș vrea să vă rog să acceptați această casetă cu înregistrarea a 7 scrisori adresate Guvernatorului Rolando Ramirez. Nu am altă cale de a le expedia și m-am gândit că, poate, mă veți ajuta.

– În privința scrisorilor adresate persoanelor oficiale din Provinciile Unite Marțiene și având în vedere situația dificilă a expedierii lor pe căi oficiale, îmi stă în putere să vă ajut. V-aș ruga să reveniți, cândva, pentru a vă înapoia caseta.

– Vă mulțumesc foarte mult și vă asigur că voi reveni, cândva, în viitor.

– În legătură cu dorința dvs. de a emigra în Labradoria sau în Tierra Van Diemmen, de care îmi pomeneați la începutul

discuțiilor noastre, trebuie să vă dezamăgesc, în sensul că nu noi, Consulatul-General Marțian, ne ocupăm de aceste aspecte, ci va trebui să vă adresați consulatului labradorian sau vandiemenian. Știu că în Labradoria este destul de dificil pentru un absovent al facultății de universografie.

– Vă mulțumesc pentru răbdarea și bunăvoința cu care m-ați ascultat!, și mă ridic cu intenția de a pleca.

Se ridică și ea și mă invită să ieșim. Ne oprim în curtea interioară, în fața ferestrei biroului său.

– V-am solicitat aici întrucât este un loc mai sigur decât în exterior, unde microfoanele cerberilor sunt la lucru.

– Trebuie să vă spun că tatăl soției mele este angajat al Departamentului Adevărului în calitate de comandant, dar într-un serviciu tehnic, cel al pompierilor atomici, îi mărturisesc doamnei Stegano-Mucchi.

– Veți avea mari dificultăți în cazul în care veți expune o cerere oficială de plecare definitivă sau dacă veți protesta în mod public. Trebuie să aveți mare grijă...

– Vă mulțumesc și îmi cer scuze că v-am reținut atât de mult timp. Voi reveni după casetă. Pe curând.

– Vă doresc noroc, încheie Christina Stegano și intră în culoarul ce avea să devină pentru mine un tunel al speranței, în sensul că protestul meu, deși discret, a fost exprimat în anul 284, deci cu mai bine de un an și jumătate înainte de a fi în pericol de a-mi pierde postul de la Direcția Hologramelor Tehnice, înainte de a ieși în arena publică. Evenimentele aveau să demonstreze că fondul meu de cavalier al Libertății nu avea să fie pervertit de cerberi, în ciuda adoptării tacticii diplomației.

Am ieșit de la Christina Stegano-Mucchi într-o stare de

bucurie vecină cu paroxismul. M-am îndreptat, glonț, spre lift și am revenit la Palierul 2 cu convingerea că am reușit ceea ce mi-am propus.

* * *

Istorici, biografi, observatori contemporani cu evenimentele, toți, însă, încercând să fie călăuziți de un spirit obiectiv, și toți, humanoizi sau androizi, de bun simț, s-au întrebat dacă Adolf Zender a știut ce se-ntâmplă în jurul lui sau i s-au prezentat deformat evenimentele, fiind pus în situația de a lua deciziile din turnul său de fildeș, printre picăturile de timp liber dintre două partide de vânătoare carnală, animalică, printre concubinele pe care i le-a servit prietena, consiliera și secretara Departamentului Rasial al Imperiului, Eva Bruno, adevăratul numărul 2 al Regimului și, probabil, prin influența exercitată asupra Conducătorului (mă împiedică să spun „iubit” pentru a nu se interpreta drept ironie), drept numărul 1. Totul, sau aproape totul, poate fi înțeles și tratat cu oarecare detașare când ne referim la o persoană sau un grup foarte restrâns, dar când un individ - indiferent cât de genial ar fi - își impune opiniile întregii comunități, înseamnă că acea societate este bolnavă dacă acceptă, un timp prea îndelungat, tirania acelui individ. Dacă Adolf Zender nu știe ce se-ntâmplă în imperiul său, înseamnă că nu merită să guverneze, dar eu sunt convins că știe și preferă să mențină cursul terorismului de stat la cote cât mai înalte.

Adolf Zender stă în biroul său oval din bunkerul de comandă al Imperiului Zenda situat în interiorul unui steroid feros, amenajat și fortificat în așa fel încât să reziste oricăror atacuri date de orice putere rivală cu tehnica de luptă a anilor 240 E.S. Numai că și mijloacele de atac evoluează și, acum, în

30 aprilie 245, bunkerul lui Adolf nu mai este atât de inexpugnabil ca la vremea construcției sale. El gravita atunci în jurul Centurii Lagrange, care constituia nucleul imperiului său, dar acum gravitează în jurul unui portavion spațial gigant ocupat de forțele aliate ale Provinciilor Unite și ale Uniunii Venusiene. Adolf este conștient de faptul că imperiul său etern (a durat mai bine de 12 ani tereștri) se reduce la bunkerul său care, din lipsă de energie, nu se mai poate desprinde de Centura Lagrange pentru a fugi, undeva departe, printre asteroizi - dar acolo ar intra în sfera de influență a Provinciilor Unite - sau printre sateliții lui Jupiter sau ai lui Saturn. Nu, Adolf nu va fugi. El va muri la datorie, ca un adevărat căpitan de corabie. Posteritatea va judeca.

E sigur. Se trânteste pe patul său de campanie - singura relicvă din tinerețea sa de pucist - și privește pierdut în tavanul încăperii, la pereții cenușii, de beton, și vede imagini ale măririi și decadenței sale. Își amintește că a citit cândva, demult (pe vremea când frunzărea reviste de popularizare a științei), că, imediat după ce-și depun icrele, caracatițele se sinucid, că elefanții, când se simt prea bătrâni, se retrag în mlaștini unde își așteaptă sfârșitul... Azi a sosit ziua. O știe. Azi se va sfârși totul. Se spune că fiecare moare singur, dar el se teme. Va fi cu Eva. A trecut un an de când ea a propus soluția asta. Dar el spera că nu-i totul pierdut. I-a spânzurat pe opozanți și a mărit ritmul de producție, de construcții, de colectări de gel spermatic în vederea fecundării accelerate a femelelor și a obținerii în acest fel a numărului de soldați ai imperiului. Gândea în perspectivă. Nu a avut intenția să cedeze și, cu atât mai puțin în ultima vreme, când totul a mers din ce în ce mai prost. Și Eva, care, după o intensă activitate carnală, dă

semne de oboseală, s-a îngrășat și a devenit insuportabilă. Se spune că ea este inspiratoarea legilor draconice care obligă pe fiecare humanoidă din imperiu să aibă cel puțin cinci copii. Tocmai ea, care s-a ferit să aibă vreunul și care ar trebui să știe că cei mici au nevoie de hrana zilnică garantată.

Adolf se ridică, face câțiva pași nesiguri, apoi se hotărăște. Scoate un portret al său de pe perete, apasă un buton, se deschide o ușă minuscule și apare, în planul privirii sale, o altă, ferecată de un mecanism cu cifru. Formează numerele - pe care nu le știe decât el - și autoanihilarea i se oferă. Un cadran al unui computer-coordonator al asteroidului său îl îmbie să-și întindă mâna. În primul moment o apropie ușor, apoi o retrage brusc, reflectând profund, după care se decide. Cu degetul arătător apasă pe cele trei cifre magice care vor declanșa, în termen de o oră, implozia coliviei gândurilor sale. Toți cei aflați la bord vor trece în lumea celor drepți, fără măcar să știe, urmându-și conducătorul, pe tărâmul lui Hades, pentru totdeauna... Se-ntoarce, apasă pe buton. După câteva momente, intră Eva, care observă tabloul luat de pe perete, își dă seama și zâmbește larg, destins, zicând:

– În sfârșit, a venit vremea... Azi se-implinesc exact 20 de ani de când te-am cunoscut. Mi-ar place să pășim în neființă la fel ca atunci, în istorie, contopindu-ne...

– Fie, să-ncercăm; și scoate două pahare înalte și o sticlă cu un lichid negru, toarnă, pune câteva picături, mestecă, îi dă Evei, bea și el, se dezbracă rapid, își unesc buzele, piepturile, mâinile, mușchii, pielea, oasele și, prin mișcări spasmodice, ceea ce unește, de obicei, doi humanoizi de sexe diferite. Otrava își face efectul. Două bucăți de materie ce dictaseră spiritului Universului s-au întors în materie, dezintegrându-se. Acel

miniphaeton a explodat. Istoria și-a întors încă o filă. Bucăți ale acelui asteroid aveau să se vândă, peste decenii, la prețuri bune, la licitație. Moda retro își spune cuvântul.

V / GEBURAH

„Înainte, mereu înainte, până la victoria finală!” a fost strigătul de luptă adresat de toți tiranii lumii către supușii lor, uitându-se adesea că drumul trece peste o prăpastie unde trebuie construit un pod...

În primăvara anului 286 eu refuzasem să mărșăluiesc în coloana tăcută și disciplinată a cruciaților progresului. În mod public îmi făcusem cunoscut protestul prin intermediul unor scrisori care m-au salvat de degradanta misiune de informator al cerberilor.

După câteva curse întinse de indivizii Departamentului Adevărului, tocmai mă pregăteam să plec în concediu, la mare, împreună cu Alicia, când m-am gândit să mai fac o ultimă vizită responsabilului cazului meu, comandantul Juan Charon, pentru a-l anunța de plecarea mea, în conformitate cu înțelegerile din 1-2 aprilie 286. Foloseam tactica adversarului meu, terenul și metodele sale de luptă, amintindu-mi că Scipio I-a învins pe Hanibal la Zama, nu la Roma.

Este 20 aprilie 286. Mă prezint la coordonatorul serviciului meu, Armando El Turco, în vederea semnăturii pe un cartonaș de ieșire pe poarta instituției noastre, când un videotelefon, la capătul căruia se afla președintele instituției noastre, Tachito S. Alvarado, mă cheamă în biroul său.

Cu cartonașul semnat, depozitat în buzunar, mă prezint la

cel mai mare tiran pe care am avut plăcerea de a-l cunoaște personal. Ar fi trebuit, poate, să-i fiu recunoscător pentru faptul că m-a angajat în cadrul Direcției Hologramelor Tehnice, dar știu prea bine că a făcut-o în scop lucrativ și, deși n-a tratat cu mine, nu ne-am înțeles când eu aveam vreo câteva luni de vechime. Am preferat întotdeauna mafioții corecți, care spun de la început prețul, oricât de mare, și cărora li se plătește la centimă, și nu am putut să-i înțeleg pe cei ce pozează în figuri respectabile, dar pretind la nesfârșit o recunoștință pentru care nu au calitatea morală. Și asta cu atât mai mult de la mine, care nu am coloana vertebrală din cauciuc.

Bat la ușa biroului său și intru fără a-i aștepta invitația. Îl salut fără umilința pe care o aștepta de la subordonații săi. Îmi răspunde zâmbitor și perfid, invitându-mă să iau loc.

– De ce nu ai venit să te consulți cu mine în privința scrisorilor? Știe toată lumea și numai eu a trebuit să aflu de ultimul, întâmplător, de la un cerber ieșit la pensie, care m-a întrebat dacă nu cumva am un angajat ale căror scrisori au fost citite la „Vocea Selenei”? Și eu nu știam nimic. Am mai auzit, întâmplător, azi-dimineață, vorbeau pe coridor salariații. Eu ar fi trebuit să știu primul, ca să pot să răspund dacă voi fi întrebat de către membrii Departamentului Adevărului, de către superiorii mei direcți, până la președintele Consiliului Național al Hologramelor. Deci, spune, ce te-a determinat să scii, către cine le-ai adresat și tot ce s-a întâmplat, ca să știu și să te ajut.

Atunci mi-am dat seama de perfidia verbului „a ajuta” folosit la modul conjunctiv, persoana I singular, dar aveam să aflu, la revenirea mea din concediu, în luna mai, că în cadrul Consiliului Muncii, prezidat de don Tachito, în 23 aprilie, el a

propus desfacerea contractului meu, știind că nu va întâmpina nici o opoziție, pentru că toți se tem de el - îi are la mână pe fiecare și îi șantajează în caz de dizidență. Desigur, „Consiliul” a votat în unanimitate concedierea mea, dar această decizie nu a fost validată de către Departamentul Adevărului. Juan Charon, în stilul său inteligent, a intuit faptul că o astfel de hotărâre mă determină să declanșez starea de război total și acordurile noastre prin care acceptasem să-mi încetez criticile publice nu ar mai avea sens. A insistat și a cerut lui Tachito Alvarado să rectifice decizia. N-am reușit să aflu cum și-a motivat schimbarea de optică la noua ședință a „Consiliului” în care propunea anularea primei hotărâri.

De atunci, însă, conflictul dintre noi s-a escaladat, el atacându-mă cu tot felul de măsuri administrative mărunte și urmărind o răzbunare permanentă, conform spiritului său meschin, limitat, vindicativ. Se spune că la toamnă - când acest jurnal va fi terminat - el va ieși la pensie. Toți membrii instituției noastre așteaptă această minune și parcă nu ne vine să credem. Oare Oscar Romero va ieși vreodată la pensie?

— Am adresat scrisorile către diverse personalități politice ale lumii contemporane, de la Rolando Ramirez la Miguel Romanoff, și am expus nemulțumirea mea cu privire la câteva aspecte ale situației social-economice din Danubia, schițând propuneri pentru posibile și dezirabile reforme! Am dorit să plec definitiv din provincia noastră spațială pentru că, prin reducerea postului pe care-l ocupam, eram dezlegat de orice obligație față de orice persoană. Întâmplarea a făcut să fie revocată această decizie, dar impactul șocului moral asupra mea m-a determinat să gândesc cu glas tare și să îndrăznesc să mă înscriu în Clubul Opoziției. *„Nu v-am atacat, personal, și nici nu*

o voi face vreodată, compañero Alvarado, pentru că eu combat ideile, și nu instrumentele lor, care sunt humanoizii și androizii”...

– Ar trebui să scrii o scrisoare de dezmințire în care să arăți că nu tu ești autorul și să o adresezi „*Vocii Selenei*”. Întreabă-i pe cerberi de soluția asta și spune-le că eu ți-am sugerat asta, apoi vino la mine și spune-mi ce-au zis.

– Nu cred că este posibil, dar voi transmite propunerea dvs.; îmi permiteți să plec chiar acum?

– Du-te repede și vino să-mi spui.

M-am ridicat și am pornit-o spre instituția lui Juan Charon. Atâta timp cât sunt pe lista corespondenților „*Vocii Selenei*” ei nu vor îndrăzni să mă volatilizeze.

* * *

De două zile am sosit la Belvedere, Palierul 7 bis, orașul copilăriei și al adolescenței mele, venind de la mare. Pe Alicia am trimis-o acasă, la Palierul 2, pentru că i s-a terminat concediul. Tare ar fi venit și ea. Nu am pretins niciodată că sunt patriot pentru că, deși observ cum provincia noastră se scufundă într-un ritm din ce în ce mai accelerat, consider aceasta o consecință firească a pasivității nefericite a danubienilor, dar când constat că și Belvedere se degradează, simt cum o părticică din organele mele interne se rup, lăsând un gol ce nu se va mai umple niciodată...

M-am dat jos din lift duminică dimineața la 3³⁰ și m-am gândit să fac o plimbare pe străzile orașului pentru a ajunge la casa părinților mei pe la 6⁰⁰, când se scoală în mod obișnuit. Ar fi trebuit să vin cu un alt ascensor, dar cel care trebuia să sosească la 5³⁰ a fost scos din circulație. Eu m-aș mira dacă ar merge ceva bine în spațiul nostru. Și circulația ascensoarelor s-

a adaptat la mersul general al societății noastre spre progres: cu scârțâieli, întreruperi, deraieri...

În acea dimineață de 29 mai ploua mărunț și des pe Palierul 7. Am pornit-o pe bulevardul de castani ce mărginește un mare parc al trandafirilor, al căror miros îmbătător îmi amintea că am sosit pe tărâmul de basm al copilăriei. Mă plimbam liniștit prin ploaie cu siguranța celui care știe că nu poate fi atacat pentru că hoților de drumul mare nu le place ploaia și priveam cu nesaț clădirile și arborii, sorbind aerul atmosferei proaspete și umede. Pașii mă purtau agale, parcă pentru a înregistra fiecare loc peste care călcau. Când, iată că am ajuns în zona centrală înțesată de macarale, moloz și gropi. Dacă ar trebui să ne alegem un simbol care să exprime sintetic civilizația noastră, cred că cel mai nimerit ar fi groapa. O senzație de scufundare m-a cuprins, un fel de afundare într-o mlaștină existențială fără fund. Ceea ce îmi place aici, la Belvedere, este amintirea anilor minunați care nu se vor întoarce niciodată...

A doua zi, plimbându-mă prin centrul localității, am întâlnit un fost coleg de școală care a devenit cerber, deși nu părea prea convins de misiunea sa apostolică. El, foarte volubil, m-a invitat la o bere.

Intrăm în aceeași braserie unde, pe vremuri, profesorii mei își înecau amarul unei existențe anoste sau își țineau întâlnirile amicale, scîldându-și mațele în acel drog ușor, alcoolul. Este o atmosferă pestriță care îmi sugerează evoluția mentalităților în urbea noastră spațială. Am șansa de a ne fi așezat la o masă cu câțiva cunoscuți ai fostului meu coleg, în acest fel se încing bancurile și eu pot să privesc, să observ și să meditez...

Imediat după Revoluția noastră (așa-zisa Revoluție), foarte mulți oameni credeau în ideile noi de umanitate, progres, prosperitate pentru toți, idei aduse și impuse de forțele Uniunii Venusiene! Se spunea că noua clasă va ajuta întregul popor și alianța biruitoare dintre androizi și humanoizi va duce spre culmi de civilizație nebănuite frumoasa noastră provincie Danubia. Dar clasa mijlocie, formată din intelectuali și mici funcționari, a preluat valorile micii burghezii, exacerbandu-le și încercând să le imprime progeniturilor sale. S-a format o anume scară a valorilor în care titlul de profesor, doctor sau tehnolog avea o valoare incomparabil mai mare decât acela de cerber sau responsabil de restaurant. Asta a durat vreo 20 de ani, până la minirevoluția culturală, când s-au arătat primii germeni ai lichidării elitelor. Masiv și sistematic, nivelarea totală a început nouă ani mai târziu. Desigur, nu era o mentalitate bună în toate privințele, dar putea fi perfectibilă. Elevi fiind, ne permiteam să criticăm starea învățământului de atunci la orele de limba franceză în ultimii ani de liceu, în limba franceză - azi o limbă moartă. Simpatica noastră domnișoară ne stimula în acest fel polemic, conversația. Ca și în religie, în învățământ ideile au devenit instituții și instituțiile au înființat inchiziții, osificând alte idei noi care-și cereau dreptul la viață. Forma s-a impus abuziv, valoarea fiind echivalentă cu un titlu. Dar au venit vremurile de azi, când vechea „intelligentsie” este tolerată și privită, în cel mai bun caz, cu milă de către noii baroni ai puterii - cerberii - și de către noii cavaleri ai banului - responsabilii de restaurante, de alimente, de depozite. Privesc această lume pestriță, flămândă, însetată și abrutizată și mă gândesc ce a fost orașul ăsta pe vremuri, ce a fost provincia asta odată, nu prea demult.

În sfârșit, vecinii noștri de masă se grupează în conversații în perechi și noi ne amintim de colegii noștri. Cei mai mulți au divorțat, destul de mulți au plecat definitiv în Provinciile Unite, Labradoria sau Tierra Van Diemen și cei câțiva care mai stau pe aici se ocupă cu afaceri necurate. Tragem la halbe de bere și povestim pe nerăsuflăte. Aducerile aminte ne fac bine. Colegul meu de clasă, deși cerber, nu dorește să vorbească despre ziua de azi. Din câteva fraze își arată nemulțumirea și se refugiază în trecut. În trecut și în bere. Dau și eu pe gât încă o halbă. Ne amintim subit de un profesor de franceză, epileptic și genial: cea mai bună traducere a poetului nostru național în limba franceză a fost a lui. A murit de câțiva ani. Ne amintim de fiica cea mică a profesorului nostru de limba danubiană. Ne-a fost colegă. S-a sinucis. Ne amintim de profesorul nostru de universografie, a cărui profesiune am urmat-o eu-însumi. E mort... Ne înecăm amintirile în bere și evocările noastre kafkiene se pierd, încetul cu încetul, în atmosfera de bâlci a localului murdar, aglomerat și mizerabil în care ne-am aciuat. Eu mă scuz și mă ridic, el mai rămâne, ne despărțim euforic și eu plec pentru a redacta o nouă pagină de jurnal. Amintirile mă obligă.

* * *

Scrisoare deschisă adresată guvernatorului Provinciilor Unite Marțiene, domnul Rolando Ramirez - 1 iunie 288, Era Spațială.

Stimate Domnule Guvernator,

În seara asta, când mă pregăteam să-mi redactez un nou fragment din „Jurnal”, povestind evenimentele petrecute în primăvara anului 286 despre conflictul meu cu cerberii și

așteptând ca mama să se culce - este, desigur, explicabilă dorința ei de a vorbi cu mine cât mai mult, pentru că o vizitez atât de rar, deși distanța dintre palierele noastre nu-i chiar astronomică - răsfoind un roman epistolar descoperit în bibliotecă („Idele lui Martie” al lui Thornton Wilder), mi-a venit ideea să-mi întrerup relatarea și să vă adresez, din nou, o scrisoare, mai cu seamă că în urmă cu câteva ore v-am urmărit călătoria în țara pe care cândva o denumeați „Imperiul Răului”. Spun „din nou” pentru că v-am mai scris în mai 284, dar nu cred să fi ajuns cele 7 scrisori ale mele. De fapt, nu a fost esențial acel fapt pentru mine, atunci, ci începe să devină de acum înainte, pentru că mi-am făcut intrarea în „Clubul Opoziției Danubiene” într-un mod neconvențional, poate cam abrupt, dar cu un anume potențial sentimental. Într-un anumit sens, mi-ați marcat existența prin speranța în care ați crezut și care s-a împlinit. Ați dorit ca Provinciile Unite să redevină bastionul și apărătorul libertății și acum, la sfârșitul mandatului domniei voastre, având ca prim fundament încrederea și respectarea valorilor etice indivizibile cu „Eșalonul” acelui „Imperiu al Răului” și azi, ascultam la „Vocea Selenei” că ați reușit. Poate destinul sau Cel-de-dincolo-de-galaxii a vrut să aveți un partener, în ultimii ani de guvernare ai domniei voastre, deschis, inteligent și de bună credință. Mă bucur că avem aceleași opinii în privința lui Miguel Romanoff.

De câteva luni, de când scriu acest jurnal, m-am întrebat, uneori, de ce o fac? Pentru că, în conformitate cu firea mea mult prea comodă, nu mă pot plânge de nimic care să mă lezeze personal. Și totuși, cine gustă odată din apa sfințită a libertății crede în ea până dincolo de Styx. Probabil că acesta este „sindromul Stockholm” manifestat în cazul meu.

Nu cred că este momentul, acum, să vă povestesc câteva episoade ale duelului meu cu cerberii. Le veți afla dacă veți citi „jurnalul”.

Să vă răspund la întrebarea (pe care nu mi-ați pus-o) de ce v-am scris?

În primul rând, pentru că v-am ales. Vă rog, nu vă mirați; știu că votul meu nu a avut nici o semnificație majoră în bătălia electorală. Trăim în spații diferite, atât universografice, cât și metaculturale: Dumneavoastră vă scăldați în cea mai amplă și benefică libertate pe care au cunoscut-o vreodată humanoizii și androizii - mă tem că uneori frizează libertinajul - iar eu am plăcerea să experimentez existența, numită cu un termen politic, sezonă, sub imperiul unui satrap ce va fi catalogat de istorie (mă gândesc, desigur, la istoria obiectivă, reală, nu la cea confiscată de putere și fabricată pe placul tiranului) drept ultimul Stalonian din lagărul progresist. Dvs. sunteți numărul 1 dintr-un singur domeniu - cel politic - neavând pretenția de a fi infailibil, iar eu sunt un oarecare număr dintr-o mulțime de sclavi, ceea ce nu mă oprește să vă scriu, pentru că eu nu accept ierarhiile. Simt că acel acord fin al sufletelor noastre corespunde aceleiași lungimi de undă, în ciuda faptului că sunteți bătrân, iar eu sunt tânăr. În schimb, spiritul dvs. este tânăr și deschis spre comunicare.

În al doilea rând, pentru că ați onorat votul meu, fără să mă cunoașteți. Ați onorat de fapt crezul domniei voastre, luând apărarea, prin autoritatea glasului dvs., tuturor celor care luptă pentru libertate, în întreaga lume spațială. Și câtă nevoie avem aici, în Danubia, de un apărător de talia dvs....

În al treilea rând, pentru că, deși pare un paradox, v-a călăuzit clarviziunea și optimismul când ați îndrăznit să semnați

un cec în alb pe care i l-ați înmănat lui Miguel Romanoff - omul forte al Uniunii Venusiene și reformatorul pe care-l așteptam demult.

Mai aveți vreo 6 luni din mandatul de guvernator și vă veți retrage la ferma dvs., unde, probabil, vă veți scrie memoriile.

Mi-ar place să-mi trimiteți un exemplar cu autograf.

Mă bucur că ați ajuns la un acord de menținere a status-quo-ului cu Miguel Romanoff. Va fi, desigur, mult mai util să colonizăm sateliții lui Jupiter și Saturn decât să ne irosim forțele suspectându-ne. Dar, pe de altă parte, orice humanoid sau android rațional își dă seama că amenințarea venea dintr-o singură direcție: de la Imperiul Răului. De aceea dialogul nu a fost posibil înaintea lui Miguel Romanoff.

Am încercat să vă explic, pe scurt, de ce v-am scris, dar parcă ceva plutea în aer, nelămurit. Acuma știu: unicul sens al existenței mele este scrisul, adică exprimarea neîngrădită a sufletului meu, în primul rând față de mine-însumi, în modul cel mai sincer cu putință. Am nevoie de exercițiul ăsta pentru a nu ceda și a nu accepta inacceptabilul. Dacă mi-ar fi găsit jurnalul, s-ar putea să am aceeași soartă cu cea a lui Jorge l'Urso, dar riscul ăsta mă stimulează. Este ca un fel de cursă contra cronometru între mine, singur, și Oscar Romero, cu toți cerberii săi. Ei supraveghindu-mă permanent și încercând să pareze vreo posibilă lovitură a mea, iar eu scriind înfrigurat și pregătind publicarea unor mărturisiri ce m-ar putea condamna la volatilizarea materială, acum, sub guvernarea lui Romero, dar la nemurire după demisia satrapului. A venit timpul să aleg și eu am ales: nemurirea.

Dar v-am plictisit destul. Acum, la ora când scriu aceste

rânduri, ați ajuns în Teritoriul Capitalei Federale și probabil vă odihniți după o vizită cu consecințe favorabile pentru „Orbis Interplanetaris”. Dar cel puțin unul dintre pensionarii acestui arhipelag se roagă să-i auziți vocea și să-l salvați. Într-un anume sens, fiecare dintre noi este un pensionar al acestui arhipelag. Fie ca să ne auziți ruga...

Al dvs., cu singeritate

Alejo Kephren.

* * *

Detest revoluțiile! Poate pentru faptul că, după ce dărâmă vechile bastilii, constriesc altele, mai teribile, pe care, uneori, le inoculează în spiritul copiilor săi. Evadarea devine, în acest caz, aproape imposibilă: trebuie să fugim din noi-înșine. Am onoarea să trăiesc această metamorfoză. Poate pentru ipocrizia ce o instalează tacit, pe ușa din dos, în calitate de eminență cenușie a noii guvernări. Poate pentru adaptarea humanoizilor și androizilor la noile realități preferând să supraviețuiască aruncând peste bord vechile principii în numele cărora s-au ridicat la luptă. Toate astea mă dezgustă. Accept numai revoluția sincerității fiecărui individ față de el-însuși. Desigur, avem scăderi ce pot părea intolerabile, dar unicul remediu, în vederea atenuării lor, este confesiunea. Nu am jucat poker pe bani, niciodată. Dar acum mă simt dator față de semenii mei, față de compatrioții ce vor veni și față de conștiința mea să joc, punând ca miză viața mea. Indiferent de rezultatul concret și imediat, mesajul jocului va fi util pentru toți; se va numi: trăind în demnitate, fără pată.

Ideea perversă a lui Tachito S. Alvarado era ca printr-o posibilă scrisoare de dezmințire pe care să o trimit la „Vocea Seleniei” să pot fi scos din citadela unde mă fortificasem, în

spatele asigurării prin care menționez că „*orice viitoare scrisoare a mea ce nu corespunde spiritului și literei celor citite la «Vocea Selenei» este nulă și mi-a fost impusă, dictată sau contrafăcută*”, am încheiat citatul. Tachito Alvarado nu știa nimic despre acest text, dar Juan Charon știa. Îi spuseseam încă din martie. Poate și din acest motiv el a coordonat pacificarea mea sub forma unei tatonări, a unei temporizări, preferând o remiză în locul unui categoric mat, care nu ar fi făcut decât să întetească conflictul nostru. Deci, singura soluție era să găsească o cale prin care să mă convingă să mă autoexclud eu însumi din C.O.D. (Clubul Opoziției Danubiene). A îmbrățișat ideea lui don Tachito, dar a propus amânarea discuțiilor pe marginea ei până la revenirea mea din concediu, când a stabilit să ne întâlnim în biroul său.

În anul 286, la mare, împreună cu Alicia, căreia îi mai trecuse sperietura, am petrecut un concediu foarte plăcut și fără griji. Nu aveam posibilitatea să ascultăm „*Vocea Selenei*” și eram ruși de restul lumii. În schimb, mâncam bine, dormeam mult, stăteam la soare, beam vin și, desigur, făceam ceea ce fac marinarii după o cursă lungă când își revăd consoarta. Alicia a preferat să-și mențină relațiile cu mine destul de rar, dar foarte intens. Am reușit o performanță de care ne-am mirat amândoi: o singură partidă a durat o oră și cincizeci de minute. Am reușit să repetăm performanța asta în urmă cu zece zile în același loc, tot în concediu fiind.

Revenind la locuința noastră de pe Palierul 2, am observat că broasca ușii fusese forțată. Nu știu dacă cerberii au pătruns sau nu în apartament, pentru că n-am văzut nici o urmă, dar mi-am amintit că înainte de plecarea în concediu, în ultima întâlnire, Juan Charon mi-a solicitat cheile pentru a deschide

ușa unui coleg care era blocată și a scoate un dosar ce trebuia rezolvat urgent. Desigur, cheile mele nu s-au potrivit, dar, cum înscenarea era pregătită dinainte, a fost timp pentru a se lua modelul. În 13 mai, la noua noastră întâlnire, l-am întrebat dacă oamenii săi au pătruns prin efracție în apartamentul meu și el și-a dat cuvântul de onoare că nu au intrat. Am avut încredere în cuvântul său pentru că eu îi consider pe toți oamenii de bună credință. Se spune că în cerberi nu-i bine să te încrezi. Probabil că este un anume adevăr în vorbele astea, bazat pe experiență.

Am revenit cu discuția la un viitor articol al meu - Juan Charon se gândea la sugestia lui don Tachito fără să mi-o spună direct. Am acceptat să-l redactez, dar am solicitat să mi se permită să fac inspecții în continuare pentru a-l putea scrie în camera de hotel, în liniște. În 23 mai, am întocmit *„Al doilea Memorandum adresat Instituției”* în care constatam că nici Departamentul Adevărului nu merge chiar atât de bine pe cât se afirmă și exprimam opinii personale asupra îmbunătățirii activității sale pornind de la o mai mare integrare în alianța cu Uniunea Venusiană, o recrutare a cadrelor făcute în rândul intelligentsiei și o înlocuire a mentalității actuale, ipocrite, care se bazează pe valori mercantile, în esență, cu o alta, bazată pe credința în cauza pentru care luptă cerberii. Ceea ce n-am spus se referea la cauza care ar trebui să fie dreaptă. Nu era cazul să fac această afirmație, pentru că marea majoritate a cerberilor au senzația că ei luptă pentru o motivație nobile: patrie, popor, progres și alte ipocrizii de felul acesta. Acest memorandum a fost, privind acum, după doi ani de la eveniment, o nouă supralicitare într-o partidă în care avea perechi de ași cu dame contra unui adversar căruia doream să-i creez senzația că am un full de ași pentru a nu cere „cu sec”. Altfel spus, am

adoptat tactica temporizării. La noua întâlnire din 4 iunie, Juan Charon m-a întrebat imperativ dacă vreau să dau cumva lecții cerberilor! „*Desigur că nu!*” i-am răspuns, dar m-am văzut obligat să-i amintesc că nu cred că ar fi posibil să trimit o scrisoare „de persiflare”, cum zicea el, la adresa „*Vocii Selenei*”, pentru că s-ar ști că mi-a fost dictată sau impusă într-un fel. Nu am fost prea încântat și a stabilit să ne întâlnim în iulie, la revenirea sa din concediu. L-am căutat la videotelefon și m-a invitat în 4 iulie la sediul său. A fost cea mai polemică convorbire a noastră. Am dezbătut, în dezacord total, problema agriculturii danubiene, eu fiind pentru proprietatea privată, iar el pentru cea colectivă, așa-zis progresistă. M-a convocat din nou în 11 iulie, concluzionând că nu avem același numitor comun. Urma să plec pentru o săptămână la Belvedere și mi-a atras atenția, în mod special și imperativ, să nu cumva să-ncerc să trec în Yugotiera. L-am asigurat să fie liniștit, pentru că mă consider prea important, în spațiul acesta, pentru a dezerta acum și în acest fel...

* * *

I-am arătat lui Theo primele capitole ale „*Jurnalulu*”i și mi-a sugerat să povestesc despre evoluția istorică a societăților noastre spațiale mai compact, și mai puțin episodic, pentru că, dacă voi fi silit să depozitez aceste pagini, înregistrate magnetic, într-o sticlă, și să o arunc în tunelul timpului, s-ar putea să fie găsită de cineva, din viitor sau din trecut, căruia să nu-i fie atât de cunoscută situația geopolitică a lumii interplanetare a anilor 280 E.S. Consider sugestia îndreptățită...

Totul a început la sfârșitul acelui secol Zero al Erei Spațiale sau Secolul XX al Erei Creștine. Se credea că va

izbucni un război atotmic pustiitor și că civilizația umană, împreună cu mașinile ei electronice (pe atunci androizii nu aveau nici măcar statutul de sclavi) va sucomba ireversibil. Dar iată că s-au succedat o serie de evenimente, pe Terra, care aveau să schimbe acest cadru strâmt al evoluției noosferei într-un alt spațiu incomparabil mai vast și deschis spre infinit:

– mai întâi, au fost întâlirile succesive și rodnice între cei mai puternici oameni ai planetei, conducători ai celor două blocuri politico-militare opuse, Rolf Retton și Sergio Le Goff, care, după o lungă perioadă de stagnare și chiar antagonism declarat între țările lor, ca urmare a obtuzității opiniilor predecesorilor lui Le Goff, au reușit să-și relaxeze relațiile reciproce atât de mult, spre binele Planetei, încât orice posibilă catastrofă naturală majoră să poată fi abordată cu maximum de rapiditate și eficiență de către Comandamentul Unit Bicefal al Comitetului de Criză Planetară;

– în al doilea rând, Cataclismul Ecologic, prezis demult de către savanți, etichetați la vremea aceea drept „casandre care exagerează”, s-au adevărat în cea mai neagră ipostază și într-un ritm cu mult mai rapid decât s-ar fi crezut; a fost ca ruperea unui baraj ce zăgăzuia un imens lac de acumulare: creșterea temperaturii medii a atmosferei cu 4°C în decurs de 20 de ani, topirea calotelor polare și ridicarea nivelului mediu al oceanului planetar cu 90 de metri, în același interval de timp, tăierea accelerată a pădurilor, ploile torențiale acide, creșterea masivă a concentrației dioxidului de carbon în detrimentul oxigenului și a azotului din aerul atmosferic și, în sfârșit, pierderea constantă și ireversibilă a stratului de ozon protector împotriva radiațiilor UV.

Se impuneau, în acele timpuri, două soluții: fie închiderea în sine a fiecărei comunități, a fiecărei țări, prin construirea unor adăposturi subterane și salvarea unei minorități pentru un termen mai mult sau mai puțin limitat sub rezerva epuizării resurselor, deci un univers absolut închis, fie coordonarea eforturilor la nivel planetar și evadarea în spațiul cosmic a aceleiași minorități (din punct de vedere numeric), dar pentru un termen infinit, datorită resurselor inepuizabile ale planetelor din imediata noastră apropiere, deci un univers absolut deschis. Adunarea Generală a Societății Națiunilor a votat cu o majoritate de două treimi soluția mutării în spațiul cosmic la inițiativa celor doi coordonatori ai lumii din acele vremuri, Rolf Retton și Sergio Le Goff, ținând seama de potențialul tehnologic al industriei aerospațiale a celor două puteri și de reușita fenomenală a experimentului denumit „*Biosphera II*”. Membrii Consiliului de Securitate al Societății Națiunilor au votat în unanimitate soluția propusă de Adunarea Generală. Termenul final al „*Exodului Spațial*” a fost adoptat ca fiind anul 2050 (31 decembrie), ceea ce corespunde anului 50 E.S. S-au întocmit proiecte și s-au aprobat planuri asupra etapelor care trebuiau atinse în vederea colonizării:

- 1) Până în anul 2000 E.C. (adică anul zeroes), trebuiau construite complexe industriale gigant pe orbite cuprinse între 400 km și 36.000 km, care să asigure într-un ritm accelerat dezvoltarea economiei spațiale având ca sectoare prioritare construcțiile (de platforme, de navete de la *Orbita Geostaționară* la Selena, de „*Biosphere II*” care urmau a fi montate și utilizate integral pe Lună), industria opto- și bioelectronică (aici, însă, părerile erau împărțite; în Republica Albastră se preconiza pentru viitor o cooperare om-mașină, de

la egal la egal, pe când în Imperiul Roșu se considera că mașina inteligentă nu va putea depăși vreodată stadiul de sclav al omului), industria genetică (practica nașterilor *in vitro* devenind din ce în ce mai frecventă) și industria hidrochimică (foștii giganți petrolieri ai lumii se profilaseră pe producerea, stocarea și transportarea hidrogenului de pe Terra pe Selena în scopul asigurării apei necesare oamenilor și mediului ambiant transplatat în acele insule biosferiene);

2) Până în anul 2020 (adică anul 20 E.S.), trebuiau evacuați toți manipulanții primelor comunități ai viitoarei lumi spațiale, toți conducătorii, toți laureații Premiului Nobel și o „bancă genetică” cuprinzând un miliard de ovule umane fecundate și congelate care urmau a fi puse în incubator pe măsura colonizării planetelor vecine încât potențialul necesar de populație să fie asigurat;

3) Până în anul 2050 (adică anul 50 E.S.), desprinderea totală de planeta-mamă, Terra, și tăierea cordonului ombilical ce mai lega comunitățile spațiale de baza lor de lansare; lăsarea acestei planete în pârloagă, pentru câteva secole, în speranța refacerii ei ecologice, dar planificarea unui paradis al naturii în care omul să fie cel mult turist.

Planul Societății Națiunilor prevedea pentru perioada de după anul 50 E.S., fără însă a face o eșalonare în timp, extinderea comunității spațiale stabilite temporar pe Lună, atât în sens cantitativ prin biosferizarea planetelor Marte, Venus, Mercur și a Centurii de Asteroizi, cât și în sens calitativ prin derivarea „*Biospherei II*”, ce avea baza pe Selena în „*Biosphera III*”, adică în acei cilindri giganți, compartimentați prin paliere, ce vor constitui Centura Lagrange, mai întâi, și apoi, în zilele noastre de-abia, Centurile ce se rotesc în jurul celorlalte

planete. Scopul construirii acestora a fost și este standardizarea accelerației gravitaționale, ceea ce se regăsește și în primul postulat al Religiei Mendeliene: $g = 9,81 \text{ m/s}^2$.

* * *

Am revenit de la Belvedere după o săptămână de vacanță petrecută împreună cu părinții și bunicii mei, care mă așteptaseră cu îngrijorare, temându-se să nu fiu maltratat de către cerberi. Desigur, l-am vizitat și pe Theo rugându-l să transmită un mesaj la „*Vocea Selenei*” din care să rezulte că sunt în libertate, în cazul în care va avea posibilitatea. Am întâlnit un fost coleg de liceu care se plângea că nu se simte bine, că suferă cu ficatul. Ieri, mi-a spus Theo că acel coleg al nostru a sosit în Labradoria. În acest ritm, orașul nostru natal va rămâne pustiu...

Am fost primit de Juan Charon (în 286 E.S.) în biroul său și m-a descusut, cât mai amănunțit, despre călătoria mea, despre persoanele cu care m-am întâlnit, despre subiectele abordate. Am avut grijă să evit să menționez întâlnirea mea cu Theo. Știu dintr-o sursă sigură că Juan Charon mă credea foarte naiv, dar dacă mă credea și atât de prost încât să-i dezvălui toate relațiile mele cu prietenii de idei și numele acestora, se înșela. Am făcut un sacrificiu de turn, trebuie să recunosc, dar am avut grijă să păstrez celălalt turn, regina, caii și nebunii. Am sugerat, uneori, o naivitate dezarmantă, dar vreau să cred că am condus jocul spre o tatonare benefică pentru mine și liniștitoare pentru Alicia. Încă de atunci mă gândeam la partida a doua de șah, pe care sper să o joc în vara și toamna anului 289 E.S. ca urmare a acestui „*Jurnal*”. Am mai spus și o repet din nou: consider exprimarea liberă a opiniilor

mele atât un drept constituțional, cât și o datorie morală. Dacă cerberii vor considera scrierile mele un delict, mă voi vedea obligat să mă apăr atacându-i cu alte scrieri. Rezultatul partidei a doua nu mai poate fi o remiză, ci numai o victorie...

Pentru a încerca o accentuare a destinderii între Juan Charon și mine, m-am gândit să-l invit să-mi viziteze apartamentul. I-am sugerat să o consult și pe Alicia și să-i comunic prin videotelefon data în care l-am putea aștepta. Alicia a preferat să amâne spre toamnă această întâlnire de gradul III, astfel că în 18 august l-am rugat pe domnul Charon să accepte o nouă convorbire (tot videotelefonică) după sărbătoarea laică din „23”, când îi voi comunica ziua vizitei. Neavând altă soluție, pentru că domnia sa nu a dorit să forțeze nota, a acceptat. În schimb, eu, la inițiativa Aliciei, nu l-am mai căutat decât în 30 septembrie 286, propunându-i să ne viziteze de Ziua Hispanității - 12 octombrie - zi în care s-au întâlnit (o simplă coincidență, desigur) Roland Ramirez și Miguel Romanoff.

Tot în această perioadă, consideram că a venit timpul să încep redactarea „*Jurnalului despre Lagrange*”. Am încercat să scriu câte o pagină în fiecare zi, în perioada 01-10 august, fiind conștient de faptul că sunt încă pe Lista Neagră și o simplă percheziție mi-ar putea fi fatală. Fiind puțin timorat, dar constatând că aceste prime pagini sunt rău scrise, le-am ars fără regret. În 10 septembrie, însă, am făcut o nouă încercare, de data asta reușită, de scriere a ceea ce avea să devină prefața jurnalului, într-un stil voit modern. Următoarele două momente de continuare a prefaței au fost în 18 octombrie și apoi în 27 mai, anul următor. Acum, când fac mixajul fragmentelor redactate, consider necesar să tai mai bine de

jumătate din acea prefață, care mi se pare prea stufoasă. Dar acum am viziunea de ansamblu a romanului (să zicem) pe care atunci n-o aveam clară. De-abia în ianuarie 288 știam ce voi scrie (în sensul ideilor și personajelor, desigur, nu în cel al frazelor), știam că voi termina în vara sau toamna aceluși an, știam că se va publica un an mai târziu; sau speram...

În 12 octombrie 286, o zi de duminică, l-am așteptat pe Juan Charon la 11⁰⁰ dimineața. În conformitate cu stilul său de italian, a întârziat vreo 30 de minute, dar, după ce a luat loc în sufragerie, unde am mâncat niște sandwich-uri foarte estetice făcute de Alicia și am băut whisky McDonald și vin dulce, limbile s-au mai dezlegat și Juan Charon ne-a mărturisit că suntem una dintre cele mai respectabile familii ale Palierului 2. Înseamnă că s-a simțit bine la noi.

Următoarea noastră întâlnire s-a desfășurat cu câteva zile înaintea Referendumului Național referitor la dezarmarea unilaterală a provinciei noastre spațiale cu un procent de 5%. Tocmai revenise la filiala Departamentului Adevărului după un concediu în care a fost operat de hernie. I-am spus că nu sunt de acord cu Referendumul, că ar fi necesar ca reducerea armamentelor să aibă loc, simultan, în cele două mari puteri spațiale, dar voi ține cont de sfatul domniei sale și voi vota pozitiv. Mi-a vorbit moderat și nu prea persuasiv, reținând nuanța sugerată de mine: conjunctural.

Pe 23 noiembrie 286 ne-am prezentat fiecare la serviciu, deși era într-o zi de duminică, și am votat cuminte, pasiv și prosteste cu acel „da” pe care puterea l-a pretins entuziast. Deși nu eram și nu suntem partizanii războiului, trebuia să votăm „nu”. Ar fi fost unica formă de protest, moderată, care ne sta, atunci, la dispoziție. Dar fiecare dintre noi, având un

interes personal, preferam să nu ieșim în arenă. De pildă, eu doream să plec într-o excursie în Germania de Est. Nu știu cum de am putut crede că puterea îmi va admite această călătorie, după ce o ținusem în șah mai bine de patru săptămâni, în primăvara acelui an. Prin reprezentantul său, coordonatorul cazului meu, Juan Charon, a continuat partida înepuță în același stil de tergiversare, vagi promisiuni și sugestii că nu ar fi imposibil să călătoresc. Aveam să mă conving, un an mai târziu, că totul nu a fost decât o amăgire.

* * *

În februarie 287 am fost trimis, la inițiativa lui Tachito Alvarado, să execut recensământul animalelor dintr-un cartier al Palierului 2. Don Tachito credea, probabil, că va fi rău. De aceea m-a trimis pe mine și pe încă un coleg de la Direcția Hologramelor Tehnice, considerat de mult timp ca „oaie neagră”. La sfârșitul acelei luni l-am căutat pe don Juan Charon și i-am propus, conciliant, să-mi amân călătoria în Germania de Est. S-a arătat într-un tot de acord.

În 4 aprilie am primit un videotelefon, acasă, de la un anume señor Alegria. Cum Alicia mă tot bătea la cap să nu mă întâlnesc cu nimeni și cum calitatea convorbirii era extrem de slabă (aparatul nostru nu funcționează prea bine), i-am propus lui don Alegria să mă caute la birou peste câteva zile. I-am dat numărul meu și am stabilit ziua de 9 aprilie când să mă sune. A făcut-o și ne-am înțeles să ne întâlnim în 15 aprilie în fața unei cofetării dintr-un cartier marginal. Existau două posibilități: să fie un angajat al cerberilor pus să-mi verifice intențiile, la mai bine de un an de la difuzarea scrisorilor, sau un humanoid de bună credință care să creadă ceea ce spunea. Mi-am propus să adopt un ton și o atitudine neutră, încercând să mă mențin într-

un echilibru stabil, deși foarte precar. Mi-a spus că lucrează în construcții, la munca de jos, și nu am avut prezența de spirit să-i privesc mâinile. A fost tehnolog, a încercat de trei ori să treacă Styxul, în lumea liberă, a fost prins și acum s-a gândit să solicite mai mulți doritori de plecare definitivă din Danubia în vederea constituirii unui comitet. M-a căutat pentru că mi-a auzit, în urmă cu un an, scrisorile citite la „*Vocea Selenei*”. Dorește să plece definitiv cât mai repede și, dacă nu va primi aprobarea, până la vară, va încerca să forțeze Styxul, din nou. Am ținut să-i comunic că videotelefonul meu, atât acasă, cât și la serviciu, este supravegheat, iar convorbirile sunt interceptate. Deci, va fi foarte probabil să fiu întrebat în legătură cu această întâlnire a noastră. Mi-a spus că nu se teme și că nu are nimic de pierdut. L-am sfătuit să aibă răbdare, pentru că, până la urmă, îi va veni aprobarea de plecare definitivă. Ne-am despărțit, el urându-mi printr-o parafrază „*s-auzim de bine*”, iar eu răspunându-i printr-o alta „*toate cele bune și succes*”. Nu cred să fi fost trimis de cerberi, deși n-am fost sigur în această privință. Așa că, dacă îmi amintesc bine, prin 23 aprilie 287, când l-am vizitat pe don Juan Charon la sediul său de pe Avenida Trayana și presupunnd că, în urma interceptărilor convorbirilor mele, știe ceva, i-am povestit despre întâlnirea mea cu señor Alegria, canalizând concluziile spre ideea că acel domn dorește să plece și are o cerere depusă de mult timp la Departamentul Adevărului. A zâmbit și m-a rugat să scriu ceea ce i-am povestit. Am pus într-un plic textul și i l-am adus zilele următoare. Un nou atú favorabil șantajului, atât al domnului Alegria - deși, după cum spunea chiar el, nu mai avea nimic de pierdut - cât și al meu, cândva, în viitor, în cazul în care mă voi hotărî să vorbesc deschis și public. Am scris sub

forma unui dialog, patru pagini mici, menținând un ton neutru și omițând câteva pasaje ale discuției care ar fi putut fi interpretate în sens negativ la adresa domnului Alegria. Dacă a fost într-adevăr sincer, sper ca azi să fie în Provinciile Unite, unde dorea să se stabilească.

De 1 Mai am venit, pentru câteva zile, la Belvedere, unde l-am întâlnit pe Theo.

Pe 4 iunie l-am revăzut pe Juan Charon. Era ultima dată când pătrundeam în sediul Departamentului Adevărului, filiala Palierului 2. Am abordat atunci subiectul corupției din cadrul Societății noastre. Aveam să aflu mai târziu că Juan Charon a ieșit la pensie cu data de 1 iulie 287. Deși nu s-a precizat nimic concret, eu consider Acordurile din 1 și 2 aprilie 286 încheiate între mine și Juan Charon, în sens strict, între cele două persoane: noi doi. Probabil că domnia sa și Instituția Cerberilor le interpretează în sens larg, considerându-l pe Juan Charon un simplu reprezentant al Departamentului. Oricum, eu mă simt dezlegat de orice obligație contractuală, mai cu seamă că acele acorduri aveau un caracter neconstituțional, încălcând articolele 28 și 29 din Carta Fundamentală a Danubiei. Se refereau, în special, la acceptarea de către mine a interdicției de a scrie, în viitor, la „*Vocea Selenei*”. Atunci, în vara anului 287, nu m-am gândit concret la acest aspect, destul de important, pentru că, de bună credință fiind, credeam că nu va fi imposibil să vizitez Alamania de Est. Aceasta ar fi constituit proba că nu sunt supus interdicțiilor de către cerberi. Dar, pentru a ajunge în acea provincie spațială, trebuia să trec prin Panonia, care, deși tot progresistă ca și noi, a adoptat o linie foarte liberală și în domeniul călătoriilor externe. Mulți danubieni se opresc în Panonia pentru a nu mai reveni; vor pleca

mai departe spre Provinciile Unite, Labradoria, Tierra Van Diemen sau alte paradisuri spațiale ale emigranților. În 12 august 287 am întâlnit un fost coleg de universografie care s-a stabilit pe un palier al Alamaniei de Est, căsătorindu-se cu o autohtonă. M-a invitat la el pentru zece zile, promițându-mi că îmi va asigura casa și masa. Am stabilit să-mi trimită o hârtie oficială pentru a putea depune cererea de plecare. La 1 septembrie l-am vizitat pe domnul Charon, informându-l de această intenție de călătorie și de întâlnirea cu colegul meu. M-a asigurat că nu va fi nici o dificultate. În 6 decembrie 287 l-am căutat din nou la locuința sa (ca și în septembrie) și mi-a spus că mă va ajuta să obțin aprobarea. După respingerea cererii mele de către Consiliul Muncii, l-am căutat prin intermediul videotelefonului. Mi-a spus că va încerca să rezolve problema, fără să precizeze în ce fel. În ianuarie 288 l-am sunat de câteva ori, dar a plecat. Înțelesesem: totul a fost o mascaradă. S-a temut că voi rămâne în Panonia, probabil. Atunci „am văzut” jurnalul pe care-l voi scrie în șase luni. Acordul din 1 și 2 aprilie 286 E.S. devenise caduc. Desigur că nu i-am spus-o, pentru a nu pune în pericol publicarea jurnalului. Dar lecția ce mi s-a servit a fost utilă: buna-credință este periculoasă în relațiile cu cerberii.

* * *

Fragmente din procesul verbal întocmit în cursul discuției la masa rotundă între sufletele următoarelor foste personaje: Manolo Morales, Adolf Zender, Victor José Lenovitch și Jorge l'Urso.

Aceste discuții au fost prezidate de Alejo Kephren. Au avut loc în mai multe nopți la rând, pe tărâmul lui Hades. O copie a procesului-verbal a fost pusă într-o sticlă și expediată

prin tunelul timpului, în jos, ajungând astfel până la noi, în secolul II al Erei Spațiale. După o atentă examinare a textului, s-a considerat drept o bună afacere publicarea lui. O prestigioasă editură din Luteția și-a asumat acest rol. Prefața, scrisă de Paolo Gomez, pune niște întrebări la care, pentru moment, nu se pot da răspunsuri. De pildă, de ce prezida discuția sufletelor moarte un personaj care nu a apărut încă în realitatea materială immanentă? Răspunsul sugerat a fost că probabil pentru că Alejo Kephren a intrat mai târziu în arena luptelor dintre ideile morților; avea, deci, o perspectivă asupra lor și putea coordona astfel discuțiile. Această opinie nu a fost acceptată de majoritatea cercetărilor. O altă întrebare: cine a pus copia în sticlă și cine a expediat sticla și de ce în jos, și nu în sus, în tunelul timpului? Apoi, comunicarea între sufletele unor persoane trecute în neființă și noi, cei de azi, poate fi făcută, într-adevăr, printr-un mijloc atât de material? Neținând seama de aceste întrebări, editura a considerat profitabilă publicarea textului. Publicul a epuizat rapid prima ediție, fapt pentru care urmează o nouă editare. Dar să răsfoim împreună câteva fragmente:

A.K.: Stimați domni, aș vrea să încep prin a vă mulțumi pentru acceptarea invitației la masa rotundă, acum, în această seară și, din câte am înțeles, dacă convorbirea vi se pare utilă, este posibil să reveniți și în zilele următoare. Vă rog să îmi permiteți să mă prezint publicului dintr-un viitor nedeterminat, care, probabil, ne va analiza faptele din viața materială și vorbele pe care le vom spune despre ele, acum.

Manolo Morales - absolvent al Facultății de Optoelectronică, a dat curs vocației sale religioase, devenind profetul Religiei Mendeliene, acea sinteză dintre Creștinism,

Islamism, Budism și știința secolelor Zero și Unu din Era Spațială. Accelerarea cuceririi Cosmosului, viziunea unitară a exploataării sale și pacea mondială de aproape trei secole i se datorează, în mare parte lui Manolo Morales.

Adolph Zender - caporalul din Primul Război Spațial și tiranul Imperiului Zenda, distrugătorul comunităților libere din Lagrange și stimulatorul - fără voie - al expansiunii Uniunii Venusiene.

Victor José Lenovitch - avocatul humanoid care a măturat, printr-o revoluție, Casa humanoidă și pe Impăratul Imperiului Roșu, fondând Uniunea Venusiană. Se consideră că spiritul său este în Eșalonul 1 (Marele Creier). Noua clasă dominantă este formată aici din androizi.

Jorge l'Urso - cea mai importantă victimă a cerberilor danubieni.

În virtutea neutralității pe care ați acceptat-o când ați fost de acord să veniți aici, mă voi mărgini să vă dau cuvântul pentru a vă putea pleda cauza, fiecare, în cazul în care mai credeți în ea, aducându-vă la ordine dacă veți diuscuta prea aprins. Vom discuta despre femele, atât humanoide, cât și androide, despre politică, mai cu seamă despre rolul fiecăruia dintre domniile voastre în teritoriul pe care l-ați influențat, despre viitorul Sistemului Solar, despre relațiile rasiale dintre humanoizi și androizi, despre cyberi și despre tot ce veți dori, într-un stil colocvial, fără o rigidă ordine de zi.

J.l'U. (imperativ): Aș vrea să propun ca subiect potențial și Situația metaculturală a Danubiei și efectul catastrofal al guvernării lui Oscar Romero asupra acestei provincii spațiale.

A.K.: Toate la timpul lor. Îi voi da cuvântul, mai întâi, lui Manolo Morales, care, decan de vârstă fiind, va alege subiectul,

pentru început.

M.M.: Desigur, voi vorbi, și sper că-i voi provoca și pe colegii mei să o facă, voi vorbi, deci, despre pasiunea mea pur materială pentru atingerile, frecările și excitațiile provocate de pielea și peșterile paradisului proprietarelor androide sau humanoide. Deși am fost o față bisericească, nu mi-am ascuns niciodată această înclinație, ci am preferat să o etalez ca un dat necesar pentru buna funcționare a propriului meu angrenaj. Și acum, ca spirit, mi-ar place să continui „jocul carnal”. Un singur lucru regret: că nu am putut să mă metamorfozez în femelă, pentru a simți, organic, ceea ce simte la atingerea și fecundarea sa de către un partener. Poate că unele au descris stările prin care au trecut, dar eu nu mă pot mulțumi cu aceasta. Eu aș prefera să fiu când o pisică, când o lupoaică, când o androidă, după care să revin la starea mea de acum, aici.

V.J.L.: Aha, după câte înțeleg, nu preferi să trăiești veșnic în carne și oase, ci doar să-ți plimbi sufletul prin fauna de carbon și siliciu.

M.M.: Cam așa doresc. Să mă plimb, individual, observând tot și înțelegând tot sau încercând să o fac. Mi-ar place să fiu un neutrino care străbate creierele înțelepților...

A.Z.: Eu aș dori să fiu pictor și gravor. Ce ani frumoși am pierdut cu Imperiul Zenda și mă mir de mai există azi nătăfleți care mai pot crede în aberațiile pe care le debitam eu, atunci.

V.J.L.: Eu am fost un ghinionist. Dacă nu aș fi fost atât de grav rănit în acel ianuarie 222 E.S., Victor José Stalone nu ar fi preluat puterea și societatea. Uniunea Venusiana ar fi fost incomparabil mai umană...

M.M. Cine poate ști?

J.I'U.: Domnul Lenovitch are dreptate!

*A.Z.: Androizi roșcați, iar veniți cu gogoșile vostre.
Trebuia să vă fi exterminat pe toți!*

A.K.: Domnilor, vă rog, liniște, altfel suspend ședința!

Aici textul este întrerupt.

VI / TIPARETH

Numele Alejo Kephren figurează pe Lista neagră a Departamentului Adevărului. În vacanța de anul acesta am fost, pentru trei săptămâni, la mare, unde speram să scriu măcar două capitole din *Jurnal* și unde cu greu am reușit să închei numai unul; pentru o săptămână am fost la Belvedere, pe Palierul 7 bis, unde mi-am revăzut părinții și bunicii, bătrâni și humanoizi. Bunicul meu se teme de moarte, continuă să fie ateu și este sceptic în privința viitorului. L-am liniștit spunându-i că vom merge împreună în istorie prin intermediul jurnalului meu. I-am citit câteva fragmente și m-a sfătuit să am grijă să nu plictisesc. Ultimele lui clipe de viață le va trăi cu încredere în paginile mele, în frumusețea și percutanța lor asupra cititorilor. Dar după cele ce mi-a spus Theo am început să mă îndoiesc că ar mai putea ieși ceva bun din tot ghiveciul ăsta. Un adevărat ghiveci literar. Știu, aș fi mult mai bun ca ziarist decât ca scriitor, dar mă simt obligat să continui acest jurnal: față de Jorge l'Urso, căruia i s-a confiscat munca de 20 de ani, față de Arcadio Delgado, al cărui nume l-am divulgat anchetatorului Juan Charon considerând că voi canaliza toate cercetările pe altă pistă, nepericuloasă - ceea ce s-a și întâmplat - dar în lupta cu diavolul nu e loc pentru compromisuri, față de señor Alegria, care - dacă era sincer - mi-a făcut o onoare solicitându-mă

Într-un comitet pentru apărarea celor ce vor să plece definitiv din Danubia spațială, față de conștiința mea, care strigă, mă arde și mă îndeamnă să nu cedez. Când îmi amintesc cuvintele lui Theo, îmi vine să distrug aceste pagini. Știu că sunt plicticos, mă repet, sunt monoton, dar continui să exist: pe Lista neagră a cerberilor. M-ai deconcertat, dragul meu prieten! Și știi că ai dreptate: poate că ar trebui să scot din ansamblul acesta atât de heteroclit al povestirii, pe planuri diverse, pe Eva Bruno; într-adevăr, episodul acela este obscen. Ar trebui să-l elimin și pe Adolph Zender, dar el a existat, o știi bine, și, într-un fel, lui îi datorăm dezastrul nostru de azi și de aici; Manolo Morales este cu totul inutil, după tine, și Victor José Lenovitch încarcă obositor povestirea. Ți-a plăcut atât de mult desfășurarea trepidantă a întâmplărilor prin care am trecut, încât ai fi preferat să citești numai relatarea despre o cavalcadă împotriva cerberilor. Te rog să mă ierți că nu dau curs sfatului tău prețios - și cred ceea ce spun - dar pana mea stă mult mai mult sub influența lui Roland Barthes decât a lui Augusto Roa Bastos. Mi-ai spus că multe capitole trenează, că sunt departe de arta gradației atât de necesară unei bune povestiri și tare mă tem că ai dreptate. Parcă m-ai fi tăiat în două și continui să umblu legat cu o curea putredă. Partea din mine ce ar vrea să-ți urmeze sfatul atârnă mai greu. Dar nu, nu-ți voi face pe plac, deși știi că-mi vrei binele, că ai vrea să mi se vândă jurnalul în milioane de exemplare și în felul acesta, poate, să scap de o posibilă trecere prematură în neant. Dar nu pot să te aprob. Pentru că sunt un tiran. Un tiran al cuvântului. Într-o scrisoare către Turrinus (un prieten), Cezar spunea, referitor la Catulus, că poezia este cel mai mare tiran al spiritului unui om și numai după aceea vine politica. Cezar îl admira pe Catulus pentru

versurile sale, ceea ce nu-l împiedica pe acesta să-l combată pe dictator. Prea bine știi: unul iubește și celălalt se lasă iubit. Dar eu mi-am propus astfel - în stil polifonic, dacă vrei - pentru a ajunge la mesajul final unic și unificator. Nu am prevăzut această explicație-justificare pe care ți-o dau acum, dar, dacă n-aș face-o, aș fi tentat să ard toate paginile și, poate, să trăiesc ca un vierme alături de toți ceilalți semeni de specie, fiind mulțumit cu remiza ce am obținut-o în meciul cu Juan Charon. Jurnalul, față de roman, este prin firea lucrurilor mai greoi, mai puțin palpitant, dar, te asigur, jurnalul meu este o parte din sângele și spiritul meu: cea mai bună. Ca și tatăl meu, am avut parte de opoziție surdă, cu atât mai mult cu cât vine din partea unui prieten estetic. Am înțeles faptul că Julio nu-i artist ca tine. Lui i-am arătat primul capitol și, deși l-a citit pe nerăsuflăte, mi-a spus că nu s-a așteptat la așa ceva și mi-a sugerat cum ar vrea el să fie „*Dincolo de Styx*”. Am renunțat să-i mai arăt vreo pagină. Îmi închipui ce-ar ieși dacă i-aș arăta jurnalul lui Juan Charon. Pe Alicia am reușit s-o conving să nu citească nici o pagină până nu va fi terminat. I-am spus că și Mercedes Marquez a făcut la fel pe vremuri. Știu, ție nu ți-a plăcut „*Toamna Patriarhului*”, dar mie da. Ai găsit-o greoaie, prea nerușinată și prea lăudată. Dar mie mi s-a părut atât de reală...

Acum două zile, în urma discuției noastre, ezitând mereu, mă gândeam să o public cu un pseudonim sau mai bine să epurez toate capitolele care nu ți-au plăcut. Nu știu dacă ai vrut-o, dar m-ai stimulat: voi merge pe drumul meu. Nu tai un rând: pentru că sunt un tiran care se respectă, pentru că sunt singur, pe drumul meu.

Te rog să nu te superi pe mine, știi cât te prețuiesc, dar

trebuie să-ți explic. Am vrut să pornesc de la obscenitate spre spirit, de la planuri diverse la tunelul de convergență unde vom ajunge fiecare, de la întâmplarea mea (un simplu accident prin care trec mii de danubieni) la destinele celor care ne invită săp colaborăm cu o putere hâdă și oarbă, analizându-le și contopindu-le în aceeași supă veșnică a unui prezent închis în fiecare dintre noi. Că am simțit la fel ca acești făcători de istorie, fie chiar și pentru o clipă, te rog, nu-mi reproșa. Pentru că scriind mă eliberez de un coșmar. Pentru că noi toți suntem niște drogați ai *Puterii*. Eu mi-am dat seama de asta în acel ploios 25 noiembrie 285 E.S. când am semnat Declarația de Adeziune la Clubul cerberilor. După ce mi s-a permis să plec, eram bucuros, pentru că eram mai puternic decât ceilalți, pentru că eu știam despre ei tot, pe când ei nu știau despre mine esențialul: faptul că semnasem un pact cu diavolul. Din fericire, îngerul din mine a învins și mi-am spus, după acele clipe de ispită, că nu am decât o soluție, să-i înfrunt trimițând scrisorile. Și am făcut-o. De atunci trăiesc în demnitate. Te rog să mă ierți dacă am scris prea puțin estetic, prea monoton și nepalpitant și nu-mi repeta să mai am mult de cizelat dacă vreau să mi se publice acest ghiveci literar. Nu voi șlefui nimic, pentru că tot jurnalul este o izbucnire de lavă dintr-un suflet chinuit și drept. Criticile tale mi-au fost de folos. M-au convins să merg pe drumul meu.

* * *

Din nou de vorbă cu Juan Charon. Azi, 17 iunie 288 E.S. Aveam de gând să continui povestirea, dar această vizită m-a tulburat prea tare pentru a o putea trece cu vederea. A fost, cu siguranță, ultima dată când a avut loc un dialog între noi doi. Poate îl voi mai vizita, dar azi mi s-a confirmat ceea ce știam

demult: unicul scop al existenței cerberilor este păstrarea privilegiilor dobândite pe vremea lui José Victor Stalone în Uniunea Venusiană și în anii lui Oscar Romero, la noi, în Danubia.

În 28 aprilie i-am propus protectorului meu - nu știu dacă mai este desemnat de către Departamentul Adevărului să mă țină sub observație sau nu - o carte de apicultură. Pe Palierul 7 bis, la Belvedere, am găsit, am cumpărat și, conform obiceiului meu, m-am gândit să-i scriu, pe prima pagină, o dedicație; iat-o: *„Deși avem opinii diferite asupra existenței și devenirii, opinii uneori contrare, acest fapt nu ne împiedică să dialogăm; dimpotrivă! Cu deosebită considerație, Alejo Kephren.”* Citind-o, mi-a relicat, amintindu-mi de anii din urmă, că nu avem nici măcar un numitor comun. Nu m-am putut abține să fac o scurtă trecere în revistă a principalelor evenimente controversate, dintre noi doi. Despre Miguel Romanoff: eu entuziast suporter al liniei sale reformiste și înnoitoare - mă bucur să-mi exprim cazul în Reformă cu glas tare - el, deși binevoitor, în aparență, consider totuși necesară și perioada dură a lui Stalone, justificând-o ca inevitabilă:

– Ce frumos va fi, cândva, în viitor, când vom vedea noile locuințe aliniate și ordonate și vom ști că la recoltarea produselor alimentare vor lucra numai roboții, îmi spune încântat.

– Sincer să fiu, eu nu cred în Dumnezeu și n-am crezut niciodată. Că intru în câte o biserică și să admir icoanele sau (cânt) cântecele bisericești împreună cu prietenul meu, asta da. Dar materialismul ateu este singura explicație logică a devenirii Universului. Până acum, Dumnezeu nu mi-a dat nici o dovadă a existenței sale... continuă să-mi spună Juan Charon. Dar nu pot răbda să nu-i dau replica:

– Aceasta este forma religiei și nu fondul relațiilor dintre humanoizi sau androizi și Dumnezeu. Dar poate aveți dreptate să nu existe Dumnezeu, căci, dacă ar fi fost, nu ar fi acceptat crimele lui Adolph Zender sau José Stalone.

Încep să mă plictisesc de tot dialogul ăsta chinuit dintre noi doi, dar poate că trebuie să-mi descarc sufletul, într-un fel, celor ce vor veni.

I-am sugerat în aprilie lui Juan Charon să-și scrie memoriile. Azi i-am spus-o din nou, dar nu-l încântă ideea. Consideră că trebuie uitat trecutul, mai cu seamă dacă nu este plăcut. Îmi vorbea înfocat despre conștiința danubienilor care este aproape inexistentă, dar preferă să uite despre activitatea sa din anii '50 sau '60. Un om adevărat sau un robot adevărat, indiferent ce-ar fi făcut, la sfârșitul vieții, dacă este într-adevăr integru, are curajul să se mărturisească, poate la un pahar cu alcool sau printr-un jurnal.

I-am povestit lui Juan despre întâlnirea mea, în jurul unei mese, cu un fost cerber, membru al trupelor de intervenție în anii '50. Acum are cancer, simte că va muri curând și poate a simțit nevoia să-și descarce sufletul. Eram cu Julio. Ne-a spus că nu a dat decât două palme în toată cariera sa, dar noi am dedus că a făcut mai multe. Conștiința sa îl chinuia. Tot la aceeași masă - l-a invitat cerberul - s-a așezat și un fost deținut al acelor ani. Fusesse arestat pentru că încercase să treacă Styxul. Ei doi - fost gardian și fost deținut - se cunoșteau de câțva timp, dar atunci, în acei ani roșii, fuseseră în tabere diferite. Și acum își depăneau amândoi amintirile, cot la cot, la aceeași masă, bând același alcool reconfortant, amețitor și împăciuator. Vedeți cum se-nvârte roata, i-am spus lui señor Charon.

Într-un fel, tot acest jurnal s-a născut ca o replică publică pe care mă simt dator să o dau ideii de putere nelimitată a cerberilor.

Cum se-implinesc visele, în ceea ce mă privește... În 282 începusem să scriu un jurnal. Am avut atunci viziunea că-l voi termina șase ani mai târziu. Și, deși l-am întrerupt două luni mai târziu, iată că azi, în acest an, îl voi termina. Este un duel personal între mine și Juan Charon. Eu am inițiativa, sunt veșnic în atac, iar el are, de partea sa, întreaga putere. Eu îl am pe Dumnezeu, iar el nu are nevoie, pentru că îl consideră inexistent. Dacă mi se va publica acest jurnal, stimate Juan Charon, înseamnă că am câștigat partida, chiar de va fi să-mi fie luată pielea.

– Nu sunteți de acord cu orientarea de azi a lui Oscar Romero, dar, pe de altă parte, considerați că totul s-a făcut cu sacrificii și cu sânge, și revoluțiile, și noii născuți. Nu v-am spus-o, pentru că am învățat lecția, chiar de la Dvs.: este mai util să aștepti lăsându-ți adversarul să vorbească, iar tu să tragi concluziile, clar și definitiv. Sunt un elev bun. De la Dvs. am învățat să joc cât de mult în sistemul PAS. Am scris-o și o scriu din nou: nu-mi plac revoluțiile și știu că ceea ce s-a făcut a fost inutil, greșit, catastrofal, prostesc, dezastruos. Știu că acum dialogul nostru s-a încheiat. Definitiv. Pentru că noi suntem incompatibili. La plecare, a mea de la Dvs., mi-ați recomandat să am răbdare pentru că optimismul vă spune că nu mai e mult de așteptat: vreo câțiva ani, vreo 4-5. V-am replicat, îngăduitor, că și 10 ar fi bine, mergând pe același sistem al jocului, în stilul PAS, dar ați considerat că-i prea mult. Ne-am despărțit la fel ca-ntotdeauna, dar pentru mine azi s-a încheiat o eră: a compromisului. Sunt curios cum veți reacționa anul

viitor când veți afla citite fragmente, la „Vocea Selenei”, din dialogul nostru purtat de-a lungul a doi ani. Veți cere, probabil, colegilor cerberi, să ia măsuri radicale și să mă suprim: definitiv și irevocabil; dar va fi prea târziu. Spiritul meu va pluti liber printre aștri: pentru că am depus mărturie. Sacrificiul lui Jorge l'Urso este suficient. Știți bine: roata a început să se-nvâртеască.

* * *

Anul 285 E.S. a început printr-o iarnă catastrofală. Pare curios pentru un locuitor al unei planetei să constate că și într-un cilindru spațial pot exista anotimpuri. De fapt, este un lucru cât se poate de normal, având în vedere evoluția generațiilor următoare ale proiectului „*Biosphera II*”. În faza inițială, în cadrul experimentului din deșertul Arizona, de la sfârșitul secolului Zero, se alesese un climat tropical în acea cutie compactă și minusculă, izolată complet de mediul înconjurător. În secolul următor s-a constatat că în spații mai mari este mai ușor și mai ieftin de a asigura bilanțul apei și apoi al climei.

S-a încercat climatul temperat și cel mediteranean. Rezultatele au fost mereu peste așteptările cele mai optimiste. Și, cum timpul presa - am arătat într-o secvență anterioară că Societatea Națiunilor luase decizia să strămute omenirea în spațiu - s-a trecut la construcția biosferelor pe Lună. Erau ca niște colonii ale vechilor greci într-o diasporă nouă, foarte neprimitoare, dar care se lăsa împlânzită. Într-un fel, acele așezări selenare erau tot niște hrube, dar, spre deosebire de cele terriene - în cazul în care ar fi fost acceptat proiectul tunelelor și grotelor subpământene - aveau avantajul unei gravitații reduse (de vreo șase ori mai mică decât cea de pe Terra) și, deci, posibilitatea deplasării rapide și ieftine spre

alte planete, cucerirea lor tehnologică și colonizarea lor, aveau avantajul unor terenuri virgine extrem de bogate în titan, uraniu, energie solară. Oxigenul exista din abundență în rocile selenare, iar hidrogenul era transportat de o flotilă spațială gigantică, de pe Terra, și stocat în depozitele lunare sub formă de apă, după ce fusese combinat cu oxigenul. În întregul Secol I, locuitorii Selenei își petreceau aproape jumătate din timp sub apă pentru a nu fi handicapați în viitor de revenirea pe uscatul palierelor spațiale la gravitația clasică de $9,81 \text{ m/s}^2$. Ei dormeau sub apă având, desigur, măști cu oxigen, citeau, priveau la televizor, făceau sport și uneori lucrau - informaticienii particulari. În schimb, majoritatea locuitorilor munceau pe uscat. Pe la sfârșitul Secolului I E.S., roboții își încheiau pubertatea și deveneau conștienți de drepturile ce li se cuvin. Atunci a apărut prima mare schismă în acea minusculă societate spațială proaspăt scăpată de la iminenta distrugere prin catastrofele abătute asupra Terrei și datorită înțelepciunii celor doi coordonatori ai marilor puteri terriene, Rolf Retton și Sergio Le Goff. Dar modelul democratic al coloniilor Republicii Albastre - care dispăruse de pe Terra - a permis cooptarea roboților în cadrul sistemului până la nivelul coordonării politice globale a comunității. Și, în ciuda tuturor pronosticurilor negative, sistemul a mers și continuă să meargă și azi. La sfârșitul Secolului I E.S. s-a produs mutarea masivă a descendenților Republicii Albastre pe Marte, unde se amenajaseră biosphere încăpătoare pentru toți colonii. A luat naștere, atunci, republica ce va fi cunoscută sub numele de Provinciile Unite Marțiene.

În schimb, nu la fel de lin a decurs acest proces de strămutare și pentru moștenitorii Imperiului Roșu. Sergio Le

Goff a fost poate unicul „roșcat” ce a observat că acel imperiu nu poate continua să existe la infinit ca mare putere dacă nu se modernizează, dacă nu-și întoarce ceasul la ora libertății occidentale. Dar el n-a putut, sau poate n-a vrut, să elimine complet și definitiv ceea ce se numea pe-atunci „aparatură” sau „birocrăția” noii clase conducătoare și care se va autointitula, cu aroganța sa caracteristică, „*noua Castă*”. Din nefericire, după trecerea în neființă a lui Sergio Le Goff, i-au succedat la conducere membri ai clubului conservator care au impus ideile *Castei*. Circulau pe-atunci (prin anii tinereții lui Manolo Morales) două versiuni de evoluție a Imperiului Roșu: fie eludarea acordurilor lui Sergio Le Goff cu Societatea Națiunilor și extinderea acestui Imperiu peste întregul Glob, desigur în adăposturi subterane - această idee era susținută de extrema dreaptă (pentru a folosi o terminologie mai veche) - fie accelerarea eplasării în coloniile seleniene și apoi mutarea noilor comunități pe Venus, desțelenirea acesteia (până aici, conform acordului) și consolidarea acestei baze planetare în scopul cuceririi întregului Sistem Solar - această idee era susținută de moderați. Până la urmă, ei au reușit să câștige, eliminându-și adversarii și dematerializându-i. În domeniul social, în schimb, au continuat să-i considere pe roboți drept sclavi ce nu merită să fie tratați de la egal la egal. Dar cum colonizarea spațială și dezvoltarea rapidă a noului Imperiu cereau roboți calificați și din ce în ce mai mulți, *Castă* i-a dotat cu inteligență, făcându-i comparabili cu cei marțieni, dar menținându-i, în același timp, într-o stare de dependență de tipul semiiobăgiei. Un secol și jumătate a durat status-quo-ul impus de noii țari ce guvernau deja Imperiul Venusian în numele *Castei* humanoide (această infimă minoritate).

Așa cum se întâmplă adeseori, sclavii-roboti (se numeau androizi) începuseră să fie conștienți de valoarea muncii lor și de puterea lor. Trebuia ca într-o zi să izbucnească conflictul fatal și nimicitor. Dar, pe de altă parte, roboții nu avuseseră tradiția unui dialog cu puterea reprezentată de humanoizi și formaseră o cultură juridică și poetică după chipul și asemănarea stăpânilor: totalitară, fanatică și oarecum confuză în privința metodelor de folosire a forței. Era de așteptat că o castă va fi înlocuită cu o alta, o tiranie îmbătrânită și obosită va ceda locul alteia mai tinere, mai energice, mai nemiloase. Și, într-adevăr, iată ca a apărut și coordonatorul care lipsea. Se numea Victor José Lenovitch și, culmea, era un humanoid. S-a născut la 20 aprilie 170 E.S. într-o localitate marginală de pe Palierul XI al Primului Cilindru Venusian, numită Zybersk. Mama sa, d-na Lenovitch, născută Blank, simpatiza frenetic androizii, iar tatăl său, învățător, murise tânăr, dar avusese aceleași idei de stânga, pentru vremea aceea. Ceea ce l-a determinat pe don Victor să urmărească distrugerea totală și definitivă a *Castei* a fost executarea fratelui său mai mare care participase la un complot împotriva guvernatorului provinciei sale.

Între cele două state-gigant de pe vremuri, Republica Albastră și Imperiul Roșu, se menținuseră provincii mai mici care făcuseră parte, pe Terra, din celelalte continente și care, pe Lună, primiseră, după constituirea Provinciilor Unite Marțiene și a Imperiului Venusian, teritoriile ce aparținuseră acestora. De asemenea, reușiseră să își construiască cei doi Cilindri Giganți, de Est și de Vest, ce gravitau în jurul unui ax central în Centura Lagrange, și se mutaseră în ei, pe acele paliere care reprezentau o multitudine de biosfere, de culturi, de credințe, de idei. În schimb, pe toți acești lagrangeeni îi lega

ideea comună de primordialitate a civilizației lor spațiale. Erau ca vechii greci pe vremea Imperiului Roman, ca bizantinii pe vremea Renașterii sau ca europenii pe vremea Imperiului American. Purtau în ei o veche cultură, dar nu și germenii viitorului. Erau niște „foști”.

Au dus-o, astfel, mai bine de un secol, cu mici certuri, împăcări și veșnice tratate ce nu durau prea mult, până când Adolph Zender i-a unificat brutal, împingându-i spre cucerirea planetelor vecine.

* * *

Luna ianuarie a anului 285 a fost extrem de geroasă și a căzut multă zăpadă în intervalele mai calde. În schimb, februarie a devenit mai moderată. La 5 februarie, colegul meu de birou, Arcadio Delgado, mi-a spus, printre altele, că amicul său islamic va pleca în vacanță. Mi-a venit ideea pe loc: ce-ar fi să-i dau o scrisoare pentru „*Vocea Selenei*”? Zis și făcut. L-am întrebat pe Arcadio dacă i-o pot înmâna lui, a acceptat și m-am pus pe scris. Am scris-o, dacă-mi amintesc bine, cu tuș negru. Avea ca titlu întrebarea „*Este posibilă existența Clubului Democrat în Danubia de azi?*” și se încheia cu convingerea afirmativă în necesitatea apariției acestui club de opoziție în satrapia noastră. Semnasem cu un pseudonim: Sebastian Pontes. Am scris-o pe nereăsuflăte, pentu că trăiam ideile așternute pe hârtie (acea hârtie specială, biodegradabilă). Și acum, la mai bine de trei ani de la acel eveniment, subscriu acelui text, dar sunt mai sceptic în privința realizării concrete a propunerilor mele în spațiul nostru geografic pentru că, pe de o parte, lumea e prea speriată și oarecum animalizată de tirania lui Oscar Romero, iar, pe de altă parte, cerberii lui sunt prea nemiloși pentru a fi posibilă înfiriparea unui dialog. Unica reacție

previzibilă, în satrapia noastră, dacă Miguel Romanoff nu va întreprinde nimic, va fi violența de ambele părți. Deși nu-mi plac nici cerberii și cu atât mai puțin tiranii, nu aș dori să văd execuții în masă, indiferent de care parte a baricadei. Poate și pentru asta, acum, aici, refuz să tac: pentru că singura armă pe care ar trebui s-o folosească toți este cuvântul.

În primele zile ale lui februarie 285 E.S., în cadrul Direcției Suprimărilor Strategice (D.S.S.) din cadrul Departamentului Adevărului s-a aprobat planul de cercetare al unui individ, necunoscut în spațiul interplanetar. Principalele coordonate ce figurau în dosarul roșu erau:

Numele: *Jorge l'Urso.*

Profesiunea: *Tehnolog.*

Vârsta: *52 ani tereștri.*

Starea civilă: *Căsătorit.*

Copii: *Fără.*

Apartenența politică: *Fără club; demisionat din cadrul Clubului Progresist în 259 E.S.*

Etichetat de toate comisiile succesive de cerberi care i-au analizat dosarul drept individ periculos, cu personalitate puternică, cu influență nefastă asupra celor din jur, consemnează toate evenimentele politice într-un jurnal, comentându-le critic.

În temeiul datelor furnizate de către informatorii Instituției, se constată că sus-numitul a început să citească fragmente din jurnal apropiatilor săi.

Este extrem de critic la adresa lui Oscar Romero, a soției sale, Adina, a liniei politice generale din provincia Danubia.

Comentariul lui Alejo Kephren:

1. Limbajul folosit de membrii Departamentului Adevărului este neutru în documentele lor de serviciu; de exemplu: ei nu spun provincia noastră, ci provincia Danubia.

2. Un individ care figurează pe lista de suspecti a Departamentului (fie el humanoid sau android) va fi ținut sub supraveghere în mod continuu până la dematerializarea sa.

3. Există trei grade de observație a unui suspect: gradul I - echivalent dosarului galben - încadrează persoane ce au spus glume politice sau nu au arătat un entuziasm constant la hotărârile superiorilor ierahici; gradul II - echivalent dosarului portocaliu - încadrează persoane ce au avut un conflict grav cu superiorii și sunt cunoscuți ca nemulțumiți de starea de lucruri din provincia noastră; situația lor poate evolua în două feluri: fie acceptă colaborarea cu Departamentul (sau „Instituția” în limbajul codificat al cerberilor) și atunci vor figura în dosarul verde, fie refuză și ajung în dosarul roșu; gradul III - echivalent dosarului roșu - încadrează persoane indezirabile care, în principiu, trebuie suprimate. Mai există excepții pentru acele cazuri prea cunoscute în Lumea Spațială Liberă care vor fi exilate în schimbul unor concesi economice. Cine figurează în Dosarul Roșu și nu este cunoscut dincolo de Styx se poate considera condamnat la moarte.

Cam acesta a fost cazul lui Jorge l'Urso.

În 259 a fost exclus din Clubul Progresist, a început scrierea unui jurnal și a făcut imprudența de a nu trimite conținutul său spre publicare - aceasta a fost prima greșeală - apoi, după anul 277, a îndrăznit să citească pasaje prietenilor săi - a doua greșeală. Cu siguranță că cineva a „ciripit”. Oricum, degeaba încercăm să analizăm evoluția jurnalului lui Jorge l'Urso, pentru că este târziu și inutil. Poate că acesta i-a fost

destinul autorului său...

Echipa de intervenție a „Instituției” se prezintă într-o zi de februarie 285 la domiciliul lui Jorge l'Urso fiind înarmată cu un mandat de percheziție și cu unul de arestare. Găsiră neașteptat de rapid jurnalul - se pare că știau unde era ținut - îl ridicară pe clientul lor și îl depuseră la sediu. Acuzația scrisă pe mandat era *„agitație și propagandă ostilă la adresa guvernului”*. Un colonel îl preluă, îi vorbi destul de mult, dar pe același ton neutru, parcă în dorința de a nu se implica, despre patrie, club, popor; evită, diplomatic, să amintească ceva despre Oscar Romero pentru a nu periclita posibilitatea înfiripării unui dialog, apoi sugeră, mefistofelic, o posibilă apropiere, poate chiar o colaborare între el, acuzatul, și *noi, cei ce dorim să vă ajutăm, stimate domnule tehnolog, pentru că vedeți că prietenii dvs. nu sunt prea siguri*, și, după ce semnă o declarație prin care se angajă că nu va dezvălui nimănui că a fost aici, i se dădu drumul spunându-i-se să se gândească bine dacă peste 6 luni va accepta să colaboreze sau va suporta rigorile legii ca urmare a probelor din jurnalul său.

Jorge l'Urso avea 6 luni pentru a acționa. Era ultima lui șansă...

* * *

Continuarea fragmentelor din discuția la masa rotundă între spiritele lui Alejo Kephren, Victor José Lenovitch, Adolph Zender, Manolo Morales și Jorge l'Urso, pe tărâmul lui Hades:

A.K.: *Ați fi crezut vreodată, stimate spirite rătăcitoare, că va veni vremea când vom sta, față în față, la această masă și ne vom depăna amintirile, care, oricum, nu mai au sens decât pentru plăcerea conversației noastre, pentru că, de schimbat, tot nu mai pot schimba nimic. Chiar dacă nu ne place lumea de*

jos, din Calea Lactee, chiar dacă am vrea s-o vedem altfel, deși, într-un anumit sens, ea s-a călăuzit după orientările noastre sau împotriva lor într-o formă exacerbată, oscilând între extrema roșie și puritatea brună, această lume în care am trăit și noi cândva și în care, sunt convins, ați vrea să vă întoarceți chiar dacă vi s-ar acorda cel mai umil statut de servitori în cea mai totalitară societate a epigonilor voștri - vă rog să mă iertați că nu mă refer la mine acum, dar știți bine că eu nu am guvernat și nu am îndemnat mulțimile la guvernare - această lume, zic, am dori-o din nou; vă observ privirea și constat că îmi dați dreptate. Privirea unei umbre? Am rămas cu o deformare până și în limbaj. Deși suntem nemuritori, am da tot Universul pentru câțiva ani petrecuți printre acele mașini minunate dotate cu spirit, care sunt copiii adoptivi ai omului, acei androizi superiori și, totodată, atât de vulnerabili prin sentimentalismul imprimat în programele lor...

V.J.L.: Te rog să mă scuzi că te-nterup, A. Kephren, dar mi-am amintit despre urmașul meu la prezidenția Direcțiunii din Uniunea Venusiană...

A.K.: O idee excelentă pentru discuția noastră de azi, te rog să continui pentru că acesta va fi subiectul: Uniunea Venusiană a fost o tiranie a materiei sau a spiritului?

V.J.L.: Mulțumesc. Am aflat, și știți că aici se aude totul, chiar dacă nu de fiecare din noi în același timp, dar particulele neutrino și tahionii circulă nestingheriți și Dumnezeu l-a împiedicat pe Diavol să-i cenzureze, am aflat că urmașul meu la prezidenția Direcțiunii din Uniunea Venusiană, onorabilul José V. Stalone, a fost, pe vremea Castei ce guverna începuturile colonizării pe Venus, un informator al Poliției Secrete. De-abia recent am făcut legătura cu anumite întâmplări petrecute

demult. I se spunea androidul din oțel pentru că a rezistat la toate torturile la care a fost supus. În vremea aceea, roboții erau dotați cu simțuri ca și oamenii, dar le aveau imprimate pe o scară și mai sensibilă. Așa că, din punctul acesta de vedere, tortura ar fi fost imposibilă, dar nici eu, și nici alți colegi ai mei, nu l-am rugat să ne arate urmele violenței la care a fost supus. Și este cunoscut faptul că gardienii-călăi ai Castei nu erau niște profesioniști prea rafinați ai terorii, ei lăsau urme de lovituri pe toate trupurile devenite materie primă în laboratoarele lor, atât de humanoizi, cât și de androizi.

M.M.: Probabil că spiritul lui J.V. Stalone rătăcește pe undeva prin celălalt univers, pentru că n-am auzit de la nici unul din profeții marilor religii că el ar fi aici cu noi.

J.I'U.: În ceea ce mă privește, îi datorez trecerea mea în neființă, la un termen mai apropiat decât aș fi crezut. Ce putere malefică fenomenală a putut avea asupra urmașilor săi direcți și imediați... Îmi amintesc că, deși în plină perioadă de destalonizare, eu am fost înhățat și atenționat, la numai trei ani de la Discursul Secret al lui don Nequitas, de către cerberii Danubiei, pentru critici la adresa fostului conducător al popoarelor. Am fost exclus din Clubul Progresist și de atunci am figurat, constant, pe Lista neagră.

M.M.: Ce intuiție fantastică a putut avea Orwell asupra societății viitorului! Previziunile sale au fost depășite, de departe, de marii tirani ai Universului.

A.Z.: Vrei să spui, Manolo, că se poate realiza ceva de valoare în domeniul social, într-un timp scurt, altfel decât să treci cu tăvălugul peste opozanți, zeflemitori și politicieni de cafea, altfel decât să-i arzi și să le dai cenușa drept hrană plantelor, găsindu-le, în sfârșit, un rost măcar în acest fel?

J.I'U.: *Cu tot respectul ce trebuie să-l purtăm sufletelor morților, mă simt obligat să intervin și să spun că nu sunt de acord cu opinia ta, Adolph. Constat, cu părere de rău, că nu ai învățat nimic din istorie, și cu atât mai puțin din propria ta istorie. Probabil că și acum ai face la fel...*

A.Z.: *Nu! Acum aș fi de două ori mai neîndurător, mai violent, mai hotărât.*

A.K.: *Dragi spirite, vă rog să nu vă certați; polemizați cât doriți, dar mențineți ținuta academică a conversației noastre...*

J.I'U.: *Când aud se academicieni, îmi vine să trag cu pistolul, pentru a-l parafraza, derivat, pe prietenul lui Adolph. Îmi vine în minte imaginea de hipopotam îngâmfat a Adinei Romero cu titlurile ei, neacoperite de calitatea neuronilor ei, ci furate unor colaboratori merituoși transformați în iobagii unei baronese a științei, lipsită însă de sângele albastru necesar.*

V.J.L.: *Îmi dau seama că am greșit într-un fel. Probabil că nu ne iese, în întregime, niciodată, atunci când vrem să facem bine. Trebuie să dăruim și o facem prea mult și prea repede, apoi dorim să construim și nu mai avem timp, pentru că am trecut deja în lumea umbrelor. Urmașii noștri spirituali, guvernând în numele nostru, nu fac decât să-și impună propria voință.*

A.K.: *Dar dacă urmașul este inteligent și clarvăzător nu mai contează prea mult cum a fost maestrul. Mă gândesc acum la Miguel Romanoff.*

V.J.L.: *Da, eu n-am știut prea clar ce aș vrea să devină Uniunea Venusiană. Aveam, ce-i drept, niște idei nebuloase, pe care le căpătasem din cărțile părinților fondatori ai Progresismului, don Carlos și don Federico, dar, când am ajuns să guvernez concret Imperiul Venusian, m-am lovit de niște*

dificultăți ca nu fuseseră prevăzute de cei doi corifei.

A.Z.: Toate prostiile astea pe care le discutați mă plictisesc. Mie-mi place acțiunea pură, neîncătușată de reflecții ale unor gânditori ce au crezut că pot să prevadă destinul Universului. Totuși, trebuie să recunosc că am greșit foarte mult. Dacă aș fi din nou concelarul Imperiului Zenda, nu aș mai distruge androizii, aș avea un unic țel: ocuparea Uniunii Venusiene, lichidarea progresismului și eliberarea lumii viitorului de pericolul roșu.

V.J.L.: Și eu mă gândeam că singura lume, cu adevărat bună, nu poate fi decât cea roșie. Credeam că Universul ar trebui să fie numai al androizilor, pentru că oamenii sunt răi și egoiști prin natura lor, sunt stăpâniți de instincte primare și până și rațiunea nu-i decât o armă în slujba dorinței lor nestăvilite de putere...

A.K.: Colegi întru-Hades, Manolo îmi face semn că a venit vremea rugăciunii... Vă rog să reveniți aici pentru a continua discuția noastră. Vă mulțumesc.

* * *

Eșantioane din *Jurnalul* lui Jorge l'Urso înregistrate în memoria Spiritului Universal.

**)Notă:* Acest jurnal a fost confiscat de cerberii danubieni ai lui Oscar Romero în 10 februarie 285 E.S. și a stat în arhiva secretă până la demisia fortuită a satrapului. În urma inventarului efectuat din ordinul noilor stăpâni, nu a mai fost găsit. În catalogul calculatorului-arhivar figurează cu indicativul / 00 / (zero-zero).

Fragmentul următor a fost redactat în 10 februarie 285, la mai bine de doi ani de la puciul generalilor-androizi împotriva lui Oscar Romero:

„Tu, cel care vezi totul, auzi totul, știi totul, nu ai prevăzut că un grup de generali-androizi va îndrăzni să te suprimă. Cine ești tu care te pretinzi rege, fără s-o spui, dar o dai de-nțeleș prin pregătirea supușilor tăi cu ideea continuității pe scaunul puterii executive a Danubiei, a fiului tău? Îmi imaginez un viitor proces în care vei apărea, atât tu, cât și Adina și Nicole, și veți fi judecați de un tribunal al spiritelor, în care cei 12 jurați vor fi fantomele celor care te-au urât cel mai mult. Dar, pentru că vor trebui să fie imparțiali, te vor condamna la nemurire, îți vor smulge sufletul și-l vor trimite pe tărâmul lui Hades, într-o vale a plângerii veșnice, unde nu vei avea liniște, vei sta cu teama de a fi suprimat și te vei frământa pentru totdeauna fără să poți scăpa vreodată.

Cine ești tu, tiran fără căpătâi? Ești fiul lui Antonio Romero, un peon sărac sărac din vechea Danubie prerevoluționară, una dintre puținele excepții ale acelor vremuri, pentru că pe atunci peonii erau bogați și liberi.

Tatăl tău avea mulți copii, era delăsător, dar nu era rău, în felul său. Am auzit că ți-ai început cariera de luptător progresist prin furtul unei biciclete. Polițaiul te-a predat tatălui tău, care ți-a tras o chelfăneală strașnică. A doua zi, avea să pleci de-acasă pentru totdeauna. Desigur, ulterior ai revenit, dar numai în scurte vizite. Aveai nevoie de hrană, de îmbrăcăminte, de casă și, mai presus de toate, de oameni cărora să li te confesezi: și i-ai găsit în membrii aceluia minuscule Club Progresist. Erai un adolescent hăituit, pribeag și flămând și ai găsit și mamă, și tată, și prieteni în Organizație. Te-ai dăruit, cu tot sufletul, muncii de propagandă în slujba progresismului. Nu aveai prea clare noțiunile, pentru că nu ai frecventat școli, dar nici nu prea te interesa învățătura

sistematică. Ajunsesei la concluzia că roboții trebuie să studieze, iar oamenii să-i dirijeze. Desigur, nu-ți exprimai opinia, pentru că era în contradicție cu societatea perfectă propovăduită de patronii tăi venusieni. Erai, oarecum, ca Sf. Pavel vorbind atenienilor, pentru că atunci, în acea Danubie Felix, nimeni nu credea în prostiile pe care le debитай. Dar iată că războiul lui Adolph Zender a schimbat raportul de forțe din Centura Lagrange.

În perioada desfășurării sale ai stat la păstrare în lagăr, scăpând de pericolul dispariției prea timpurii. După înfrângerea tiranului brun, odată cu venirea trupelor androide venusiene, ți-ai scos capul la lumină: erai doar vechi luptător. Ai fost remarcat și recomandat la conducerea Uniunii Tineretului Progresist. Ai vorbit din ce în ce mai bine, pe partitura patronilor - publicul nu prea conta, pentru că toți erau pătrunși de superioritatea roboților - și ai fost transferat drept comandant de cerberi și repartizat la Departamentul Sistemizării Alimentare. Pe scurt, toți cei care aveau terenuri, sere sau laboratoare alimentare pentru humanoizi și energetice pentru androizi trebuiau să le predea statrapiei - adică statului, pentru a folosi un termen consacrat - iar acesta îi «ajuta» pe foștii proprietari printr-o distribuție mai echitabilă și uniformă, se spunea, a alimentelor și energiei. Ai depus un zel fără precedent în «nobila»-ți misiune, ciomăgind, arestând, deportând, trimițând la «canale» și piramide pe toți cei trecuți pe lista ta neagră și te-ai distins prin «devotament nețărmuit și abnegație revoluționară», parcă asta-i formula, nu? În schimb, erai în relații proaste cu coordonatorul Departamentului Adevărului, dar asta nu te-a afectat în perspectivă, pentru că toți membrii Eșalonului Doi îl

antipatizau. La moartea patronului, don Jorge Jorgez (pentru că urmașul desemnat și-a declinat competența, nedorind coordonarea), ai fost propus să conduci Eșalonul Doi. Atunci te-ai îmbătăt prima oară cu puterea. Nu-ți venea să crezi. Oare era posibil, tu, vagabondul și derbedeul anilor de tinerețe, să ajungi în vârful piramidei? Și, deși erai un adept convins al ideilor minunate ale lui V.J. Lenovitch și J.V. Stalone, ai aplicat mai degrabă principiul adversarului lor de moarte, Adolph Zender, adoptând maxima acestuia, mai întâi discret, apoi din ce în ce mai clar, ajungând acum, când scriu aceste rânduri, la obsesie: «ein volk, ein reich, ein führer». Ai jucat, trebuie să recunosc, o partidă genială și, cu siguranță, toți analiștii viitorului îți vor aprecia meritul diplomatic. Ai început prin a acorda atenție sectorului relațiilor externe, dând senzația că, încet dar sigur, te vei elibera de tutela venusiană. În acel 21 august 286, ai fost extraordinar. Eu am crezut sincer în tine, atunci. Ai reușit să fii un führer. Tot în acel timp, în interior, ai defalcat planul de bătălie în două câmpuri distincte: pe primul, cel al mării mase, ai dat senzația că unei libertizări; pe al doilea, al împărțirii atribuțiunilor de coordonare, ai trecut la eliminarea fizică, discretă și perfidă, a celor din vechea gardă. Ai avut inteligența s-o iei treptat, sistematic și fără grabă, debarasându-te de incomozi. De ultimul, în anul 274. Tot atunci, la 28 martie, te-ai proclamat primul guvernator al Danubiei. Prin aceasta ai eliminat un vechi principiu lenovitchian care separa ideea dominantă a progresismului, unică și veșnic inspiratoare, de Eșalonul Doi, sau guvernul, care trebuia doar să aplice ideea la condițiile concrete fără a o deturna, sau înlocui cu un chip cioplit. Ai lichidat separația puterilor și ți-a ieșit. Știu că verbul «a lichida» ți-e atât de drag; nu m-am putut opri

să nu-l folosesc. De atunci, din 274, tu, chip cioplit, ai devenit Dumnezeuul nostru, al danubienilor, iar soția ta, Adina, a fost investită drept Sfântul Duh. Și, pentru ca Treimea să fie completă, l-ai asociat și pe Nicole, deși nu are nici înclinații de politician și nici nu-i place. În schimb, are o calitate: e neiertător. Dar, acumulând prea multă putrere, ai început să faci greșeli. Nu mai aveai de cine să te temi și ți-ai zis că ți-a venit rândul să-ți faci de cap. Commodus a avut mania băuturii și a femeilor, Heliogabal pe cea a orgiilor mistico-sexuale, iar tu pe cea a construcțiilor. Dar pentru a construi trebuie mai întâi să dărâmăm... Sună cineva la ușă. Mi-e teamă. Voi ascunde aceste pagini de jurnal în speranța că le voi continua. Mă duc să deschid..."

* * *

Suntem în 7 februarie 285 E.S. Soneria apartamentului lui Jorge l'Urso sună prelung. Privește cadranul ceasului electronic din perete. Este 16⁰⁹. Tocmai a terminat câteva pagini de jurnal. Azi a scris despre Oscar Romnero. Dar trebuie să se grăbească. Își adună hârtiile și le așează într-un dosar, într-unul din sertarele biroului său. Pornește calm spre ușă, dar are o reținere. Să fie un prieten? Cine l-ar putea căuta acum la ora asta? Din partea cerberilor nu poate fi pericol. Nu l-au vizitat la domiciliu de peste 20 de ani. Dacă doreau să-l interogheze, îl invitau la sediu, fie printr-un videotelefon, fie printr-o carte poștală. Nu, nu pot fi ei. Soția vine la 17⁰⁰ de obicei, și are cheie. Cine să fie? Se apropie de ușă, privește prin vizor: un individ între două vârste, cărunt, îmbrăcat corect. Nu se poate distinge dacă este android sau humanoid. Oricum, lucrul acesta nici nu mai contează, pentru că sunt foarte mulți opozanți printre roboți, ca și foarte mulți spioni ai cerberilor

printre oameni. Totuși se hotărăște: deshcide.

– Aici locuiește domnul Jorge l'Urso? întreabă individul pe o notă moderată.

– Da, eu sunt. Ce doriți?

În acest scurt interval apar încă doi cerberi. Sunt în uniformă lor neagră, clasică, având capul de mort așezat deasupra a două oase drept emblema, pe umărul stâng.

Jorge l'Urso rămâne ca paralizat. A mai avut o senzație asemănătoare demult, în anii fericiți ai copilăriei. Avea pe atunci vreo 14 ani. A sărit gardul unui muzeu de antichități, s-a așezat într-o poziție bună și a privit cerul negru al cilindrului spațial prin hubloul acelui muzeu, visând la ziua când va fi departe, poate undeva pe Titan, departe de lumea asta mică și rea, îngustă și haină, când, deodată, a simțit o mână grea pe umărul său fragil de copil. S-a ridicat, s-a întors și l-a privit în față pe paznic.

– Ai bilete, băiete?

– Nu, nu am.

– Atunci hai cu mine la poartă să-i chem pe cerberi să te întrebe ei de ce vii la muzeu fără bilet...

Și a simțit o forță supranaturală care i-a dat aripi. A fugit, dar parcă zbura. Peste gard, prin parcul-pădure din apropiere, pe aleile orașului, până acasă. Atunci a fost singura dată când i s-a uscat limba-n gură de efort.

Dar acum unde să fugă? Și nici nu are de ce, pentru că știe că are dreptate: să scrie un jurnal, să vorbească cu prietenii tot ceea ce dorește, să gândească liber... Ce multe pot trece prin mintea unui om în acele 10 secunde fatale... Domnul în vârstă continuă:

– Am un mandat de percheziție semnat de procuror și

doresc să-i dau curs, și brusc se-ntoarce spre cerberi făcându-le semn cu capul. Ei îl împing pe Jorge l'Urso, intră, încep treaba, lăsându-l în prag alături de superiorul său, civilul.

– Aș putea să văd mandatul?

– Desigur, iată-l; deși întrebarea dvs. mi se pare inutilă. Sper că vă dați seama că dacă noi, cerberii, dorim o percheziție, pentru a da un simplu exemplu, vom găsi oricând procurorul care să ne semneze un mandat.

– Am găsit! strigă cei doi cerberi și vin spre ușa întredeschisă ținând în mâini atât cele câteva file proaspăt redactate - ultimele - cât și un dosar gros - munca de-o viață și sufletul unui om, concentrat în mai bine de 2.000 de pagini. Unicul exemplar capturat de uneltele oarbe ale unei stihii ce nu se mai oprește: Ciclonul roșu. Ceea ce a simțit Jorge l'Urso în acele clipe a fost mai rău decât orice tortură. Să ți se taie un picior sau o mână fără anestezie, cu un fierăstrău tocit și să ți se pună sare sau spirt este o desfătare, să-ți torni benzină-n cap, apoi să aprinzi un chibrit și să simți cum te contopești cu neantul, încet, din toate părțile, și dureros de excitant, este un rafinament al masochismului asiatic, să fii pus la zid în fața plutonului de execuție știind că mai ai câteva secunde din această viață mizerabilă - dar totuși singura pe care o cunoaștem - după sufletul îți va merge la cer sau poate va dispărea pentru totdeauna (cine poate ști cu adevărat?) este o binecuvântare, dar să-ți ia sufletul pe care l-ai turnat cu răbdare, cu migală și cu teamă în paginile unui jurnal, care reprezintă pentru tine, autorul, un copil căruia ai urmări creșterea, este de-a dreptul catastrofal. Te-ntrebi atunci unde este Dumnezeu și ce sens mai are existența? Oare nu este totul o sumă de accidente? Sau poate, mai degrabă, trăim în

infern și adevăratul Dumnezeu este Diavolul? Da, da, cu siguranță asta este. Trebuie să ne rugăm Prințului Negru care s-a îmbrăcat în roșu. Trebuie să-i denunțăm pe cei apropiați, pe cei dragi nouă, pe prietenii care au încredere în noi, și numai astfel vom putea supraviețui, prospera, învinge, domina, șantaja, ucide sau dând ordin să fie uciși semenii noștri și scâlda, într-un bazin plin cu sânge, în compania curtezanelor apocalipsului...

– Îți mulțumesc, Doamne, că exiști în sufletul meu, reflectă Jorge l'Urso în acel moment, pentru că știi bine că sunt detașat de această existență trecătoare, de atunci, din acel 259 al Erei Spațiale. Îmi pare rău, desigur, că mi se fură sufletul scurs în aceste pagini, dar știu, sunt convins, că domnia întunericului se apropie de sfârșit. Chiar dacă eu voi cădea, neștiut de nimeni, torța libertății pe care am ținut-o în mână, sub formă de condei, când scriam jurnalul, va fi preluată de altul, care, poate, va reuși mai mult decât mine, acum. Știi bine că m-am îndoit de existența Ta, dar acum nu o mai pot face. Nu mai am timp. Te rog un singur lucru: dacă exiști cu adevărat, învinge! Înlănțuiește-l pe diavol și elimină-i uneletele! Fă-i dispăruți pe cerberi, pentru totdeauna! Acesta-i testamentul meu. Te solicit executorul lui. Fă-o!

– Să mergem, domnilor. Presupun că, având dovada mult dorită a vinovăției mele, doriți să mă duceți la Secție, să mă interogați.

– Da, desigur. Nu ne-așteptam să nu opuneți nici o rezistență, dar, mă rog, acesta-i un punct de vedere pe care-l voi nota în procesul verbal. Sunt gata să cred că veți colabora cu noi, pentru binele dvs., a spus cerberul în civil, având grijă să folosească persoana I plural, conform stilului „Instituției”.

Afară aștepta o dubă neagră și etanșă, ca în anii '50.

– Istoria se repetă, reflectă în gând Jorge l'Urso.

Ajunseră la sediu, îl conduseră prin labirintul strâmt al aceluiași minotaur sângeros care nu se luptase încă cu Tezeu. Civilul îi deschise o ușă, îl pofti să ia loc la o masă, la cealaltă se așează el și-i ceru, imperativ: „*scrie, scrie tot ce-ai făcut din '59 până acum!*”. Erau în clădirea centrală a Departamentului Adevărului.

* * *

Minutele se scurgeau lent pentru mine în fiecare din zilele lui august 285. Priveam harta palierelor din satrapiile vecine și făceam planuri. Trebuia să găsesc o posibilitate de evadare. Și asta cel târziu în vara viitoare. Mergeam, din când în când, în fața hubloului transparent din palierul nostru și priveam, lacom de infinit, stele până la care, știam, nu voi ajunge niciodată, Luna pe care nu călcasem, dar aveam șansa, dacă voi fi condamnat cândva, în viitor, din motive politice sau de conștiință – acolo se lucrează, în minele de titan sau uraniu, cu prizonieri, humanoizi – Venus, pe care o vizitasem în aprilie și îmi schimbasem opinia, total negativă, considerând că și această lume ce se vrea ermetic închisă poate deveni perfectibilă.

Noul coordonator al Direcțiunii Clubului Progresist al Uniunii Venusiene pare a o rupe cu trecutul, în mod treptat, dar ireversibil. Acum, la aproape trei ani, Miguel Romanoff a depășit toate așteptările accelerând procesul de reformare al „progresismului” interplanetar într-un ritm infernal. Oscar Romero, satrapul provinciei noastre, în ciuda dorinței sale, va fi silit să demisioneze. Ultimul discipol stalonian va fi constrâns să părăsească puterea. Acum, pe măsură ce scriu aceste rânduri, înclin să cred că el și epoca sa sunt pe cale de a deveni o

amintire, foarte urâtă, ce-i drept, dar o amintire.

Noi, danubienii, în optimismul nostru genetic, suntem gata să dăm uitării coșmarul de care am scăpat și să privim, încrezători, spre viitor. Dar nu avem voie să uităm cei 45 de ani de tiranie, nu trebuie să uităm victimele supuse persecuțiilor, familiile despărțite, copiii înfometați, bătrânii morți de frig și de disperare, roboții recalcitranți scurtcircuitați. Nu trebuie să uităm răul cu care am contribuit fiecare din noi prin menținerea atmosferei de minciună, falsitate, suspiciune, prin acceptarea umilințelor, prin cedarea în fața puterii, pe care ne-am impus-o și am predicat-o copiilor noștri pentru a-i feri, credeam noi, de represalii sau chiar de o dispariție prematură... Toți am greșit. De frică. De-abia acum, manifestanții Brashoviei au avut curajul să spună și să facă ceea ce era de datoria noastră, demult. Ei au scris pe zidurile de plastic ale clădirilor palierului lor *„nu ne temem de moarte!”* și au câștigat, pentru că au reușit să atragă atenția întregii Centuri Lagrange, a Provinciilor Unite Marțiene și a Uniunii Venusiene asupra involuției globale a societății noastre „progresiste”, în care s-au denaturat marile idei inovatoare ale lui V.J. Lenovitch.

Dar greșesc profund. M-am lăsat furat de evoluția galopantă a evenimentelor anticipând retragerea satrapului. Pentru că el continuă să guverneze, mai ferm și mai distructiv decât în anii trecuți, continuând să facă victime. Noi, toți danubienii, sperăm ca Miguel Romanoff să-i vină de hac, înlăturându-l, dar, concret, nimeni nu poate să precizeze când se va-ntâmpla minunea. Trăim ca într-un delir, în care, în fiecare moment, putem fi desemnați drept victime. Din această cauză eu am ajuns la concluzia că trebuie să vorbesc. Acum. Nu după ce satrapul va fi dărâmat. Dacă vrem să evităm, în viitor, o

perioadă de teroare ca cea de azi, trebuie să vorbim. Pentru că numai așa exemplul celor îndrăzneți va fi urmat. Dacă trebuie să alegem între a muri în demnitate sau a trăi în sclavie, încă un pic - poate se schimbă ceva, până la urmă, ne vom fi zicând - suntem obligați să alegem prima variantă.

Jorge l'Urso a ales și nu a greșit.pentru că a devenit martir.

La sfârșitul lui august 285, m-am decis: voi scrie o carte critică la adresa lui Oscar Romero. Am lucrat pe 1 și 2 septembrie și parcă o voce stelară m-a oprit. Atunci m-am hotărât: voi continua scrisorile pe care le voi expedia, pentru a fi citite începând cu sfârșitul lui februarie 286 la „Vocea Selenei”. Nu voi fugi niciodată, pentru că eu sunt cel care are dreptate, și nu satrapul și cerberii săi; voi face uz de articolul 28 al Cartei Fundamentale, pentru că libertatea cuvântului nu este monopolul unui singur individ, ci este un drept și chiar o obligație a tuturor cetățenilor.

În noiembrie, pe 19, îmi aintesc bine, eram pe Palierul 3, împreună cu Julio și ascultam relatarea primei întâlniri dintre „cei doi mari” ai lumii noastre: Rolando Ramirez și Miguel Romanoff, când, la buletinul de știri a „Vocii Selenei”, am auzit amândoi o știre care ne-a umplut de groază și dezgust. Se spunea că tehnologul Jorge l'Urso, cetățean danubian, a decedat, în urma unor complicații cardiace, la Închisoarea Centrală a Departamentului Adevărului de pe Palierul 1. Ulterior s-au aflat amănunte din surse ale familiei și prietenilor. A fost bătut pentru a fi ucis în chinuri: o răzbunare inutilă împotriva unui suflet curat și a unei coloane vertebrale ce a refuzat să se încline în fața arbitrariului. Atunci i-am spus lui Julio:

– Trebuie să expediez scrisorile, cu orice preț! Trebuie

să facem în așa fel încât memoria lui Jorge l'Urso să-i învingă pe călăii săi. Trebuie ca într-o zi torționarii lui să dea socoteală, începând cu ultimul cerber și terminând cu Oscar Romero însuși. Poate că ne va ajuta Dumnezeu, poate că vom fi mai norocoși...

Este un risc enorm, dar, dacă crezi că există o cât de mică șansă, încearcă! Eu voi pleca în Provinciile Unite Marțiene și te voi ajuta, de acolo, mi-a replicat Julio încrezător în izbânda noastră.

Peste șase zile eram în biroul cerberului Juan-José Quisano, unde semnasem declarațiile prin care deveneam un membru-asociat al Departamentului Adevărului. Partea interesantă este că aveam la mine, în borset, câteva din scrisorile pe care intențioanm să le trimit spre a fi citite la „Vocea Selenei”. Din fericire, la intrarea în clădirea Filialei Palierului 2 nu se face percheziție. Se consideră că cei ce vin de bună voie au fost chemați de către un cerber.

A doua viață a lui Jorge l'Urso a început atunci, în acel ploios 25 noiembrie.

Cele șase luni ale agoniei sale nu i-au mai aparținut lui însuși, pentru că a devenit un bulgăre de plastilină în mâinile de oțel și titan ale roboților-cerberi, concepuți ca având o unică plăcere: tortura humanoizilor. Atunci Jorge l'Urso a intrat în legendă: a martirilor Danubiei.

VII / NETZACH

Suntem în 4 iulie 289, Era Spațială. Este o zi călduroasă de vară. Aici, pe palierul 2 al Cilindrului de Est, ca de altfel în toată provincia Danubia, clima a fost planificată să fie

temperat-continentală. Și este.

Am căutat mereu un lucru sau o acțiune care să meargă bine și iată, am găsit: climatul... Este o zi de marți. În ziarul de azi „*Dreptatea*”, care se publică la Luteția, în cilindrul de Vest trebuie să apară „*Manifestul pentru Reformă*”. În cursul serii, la emisiunea „*Actualitatea Danubiană*”, N.C. Montès va relua textul apărut, deja, în ziar. Începând de mâine va fi publicată câte o scrisoare pe zi, în acel ziar, și va fi citită, separat, la „*Vocea Selenei*”. Toată această agitație, din punct de vedere al cerberilor, se va produce în preajma, în timpul și după aniversarea a cinci secole de la Revoluția Franceză. Și cum Luteția este moștenitoarea spațială și culturală a Franței, am considerat oportun să particip la această aniversare prin publicarea celor două cărți pe care le-am scris anul trecut: „*Jurnalul despre Lagrange*” - partea I - „*Dincolo de Styx*” și „*Scrisori despre reformă*”. Nu știu dacă voi avea ocazia să-mi continui jurnalul, deci s-ar putea ca partea I să fie și ultima. Scrisorile, în schimb, sunt o normare firească a celor citite în 286 la „*Vocea Selenei*”. În cei trei ani și jumătate am stat într-un fel de echilibru precar între dorința mea de a exprima liber discursul despre realitatea cotidiană a Danubiei și interdicția impusă de cerberi. A învins în mine conștiința morală. Frica aparține trecutului și educației. Am ajuns la concluzia că orice tăcere înseamnă colaborare. Trebuie să recunosc că un mare merit în privința reintrării mele în arena disputelor provinciei noastre l-a avut Miguel Romanoff, coordonatorul Direcțiunii Clubului Progresist al Uniunii Venusiene. Indiferent ce se va întâmpla în viitorul apropiat cu republica sa, cu provinciile afiliate „*Tratatului*” și cu „*progresismul*” în general, don Miguel a reușit ceva deosebit și nemaivăzut până la el. A introdus

dezbaterea ca metodă de abordare a enormelor controverse între guvernanți și guvernați. Pe acest considerent m-am bazat când am considerat oportună redactarea „*Scrisorilor despre Reformă*” deschise prin acel „*Manifest*” care propunea și pentru Danubia dialogul între toate categoriile societății. Desigur, fără aprobarea satrapului și cu ignorarea cerberilor. Știu, aceste două cărți mă pot duce la ceva asemănător ghilotinei, pentru că tot ne aflăm în preajma aniversării Revoluției, dar fără riscuri nimic nu s-a obținut vreodată.

Privesc cadranul ceasului electronic cu înfrigurare. Este 19⁰⁰. Dau drumul la aparat. Începe buletinul de știri. Cele 10 minute mi se par o veșnicie. Nu sunt atent. Mă gândesc la iarna lui '86. Atunci am așteptat trei duminici la rând să mi se difuzeze prima scrisoare și s-a transmis în a patra. Am avut senzația că cerberii au intrat pe fir. Nu mi-a dispărut decât patru luni mai târziu, dar nu definitiv. M-am întrebat întruna, de atunci: Care să fie atât de puternici încât să pătrundă până și în redacția „*Vocea Seleniei*”? În acest caz, mi-am zis, nu mai este nimic de făcut. Și totuși... O atitudine intransigentă și perseverentă îi va învinge, până la urmă, pentru că viitorul nu poate aparține decât celor buni. Și iată că am îndrăznit să-i înfrunt din nou.

I-am spus Aliciei în vara trecută să se hotărască și să nu mă blocheze ca în '86: Va merge cu mine sau ne vom separa? A ales prima soluție.

Încă din anul 268 m-am decis să plec definitiv din Danubia. Se împlinesc deci, 21 de ani de la acea hotărâre. Pe de altă parte, atât cât trăiesc în acest spațiu nefericit am dreptul, în temeiul articolului 28 din Carta Fundamentală, să-mi exprim opinia asupra oricărui subiect pe care-l doresc a fi abordat și o

fac în mod public. De asemenea, am chiar datoria să o fac. Orice lege, decret, hotărâre sau decizie pusă în practică împotriva mea, sau a membrilor familiei mele, este neconstituțională și ca atare nulă. În acest sens, avocatul meu din Cilindrul Spațial de Vest va mobiliza opinia publică interplanetară și va face demersuri către guvernatorii provinciilor spațiale, inclusiv către Miguel Romanoff, în scopul apărării mele. Mă simt dator să precizez din nou, reluând un text dintr-o scrisoare ce mi s-a difuzat în '86, că orice declarație, articol, interviu, etc., care nu corespunde spiritului literei și dorinței mele de obținere a libertății, într-un alt spațiu universografic, clar exprimate în cele două cărți, a fost emis în scopul de a fi discreditat și suprimat. Autorii potențial desigur, cerberii Departamentului Adevărului.

Buletinul de știri s-a încheiat. Gândurile care m-au bântuit în acest scurt interval, le scrisesem cu un an în urmă, în jurnal.

Își vor face oare efectul ca în '86? Indiferent de rezultat, esențial este să nu ne temem pentru că altfel ne vor putea urma alții, mai curajoși, sau poate, mai norocoși.

S-a încheiat și melodia - semnal a emisiunii „*Actualitatea Danubiană*” și se aude, în sfârșit, vocea plăcută și ironică a popularului redactor și prezentator N.C. Montès. Este o încântare fiecare comentariu al său. Reușește întotdeauna să descrețească frunțile și să ne dea speranță vorbind despre cele mai tragice lucruri ale existenței noastre cotidiene. Iată că prezintă sumarul; al treilea subiect: „*Manifestul pentru Reformă*” întocmit de Alejo Kefren.

O ușurare imensă mă cuprinde. Cel-de-Sus ține cu mine. Mă las purtat din nou pe valul amintirilor. Fiul meu, de patru luni

și jumătate trebuie să trăiască într-o provincie liberă, ca om liber. Sunt pregătit moral să lupt până la capăt pentru a-mi realiza visul. Dacă ar fi după Alicia, nu s-ar întâmpla niciodată, nimic. Probabil că doi parteneri au întotdeauna câte ceva în comun: niște cunoscuți au superficialitatea, niște vecini, speranța și nomenclatură, alții, beția simțurilor carnale. Ei bine, noi avem în comun spiritul contestatar. Pe vremuri, Alicia a fost mult mai virulentă ca mine. În schimb nu a fost niciodată perseverentă. Eu eram foarte răbdător și continui să fiu, dar când consider că mi-ajunge cuțitul la os, strig. Mi se declanșează o mânie stăpânită și rece care mă devorează. Sunt împotriva violenței și consider unica armă acceptabilă și civilizată a duelului, cuvântul. Este probabil un soi de masochism preferința mea de a mă lăsa maltratat sau chiar ucis decât a fi eu însumi tortionarul. Până la urmă este tot un fel de violență dar cu semn schimbat. Oricum, este mai morală decât metoda cerberilor. Trebuie să recunosc că am fost influențat profund de exercițiile yoga din adolescență. Și observ că acum îmi prind bine.

Mi se citește „*Manifestul*”. Sorb fiecare cuvânt. Sunt fericit. Mă gândesc că, poate, mulți obidiți doreau să audă ceva asemănător pentru că aproape toți danubienii gândesc astfel. În curând voi fi chemat la Departamentul Adevărului, filiala Palierul 2.

Mâine dimineață sau mai târziu?

* * *

În perioada 28 iunie - 1 iulie, anul 288, Era Spațială, s-au desfășurat la Super Nova, capitala Uniunii Venusiene, lucrările Conferinței Federale a Clubului Progresist. Conferința anterioară a avut loc cu 47 ani în urmă, sub patronajul lui J.V.

Stalone. Acum, în 288, Miguel Romanoff a încercat, și se pare că a reușit, să pună bazele unui nou început.

Reforma pe care o preconizează promite să schimbe structura social-politică a întregului Univers. Dacă este sincer, și dacă va reuși, se va înfăptui, într-un viitor mediu, ceea ce analiștii-politologi numeau convergența sistemelor. În călduroasa zi de 4 iulie 288 - sărbătoarea națională a Provinciilor Unite Marțiene - Alejo Kefren și-a propus să consemneze câteva opinii asupra Conferinței Venusiene, comentarii ale marilor ziare și o scurtă privire retrospectivă asupra evoluției Marii Uniuni. În ciuda riscului de a fi plictisitor, a îndrăznit, totuși, să le redea mai jos. Iată-le:

„V.J. Lenovitch a sperat că, prin înlocuirea omului cu mașina-inteligentă se va forma o lume spațială nouă, purificată de toanele aleatorii ale psihului umanoid și rațional-planificată spre binele moștenitorilor rațiunii universale.

Adolph Zender a crezut că, prin eliminarea androizilor, va pune în drepturi acest fragil firicel de praf cosmic, părintele și primul cuceritor al continentului spațial: omul.

Guvernele succesive și democratice ale Provinciilor Unite au reușit să realizeze o simbioză perfectă și neimaginată nici de către părinții-fondatori ai Băncii Selenei, între humanoizi și androizi care a avut un efect stabilizator asupra acestor provincii, în interior, conducând la un ritm de creștere constant al tuturor sectoarele economice, asigurând astfel baza puterii militare, dar folosită în scopuri defensive a acestor provincii și apărarea Cilindrului de Vest al centurii Lagrange.”

(Din „Amintiri de pe tărâmul celălalt” - volumul II al Jurnalului despre Lagrange de Alejo Kefren)

„Miguel Romanoff este un reformator android sau

humanoid ?” se întreabă în editorialul său de sâmbătă comentatorul ziarului „Timpul”, articol reprodus integral:

„Cine ar fi crezut în acea toamnă rece a anului 282 că prin stingerea patriarhului de la Super Nova se vor produce în scurt timp, niște schimbări epocale. La început nimic nu prevestea viitorul. Julio Andros a preluat - în ciuda tenacității lui don Leon - coordonarea Marelui Imperiu. În calitatea sa anterioară de secretar al Departamentului Adevărului, primul cerber al lumii și-a impus dominația asupra celor 6 colegi ai Eșalonului 2. Dar nu pentru mult timp. După un an și jumătate, mecanismele sale interne s-au dereglat și el a trecut în lumea umbrelor. L-a înlocuit cel desemnat anterior de patriarh: Constancio Cerão. N-a dus-o nici el mai mult și, în martie 285, a trecut Styxul. Oare să fi existat o programare anterioară ? Probabil că nimeni nu știe. Oricum, în acel moment, Eșalonul 2 s-a întrunit și l-a desemnat pe cel mai tânăr membru al său: don Miguel Romanoff. A fost consultat Marele Creier - adică spiritul etern al lui V.I. Lenovitch mumificat și solicitat să răspundă la întrebările deosebite ale Eșalonului - și a fost de acord, validându-l pe don Miguel în postul neoficial de «primus inter pares». Numai I.V. Stalone nu l-a consultat niciodată pe Marele Creier și în cei 29 de ani de guvernare a reușit să răstălmăcească întreaga învățătură a fondatorului progresismului, trimițând pe lumea cealaltă milioane de humanoizi și androizi, de-a valma. Dar oare scrisorile lui Lenovitch au avut numai părți bune? aceasta-i o altă întrebare ce se cere a fi amânată pentru o perioadă viitoare când Reforma lui don Miguel se va fi consolidat.

Noul coordonator a atacat în primul rând relațiile dintre cele două mari puteri. Până la el se mențineau destul de

Încordate ca urmare a intransigenței guvernatorului Rolando Ramirez în privința apărării libertății tuturor indivizilor din Oikumena Spațială.

Don Miguel a reușit să-și convingă colegii să cedeze asupra unor puncte minore și a preconizat un nou stil, deschis, dinamic și de bună credință. La a patra întâlnire cu don Ronaldo, la Super Nova, era semnat „Tratatul” de reducere a armamentului strategic interplanetar de putere medie. Primul mare pas se făcuse cu o lună înaintea Conferinței Federale a Clubului Progresist. Va fi oare posibilă dezvoltarea în Uniunea Venusiană a unui model mixt și a unei împărțiri a puterii între androizi și humanoizi ? Numai viitorul ne va putea da un răspuns.”

Se impune o precizare: atât în Provinciile Unite, cât și în Cilindrul de Vest al Centurii Lagrange, ceea ce era cunoscut sub denumirea de ziar, în secolul zero, și trata, în special despre evenimentele politice curente, apare și acum dar nu tipărit pe hârtie ci pe ecranul computerului personal, la simpla apăsare pe un buton. Se deosebește de buletinul de știri pentru că este numai text condensat, fără fotografii și fără sonor. Se constată, în urma unui sondaj de opinie, că numărul cititorilor de ziare- pe ecran îl depășește pe cei ce audiază buletinele de știri sau privesc telejurnalele. Să fie o modă? Desigur, sondajul s-a făcut în Lumea Liberă. În provincia Danubia nu este posibil să-ți alegi decât unul din cele două ziare publicate de către Divizia Informațiilor din cadrul Departamentului Adevărului: „Rugul Progresist” și „Danubia Liberă”. Amândouă așa zise foi au devenit buletine de curte ale tribului satrapului Oscar Romero. Cei mai mulți danubieni sorb informațiile de la „Vocea Selenei”.

Ziarul „Adevărul” din Super Nova comentează, cu

hotărâre, pe marginea închiderii Conferinței:

„Restructurarea a început. La toamnă vor avea loc alegerile locale pentru Consiliile districtuale iar în primăvară se vor desfășura alegerile unionale pentru desemnarea membrilor Congresului care va alege guvernatorul Uniunii Venusiene. Noile prevederi stipulează cel mult două mandate pentru orice titular al puterii executive. Și în patria noastră democrația a triumfat”.

Pe marginea acestei scurte note din „Adevărul”, editorialistul ziarului „Dreptatea” din Luteția se întreabă:

„1. Există într-adevăr o separare a statului de clubul progresist dacă coordonatorul clubului este în același timp și guvernator al uniunii ?

2. Ce fel de alegere pentru postul de guvernator este dacă candidează o singură persoană: coordonatorul clubului progresist ? și

3. Cât de repede va fi descentralizată economia de război a acestei societăți a roboților care doresc să se umanizeze ?”.

Dar la aceste întrebări numai timpul va da răspunsuri corecte.

* * *

Suntem în dimineața zilei de 5 iulie 289, Era Spațială. Aseară am chemat-o și pe Alicia, lângă aparat, să audă scrisoarea mea deschisă. A fost surprinsă dar nu la fel de speriată ca în 86. I-am povestit și despre cartea care va apare zilele acestea: „Dincolo de Styx”. I-am spus că mă gândisem inițial să-i dau un alt titlu, de pildă „Pact cu diavolul”, dar, până la urmă, m-am hotărât asupra acestuia; mi s-a părut mai simbolic.

În vara trecută i-am citit și bunicului meu câteva fragmente și i-am comunicat data posibilei publicări: 12 octombrie 292 - aniversarea a opt secole de la descoperirea Americii. desigur știam și atunci că o voi propune tiparului în 289 dar doream să nu-l îngrijorez și să nu-l sperii prea tare. El mi-a sugerat să o scriu cât mai frumos cu putință și să o trimit editurii după trecerea în neființă a satrapului Oscar Romero.

Am încercat să o fac plăcută dar, acum, când mă pregătesc să stau , din nou, față în față cu uneltele diavolului, cerberii, nu sunt convins că am reușit. Oricum, sunt împăcat cu gândul că am fost sincer până la detaliu, lucru care s-ar putea să mă coste. Dar sunt convins că acest sacrificiu merită a fi făcut. Prin cele două cărți „*Dincolo de Styx*” și „*Scrisori despre Reformă*” sper că voi fi acceptat ca membru permanent în Clubul Opoziției Danubiene.

Azi, în această dimineață de 5 iulie, știu că am învins. A început citirea scrisorilor mele la „*Vocea Selenei*” și mi se publică și jurnalul. Am reușit să-l înving pe însuși Juan Charon - vulpoiul; în sens spiritual, dar fizic? Probabil azi voi fi chemat la sediul cerberilor și pulverizat.

Mi-e teamă. Acum voi da marea bătălie: cu mine însu-mi. Trebuie să-mi înfrâng frica.

Dacă ași fi coordonator de cerberi poate că l-aș suprima în față pe opozantul ce îndrăznește să mi se opună: un simplu accident și gata; deși acum e cam târziu. Ar fi fost mai bine de interceptat manuscrisele celor două cărți și după aceea dispărut fără urmă sau mai bine accidentat din greșeală dar nicidecum anchetat, interogată sau trecut pe la Departamentul Adevărului. Nu, accident înscenat perfect. Îi mulțumesc Celui - de Sus că m-a luat în echipa sa.

Din fericire pentru mine Diavolul are discipoli cu inteligență limitată. Sunt prea încrezători în puterea lor absolută. Și nu au responsabilitatea asupra deciziilor pentru dosarele lor. Așteaptă hotărâri de sus, de la eșalonul superior. Ei pot, cel mult să propună o soluție și stau timorați până vreun grangur le dă semnalul verde...

Azi se împlinesc zece ani de la căsătoria mea cu Alicia. Și fiul nostru are doar patru luni și jumătate... Au fost utili anii aceștia de singurătate și de meditație. Am citit enorm și, mai cu seamă, am avut posibilitatea să observ pe viu anatomia și fiziologia beției puterii. Poate că un marțian bogat ar plăti bani grei pentru a trăi o experiență asemănătoare, cu amendamentul de a se putea reîntoarce, cândva în viitor, în Provinciile Unite.

Dar iată că am ajuns la birou. Grijuliu ca întotdeauna, mă preocupă burtica mea. Pun la fierț ceaiul de tei și mentă, îmi desfac conserva clasică de pește pe care o mănânc în fiecare dimineață, îmbunătățită cu ceapă, mărar și castraveți - roșiile sunt prea scumpe în vara asta - cu trei felii de pâine veche, aproape uscată - la noi pâinea se vinde mai tare pentru a nu fi consumată în cantități mari. Mănânc ușor grăbit, dar nu nervos. Pentru mine masa de dimineață constituie un adevărat ritual. Apoi, îmi torn o cană mare de ceai fierbinte și mi-l îndulcesc cu miere de salcâm. Este o adevărată desfătare pentru papilele mele gustative. Colegul meu de birou, pare a nu ști nimic sau nu-mi spune dacă a ascultat emisiunea „*Actualitatea Danubiană*”. Încă din vara lui '87, când am fost mutați în actuala formație, am avut senzația că provoacă anumite discuții mai delicate, pe teme politice. I-am făcut într-un fel jocul, dezvăluindu-mi gândurile la fel de mult ca și lui Juan Charon, astfel că dacă un cerber - analist ar confrunta cele două depoziții, i s-ar părea

foarte apropiate. Nu am nici o dovadă din care să rezulte clar colaborarea colegului meu de birou cu „Departamentul Adevărului” dar prefer să urmez proverbul care spune că „paza bună trece primejdia rea”. Așa că încerc să canalizez discuția noastră matinală asupra evenimentelor politice interplanetare ale zilelor trecute. Nu începem bine să ne ambalăm în discuții când sună videotelefonul. Am o presimțire: pe mine mă caută. Ridic receptorul, privesc ecranul fosforescent și în același timp aud glasul doamnei Posada:

– Bună dimineața compañoero Kefren. Sunteți amabil să veniți până la mine?

– Desigur, chiar în acest moment.

– Vă aștept.

Mă uit la cadranul ceasului electronic: este 8¹⁵. Știu că programul de lucru al cerberilor începe la 8⁰⁰. Deci au fost mobilizați de aseară. Vor, mai întâi să discute cu mine înainte de a la vreo decizie. Probabil sunt intrigati de reușita expedierii celor două cărți ale mele peste barajul meu.

Cobor la doamna Posada care îmi spune că a primit un telefon de la Departamentul Adevărului prin care eram solicitat să mă prezint, la sediu, la 9³⁰. Mă roagă să duc și o scrisoare. Desigur, accept misiunea de curier. Era destinsă, deci nu știa nimic concret.

Urc în birou, de data asta la coordonatorul serviciului, simpaticul dolofan cu Armando El Turco, pentru a-mi semna permisul de ieșire din instituție. Nu este pe scaunul său. Îl aștept câteva momente. Colegii se uită mirați, parcă ar pune o întrebare dar nu îndrăznesc. Le vin în întâmpinare:

– Vă întrerup câteva momente comunicându-vă că am fost chemat la Filiala Palierului nostru din cadrul Departamentului

Adevărului. Probabil că ați ascultat, aseară, emisiunea „Actualitatea Danubiană”. Dacă nu, veți avea ocazia de acum înainte să-mi auziți scrisorile. Nu cred că este cazul să continui...

Coordonatorul adjunct mă cheamă, semnează și mă expediază tacit. Toți îmi fac semene de încurajare dar nimeni nu spune nimic pentru a nu fi înregistrați. Pornesc cu curaj spre bârlagul lupilor. Dacă voi dispărea, semnalul de alarmă va putea fi dat ...

* * *

Mă aflu din nou în fața masivei clădiri a Filialei Palierului 2 a Departamentului Adevărului. Din acel sfârșit de noiembrie '85, am trăit în umbra salariaților acestei sinistre instituții și, paradoxal, m-am simțit cu mult mai liber decât înainte: poate pentru că am îndrăznit să-i înfrunt. Și acum, în această fierbinte vară a anului 289, aș fi avut posibilitatea să amân bătălia cu cerberii, să amân publicarea cărților mele, sau să continuu să scriu pentru sertar, cu aparența că, poate cândva, într-un viitor nu prea îndepărtat, îmi voi trimite cărțile spre editare, sau, și mai simplu, să nu fi scris nimic în acești 3 ani, mulțumindu-mă să-i povestesc fiului meu, când va fi mare aventura prin care am trecut, să fi acceptat colaborarea cu cerberii. Dar sunt eu genul acesta de humanoid? Între mine și cerberi există o prăpastie structurală de netrecut. Îi spuneam chiar zilele trecute colegului meu de birou, pe care îl bănuiesc colaborator extern al „Departamentului”, că modul de cooptare al informatorilor, probabil în cele mai multe cazuri executat prin metoda șantajului, mi se pare greșit și consider că nu dă rezultate mulțumitoare. Ar trebui ca dorința de colaborare să pornească din interiorul omului, dar atunci ar fi necesar un alt

guvern și alte motivații mai înalte care i-ar elimina pe informatori. Mi s-a părut că mă ascultă cu mare atenție. Am fost tentat să-i comunic că am auzit că este colaborator al cerberilor pentru a-i vedea reacția. M-am abținut, totuși, continuând pe aceeași temă: *„teroriștii adevărați au succes poate pentru că nu au nevoie de bani, pentru că sunt niște fanatici impregnați, în fiecare celulă, de acțiune; într-un anumit sens îi admir...”* M-am oprit pentru că intra un alt coleg și nu am mai reluat discuția rămânând cu o senzație neclară despre potențială mea supraveghere. Pe de altă parte este posibil să greșesc și să văd în jurul meu numai spioni, dar cred că este o reacție firească și necesară. Protecția manuscriselor mele mi s-a părut a fi absolut necesară. Un al doilea Jorge l'Urso. Ar fi inutil și neindicat. A venit vremea să mai piardă și cerberi...

Intru optimist pe aceeași poartă neagră, masivă și grea ca o stâncă de la intrarea în peștera lui Polifem - oare toate filialele Departamentului Adevărului au aceeași poartă sinistră? - mă prezint la cerberul de serviciu și-i spun că sunt așteptat la 9³⁰ de către - Juan Jose Quiasano. Mă pofteste în sala de așteptare cu care mai făcusem cunoștință. Iau loc și aștept zece minute. La 9³⁰ sosește un cerber - nu-l cunosc - și îmi strigă numele: *„Compañero Alejo Kefren!”*. Mă ridic și îl urmez. Știam că Juan José Quisano nu mai răspunde de instituția noastră din '87. A fost înaintat în grad și transferat. M-am întâlnit cu el și mi-a spus, mândru ca un păun, de izbânda sa. Eram cu Alicia prin cartierul nostru. Și el era cu soția. Mergeau la o petrecere la un coleg. Interesantă deformare am căpătat: eu pun întrebările și, culmea, mi se răspunde. Probabil că s-au modernizat și cerberii: preferă metoda dialogului.

Sunt condus pe același coridor lung și întunecos,

Însoțitorul meu deschide o ușă, intră și mă invită și pe mine, îmi spune să mă așez și am senzația că stau la aceeași masă de anchetă ca și în primăvara lui '86. Cu siguranță că toate încăperile sunt la fel.

– Vă rog să așteptați aici câteva momente, îmi spune imperativ, ieșind și încuindu-mă.

Aștept cinci minute și ușa se deschide. Eram convins că-l voi vedea pe cel care a intrat: este Juan Charon, încruntat, dar nu pare că și-a pierdut controlul. Îl salut, dar nu-mi răspunde. Se așează la masa anchetatorului și mă fixează bombardându-mă cu un baraj de întrebări:

– Te rog să-mi răspunzi, așa ca între oameni, îmi zise, dar știu că el este un robot, de ce nu ai răbdare, de ce ai trimis spre editare aceste două cărți acum, pentru că nu mai aveai nici un motiv rațional să o faci, nu erai în pericol să-ți pierzi postul, ba mai mult, ai un copil care va rămâne pe drumuri cu măgăria pe care ai făcut-o! Și acum, să fii convins, nu te va mai scăpa nimeni. Chiar eu însumi voi cere cea mai aspră sentință. De ce nu mi-ai spus și de ce nu mi-ai arătat ce scrii? În martie '86, îmi amintesc bine, m-ai întrebat dacă poți să scrii un eseu pe care mi-l vei arăta, cum se numea?

– „*Metacultură și progres*”, îi răspund indiferent.

– Și ți-am spus să nu o faci. Nu ți-a fost destul de clar?

– Era prea teoretic acel eseu, așa că am renunțat. Am preferat să relatez povestea prin care am trecut noi doi. Sunt convins că nu v-a trecut niciodată prin minte că veți fi privit și analizat la fel de mult cum ați făcut-o Dvs. Ați fost, într-adevăr, anchetatorul, dar sunteți, deja, personajul. Acum e prea târziu să mai opriți roata. Sunteți în lumina reflectoarelor. Când v-am propus să vă scrieți memoriile, anul trecut, ați

refuzat, eschivându-vă, sub motivul că nu ar interesa pe nimeni, în viitor, viața dvs. Eu am ajuns la altă concluzie: aveți conștiința încărcată, dar nu aveți curajul moral de a vă spovedi. Nici măcar față de dvs. înșivă. Cu siguranță că este mai greu să ne privim propriul suflet decât să dăm o palmă unui anchetat. Și până la urmă, știți mai bine decât mine, valul romanovian a început să se reverse spre Danubia. Așa că acoliții lui Oscar Romero trebuie să se reorienteze. Ați avut o inspirație divină că ați ieșit la pensie anul trecut. Nu mai răspundeți în mod direct de cazul meu.

– Mi se pare inutil să mai discut cu tine. Ar fi trebuit să te trimit în lagăr, dar nu am avut încredere în promisiunea ta și în angajamentele tale. Este prima dată când m-am înșelat în lunga mea carieră de cerber. Dar tu ai trădat totul: și patria, și cuvântul dat, deși știu că ții foarte mult la ele.

– Deși aș fi dorit să trec puntea fără să mă mai fac frate cu dracul, n-am reușit și am acceptat să cobor în infern. Mi-ați fost o călăuză bună și cred că am învățat câte ceva: de pildă, să folosesc șantajul; cât despre nerespectarea cuvântului, greșiți! I-am jurat credință lui Dumnezeu și apariția cărților mele este cea mai clară dovadă a faptului că între diavol și uneltele sale posibile nu poate fi decât o legătură temporară și nesigură. Știu, mă puteți suprima fizic, dar spiritual este prea târziu!

Juan Charon se ridică și-mi spune autoritar: „*rămâi aici!*”...
Îl vedeam pentru ultima oară...

* * *

Ușa capitonată s-a închis din nou. Am senzația că va fi un du-te-vino ca la circ, la Secția menajerie. Cerberii vor veni să vadă ursul. Trece un timp destul de lung. Încep să mă gândesc.

N-am știut niciodată de ce îmi place într-atât singurătatea. Închisorile și lagărele lumii spațiale, cel puțin în sfera de influență a Uniunii Venusiene, continuă să fie niște stabilimente pentru sclavii folosiți, în special ca minerii. Deținuții politici - acum politica a devenit un fel de religie - nu sunt scoși la munci; sunt închiși în celule minuscule și izolați. Din când în când li se aplică o așa-numită terapie de șoc: se difuzează un disc pe care este imprimată scurgerea continuă și regulată a unei picături de apă la un nivel sonor din ce în ce mai ridicat. Îți trece și somnul, îți sar și gândurile... Alteori, se dă drumul unui zgomot de fond, care parcă îți străpunge și creierii. Cel mai plăcut este când se transmit discursurile lui Oscar Romero, pentru că atunci somnul deținuților este cel mai dulce. Uneori se repetă numărătoarea de la 1 la 4 timp de câteva ore. Pentru mulți este foarte neplăcut, dar se spune că au existat pensionari ai lagărelor danubiene care au dormit destul de bine în compania acestui fond sonor. Eu n-am avut încă plăcerea acestor delicii, dar am toate șansele. Scopul acestui tratament prin sunete este să distrugă sistemul nervos al clienților fără a afecta vizibil nici un organ, nici măcar urechea internă pentru a nu exista urme, deci, potențiale dovezi. Un deținut supus câțiva ani unui tratament de genul acesta devine un pacient sigur și irecuperabil al clinicilor de psihiatrie care desăvârșesc opera.

Execuțiile prin împușcare din secolul Zero erau incomparabil mai umane. Și când mă gândesc câți au luptat pentru abolirea pedepsei cu moartea: de la don Alberto Camus la don Andreeas Zakaroff, pentru a nu cita decât două ilustre. Oare și-ar fi închipuit ei, atunci, că vor prelungi chinurile unor viitori condamnați într-o agonie dementă, inutilă și devoratoare, atât pentru deținuți, cât și pentru gardieni?

Se vede că trăim în lumea roboților. Și totuși, cât de mult o iubesc! Poate pentru că este singura lume pe care o cunosc pe viu, sau poate pentru că întrezăresc lumina, acum, la capătul tunelului, sau poate pentru că o simt deja mai bună acum, în zodia speranței anunțate de Miguel Romanoff... Ce importanță are mai are faptul că eu voi fi, probabil, suprimat, când mesajul meu plutește liber și viu în univers? Știu, că este un sacrificiu greu pentru Alicia, singură cu fiul nostru, dar va învinge. Tirania de astăzi nu va mai dura mult. Pentru a fi conform cu mine însumi trebuia să ies în arenă. Demnitatea este singurul bun pe care-l pot lăsa moștenire fiului meu. Nici un sacrificiu nu este inutil. Am spus cândva că sunt cinic , că nu mă interesează decât propria mea persoană, că sunt un egoist. E-adevărat că uneori sunt stăpânit de aceste stihii, dar mai curând mi-am impus o mască în acest sens. Pentru că, în biserica goală îl rog pe Cel-de-Sus să nu-i mai uite pe cei mulți, aflați în nevoie. Nu l-am solicitat niciodată să mă ajute pe mine, poate cu excepția dorinței de a-mi fi publicate cărțile...

Ușa se deschide din nou și apare un alt cerber; pare destul de bătrân. Îmi pune un teanc de file albe în față și-mi spune poruncitor: *„Scrie, scrie tot! cum ai expediat manuscrisele, prin cine și când? de când lucrezi la cele două cărți? dacă le-ai arătat la cineva din spațiul provinciei Danubia? dacă soția știa de ele sau de intenția ta criminală? unde le-ai scris? Să menționezi pe scurt ideile principale! S-a înțeles? Nu vei ieși de aici până când nu vei scrie tot! la treabă!”*

Îmi scot tacticos stiloul, îmi iau o foaie albă, o privesc îndelung. Simt privirea cerberului, așezat la masa anchetatorului, ațintită cu furie asupra mea. Zâmbesc îngăduitor. El nu este decât o unealtă și mă aștern la scris:

„În anul 43 al secolului Zero, Jean Moulin, coordonatorul rezistenței franceze a fost prins și încarcerat în celebra fortăreață Montlue din Lyon. A fost introdus în camera de anchetă, i s-a pus în față un teanc de file albe și i s-a spus, pe același ton imperativ: Scrie! Cel care îi poruncise se numea Klaus Barbie. Jean, care era un desenator excelent, a făcut portretul călăului său, din câteva tușe, după care i-a înmânat hârtia. Klaus a apreciat spiritul clientului său și l-a expediat în camera de tortură. A doua zi Jean era în pământ. Peste mai bine de 40 de ani, Klaus Barbie avea să fie prins, judecat, arestat și condamnat în aceeași fortăreață, Montlue, în care el fusese pe vremuri torționarul. Era singurul deținut. Destinul a vrut ca el să-și petreacă ultimii săi ani împreună cu fantoma lui Jean Moulin. Deveniseră nedespărțiți. Klaus aștepta moartea ca pe cea mai dulce eliberare și ea s-a lăsat chemată pentru mulți ani...

Vă spune ceva povestea asta?”

Tot acest text era scris pe o pagină. M-am ridicat de la masă și am întins-o cerberului. S-a holbat la mine, parcă nu-i venea să creadă. *„Ești gata?”*

— Da, atât am avut de declarat. Din acest moment refuz să scriu și să vorbesc cu oricare cerber. Nu mă consider vinovat și, în consecință, solicit punerea mea în libertate. Imediat! Deseară aștept un videotelefon. Acasă. Dacă nu voi fi, prietenii mei vor da alarma: în toată lumea spațială, inclusiv la Super Nova.

S-ar putea ca schimbările ce vor veni în Danubia pentru a aduce și provincia noastră la același numitor comun cu Uniunea Venusiană, să afecteze și Departamentul Adevărului, din care aveți onoarea să faceți parte. Și veți da socoteală pentru că ați

arestat un înfocat suporter și propagator al Reformei Romanoviene. Desigur, mă puteți ucide, mă simt pregătit moral, dar peste puțin timp va trebui să vă justificați. Și mă tem că nu veți găsi înțelegere... Așa că nu vă rămâne decât un singur lucru bun de făcut: să mă eliberați necondiționat!

Cerberul se ridică și-mi spune, în același stil arogant: „rămâi aici!”

Stau și aștept, dar trec câteva ore și nu vine nimeni. Camerele video îmi urmăresc reacțiile. Sunt destins și încrezător pentru că sunt convins că Cel-de-Sus ține cu cei buni.

În sfârșit, ușa se deschide din nou și intră un alt cerber, mai tânăr. Mi se adresează la persoana a doua plural.

– Sugestia Dvs. a fost acceptată. Veți liber să părăsiți această clădire și să răspundeți deseară apelului videotelefonice al prietenilor dvs. Îmi închipui că este inutil să vă rog să ne comunicați cu cine veți vorbi și cu cine vă veți întâlni, dar sunt convins că nu veți obiecta la faptul că vă vom ține sub observație. Oricum, ar fi fără sens.

Vă salut!

– La revedere! Mă ridic și ies din această grotă a diavolului.

Prima rundă s-a încheiat. Am impresia că sunt câștigător la puncte. Deocamdată...

* * *

Pentru ca tacâmul să fie complet, urc colina și mă reîntorc la serviciu. Ajung la 13⁰⁵. Intru în birou, dar mai înainte, pe culoar, sunt observat de câțiva colegi care au grijă să dea alarma. Nu mă așez bine pe scaunul meu, în fața terminalului computerului, când ușa se deschide larg și pătrund

cei mai curajoși dintre curioșii serviciului, mirați că mă vad, din nou, în mijlocul lor. Îmi pun câteva întrebări, pe rând, într-o atmosferă clamă:

- Cum a fost, te-au maltratat?

- Nu, deloc.

- Ți-au cerut vreo declarație sau vreun angajament?

- Nu, nu cred că ar mai avea rost. Și-au dat seama că sunt incorigibil.

- Te-au mai chemat la ei?

- Nu, dar mă vor supraveghea foarte strict; mi-au promis.

- Vor face presiuni pentru a te da afară din serviciu?

- Nu cred că vor fi necesare presiuni; o simplă sugestie și Tărtăcuță va fi cel mai bucuros să mă excludă din cadrul Direcției pe care o conduce.

- Alicia știe că ai fost chemat la Departamentul Adevărului, azi?

- Nu, dar bănuiește. Probabil că stă ca pe ghimpi. O voi suna peste câteva momente.

La acest ultim răspuns al meu ei se hotărăsc să se retragă, dar promit că mă vor asalta și mâine cu întrebările, desigur în cazul în care nu voi fi accidentat mortal, răpit sau făcut să dispar. Să fie haz de necaz sau realismul cel mai lucid? Și eu, și ei luăm lucrurile în glumă.

Cobor la poarta instituției, introduc moneda, formez numărul și aștept. După câteva secunde apare imaginea și se aude glasul Aliciei voalat de plânsete și sughițuri.

- Sunt eu, Alejo, nu trebuie să te sperii; nu mi s-a întâmplat nimic, sunt viu, așa cum am prezis...

- M-am temut că te-au ucis și mi-ai spus că nu-ți pasă.

Când vii acasă?

– Pe la 16³⁰. Ai grijă de cel mic.

Se aprinsese deja becul roșu, semn că trebuia încheiată convorbirea. Mi s-a părut că sunt destul de clar și concis, așa că m-am reîntors în birou așteptând să treacă timpul până la 15¹⁵, ora când ni se termină programul. Eu plec întotdeauna pe jos și fac distanța până acasă într-o oră. Este destul de departe. Va trebui, de acum înainte, să fiu mai atent pentru a evita să fiu accidentat. Știu că aceasta-i metoda preferată a cerberilor. Pe de altă parte, nu cred să ia o decizie atât de repede; sunt prea birocrati pentru a putea fi spontani. Norocul meu că este lumină. Dacă aș umbla noaptea, poate m-ar ataca mai ușor. Pornesc spre casă și mă gândesc. Pornesc singur, pentru a nu-l expune unor represalii posibile pe colegul ce m-ar însoți. Acum nu mai este vorba de curaj, ci de prudență.

Îmi amintesc un pasaj din cartea lui Ernesto Sabato, „*Abaddon Exterminatorul*”: un grup de montoneros argentinieni fuseseră capturați de către poliția secretă și torturați pentru a dezvălui numele complicilor lor rămași încă în libertate. M-a frapat monologul comandantului; el spunea că recunoaște că guvernele se schimbă, oamenii se modernizează, iar ideile se înnoiesc, dar o singură instituție rămâne eternă și necesară în toate timpurile: poliția politică.

După încă un tratament cu „*picaña*” aplicată între subsuori, clienții au fost evacuați în celulele lor și abandonați neputinței și blasfemiilor lor fără efect; cel puțin pentru moment. Trebuie să recunosc că mi-a fost greu să-i înțeleg pe revoltații violenți. Ei fac, aproape întotdeauna, jocul adversarilor: taie un braț al hidrei puterii pentru a-i permite să crească mai falnic. Probabil că dacă primii creștini nu s-ar fi

lăsat mâncați de lei în arenele Romei, creștinismul nu ar fi fost azi religia cu cei mai numeroși adepți din Univers. Le datorăm mai mult martirilor decât tiranicizilor...

Îmi vin idei diverse în fracțiuni de secundă. Mergând pe jos, spre casă, îmi fac un fel de gimnastică a minții, reflectând prin rumegarea gândurilor...

Ce-ar fi devenit acum Terra, la aproape trei secole de la fondarea Băncii Selenei, dacă expansiunea omului în Sistemul Solar nu ar fi fost coordonată atât de intensiv? Din fericire, a fost întâi necesitatea, ca urmare a degradării accelerate a biosferei. Dar saltul spre aștri avea, inițial, la temelie, vectori naționali, o noțiune depășită ce aparținea Secolului XIX. Banca Selenei a fost prima instituție care și-a propus să mute omenirea în spațiu. Totul a început la acea aniversare a Zilei Hispanității din anul '92 al Secolului Zero.

Se împlineau cinci veacuri de la debarcarea lui Columb în Lumea Nouă. Era adunată în Insulele Bahamas toată floarea yachtingului mondial; se celebra trecutul și puțini se gândeau, atunci, la viitorul spațial. Stratul de ozon protector de deasupra Antarcticii dădea semne de refacere, dar era cerul senin de dinainte de furtună. Totuși, un grup de tineri, mai mult ca spirit decât ca ani - aveau între 20 și 85 de ani - au trimis invitații câtorva din marile personalități științifice ale acelor timpuri pentru data de 12 octombrie, anul '92, ora 8⁰⁰, pe plaja Insulei San Salvador, aproximativ în locul în care se presupune că a debarcat Columb. Toți cei prezenți urmau să se înregistreze în niște caiete - erau pe mai multe măsute pentru a nu se produce învâlmășeală - și primeau o medalie de membru-fondator al Băncii Selenei. Ședințele erau programate în fiecare seară la orele 20⁰⁰, începând cu data de 13 octombrie,

la Palatul Congreselor din Nassau.

Printre numele cele mai cunoscute din acele vremuri care au fost înscrise în cartea fondatorilor figurau Isaac Asimov, Arthur Clark, Ray Bradbury, Gérard Klein, John Glenn, Neil Armstrong, Marc Garneau, John Allen (părintele Biospherei II), Andreas Sakharoff. S-a convenit ca la 20 iulie, anul '94 al secolului Zero, să se declanșeze campania electorală pentru alegerea, pentru un mandat de cinci ani, a primului guvernator al Băncii Selenei, alegere ce a avut loc în 20 septembrie, postul urmând a fi preluat în 12 octombrie. A fost ales Gerald O'Neil, autorul studiului „*Frontierele Celeste*”. Dar tot în acel memorabil octombrie '92 s-a hotărât, printr-o rezoluție votată în majoritate de către participanți, modul de funcționare a băncii, organizarea, scopul, obiectivele, componența... Atunci s-a făcut al doilea pas gigantic pentru omenire în cucerirea cosmosului.

* * *

Între 5 și 14 iulie 289 Era Spațială nu s-a întâmplat nimic: în sensul că nu am fost tulburat de nici un anchetator. Este posibil să fi fost supravegheat, dar nu mi-am dat seama. De fapt, nici nu m-a interesat pentru că eram prea ocupat cu aprovizionarea juniorului și eram prea obosit pentru a mă putea gândi la altceva decât la cât mai mult somn. Ziua dormeam cu capul pe tastele computerului, câte o oră bună, dar trebuia să îmi țin urechea ciulită mereu pentru a nu fi surprins de superiorul meu ierarhic, don Armando. Mai reușisem să dorm iepurește pe vremea când îmi făceam armata în trupele de frontieră ale Danubiei. Atunci am reușit să dorm în picioare, sprijinit de sobă și având grijă să deschid un ochi la intervale de timp regulate, pe direcția pe care se putea să apară ofițerul

de serviciu.

Am fost vicecampion în plantoane și cea mai mare parte mi-au fost repartizate cele din schimbul II. Pentru că aveam obiceiul prost de a-mi exprima, uneori, opiniile contradictorii cu cele ale comandantului de pluton, eram amenințat cu arestul, dar, fiind destul de complicată procedura de întocmire a formelor, mi se comuta cu serviciul de pază în cadrul plantonului, schimbul II. După câteva ședințe, am observat că inspecțiile se efectuează numai în timpul schimburilor I și III, fapt pentru care am riscat să nu mă scol, ci să-mi continui somnul până aproape de momentul deșteptării oficiale, când îmi trezeam colegul responsabil pentru schimbul III. Întâmplarea a făcut să nu fiu prins niciodată. Poate că nu aș mai fi scăpat de arest. Ce repede au trecut 14 ani! Și iată că azi, 14 iulie 289, sunt chemat, din nou, la sediul local al Departamentului Adevărului. Este una din cele mai mari sărbători ale Spațiului, cinci secole de la căderea Bastiliei, dar la noi, în Danubia, nu se comemorează și, de câțiva ani, nici nu se mai amintește de acel eveniment atât de îndepărtat. Dărâmarea simbolului tiraniei a devenit o informație prohibită în Danubia lui Oscar Romero. În anul viitor va reveni cometa Halley în apropierea Centurii Lagrange. Oare se va întâmpla minunea, oare va demisiona, sau va fi silit să o facă, Oscar Romero? Pentru că se spune că la trecerea cometei se petrec multe stingeri ale unor personalități. Parcă a ajuns la capăt răbdarea noastră, a cetățenilor Danubiei...

Mă prezint pe Aleea Fericirii la nr. 27 - ce nume interesant de stradă pentru sediul filialei locale a Departamentului Adevărului - sunt invitat, ca de obicei, în sala de așteptare, nu stau prea mult, pentru că sunt preluat de

ofițerul responsabil al instituției noastre și condus pe binecunoscutul culoar întunecos, unde, la fel ca în timpul convocărilor anterioare, se deschide o ușă capitonată; sunt poftit înăuntru, apoi sunt invitat să iau loc pe un scaun, la o masă așezată în fața alteia, la care va sta anchetatorul. Individul mi-a vorbit pe același ton neutru, devenit clasic de-acum, cu aceeași detașare mașinală de robot cerberoid, ce parcă ar vrea să spună *„eu mă spăl pe mâini, eu sunt doar un simplu executant, eu fac ceea ce mi se ordonă”*. Cerberul a închis ușa spunându-mi să aștept și am început deja să mă gândesc că și alții, în urmă cu mai bine de trei secole, au executat ordine și au ajuns la Nürnberg, pe merit. Am fost convocat la 11⁰⁰. Acum e 13⁰⁰ și nimeni nu mai intră să mă ancheteze. Am citit, recent, în *„Revista de istorie”*, că 90% din Marii Inchizitori ai Spaniei aveau titlul de doctor în teologie obținut în urma întocmirii unor lucrări strălucite. Torquemada însuși era un erudit al vremii sale. Sadismul torționarilor să fie refularea unor minți prea obosite de studiu? Pentru secolul nostru nu cred să se potrivească această supoziție. Dacă tot nu binevoiește nimeni să-mi deschidă, prefer să-mi pun, liniștit, capul pe masă și să-ncerc să trag un pui de somn, uitând că mă aflu în bârlogul lupilor. Trezindu-mă, privesc cadranul ceasului electronic: 16³⁰. Și nimeni nu intră în camera de anchetă. Cu siguranță, îmi spun, este o nouă tactică pentru a mă determina să vorbesc ceea ce ar dori cerberii să afle. Oare nu le-am spus destul de clar că nu-mi pasă de existența mea în acest spațiu? Că pot să mă ucidă sau să mă expulzeze: oricum, numai ei sunt cei care vor alege. Da, dar de fiul meu îmi pasă, și ei bănuiesc asta. Trebuie să nu mă abat de la logică, pentru că numai Alicia e sentimentală; eu nu; sper... Presupunând că l-ar lua pe fiul meu

și l-ar ține deasupra unei prăpăstii, spunându-mi că îmi acordă zece secunde pentru a mă hotărî să răspund la întrebările lor, ce-aș face? Din punct de vedere rațional, aș avea un singur lucru bun de făcut: să nu cedez! Dar, în acest caz, n-aș fi un criminal? Nu, din două motive: 1) presupunând că ei, cerberii, mi-ar arunca fiul în prăpastie, nu ar mai putea spera să obțină de la mine altceva decât o ură care nu le-ar folosi la nimic, dimpotrivă; este la fel ca și cu teroriștii care ar asasina întregul echipaj al unei aeronave, deci o acțiune lipsită de sens; 2) ținând cont de conjunctura actuală, la nivel general, știind că Oscar Romero are zilele de guvernare numărate, că din clipă în clipă se așteaptă că va fi debarcat de către puternicul său patron, Miguel Romanoff, care nu-l suportă, din fericire pentru toți optimiștii Danubiei, iar, la nivel particular, fiecare cerber cu instinctul său de conservare binecunoscut jubilează și preferă să nu riște ca, prin exces de zel, să-și compromită cariera viitoare, deci preferă să fie mai conciliant, mai înclinat spre compromis. Chiar dacă acum ei cred că mă fierb în oală seacă - mai degrabă pe Alicia o țin pe jărat, pentru că ea este, cu siguranță, speriată în momentele acestea, se teme că mă vor uide - nu vor exercita presiuni deosebite asupra mea. Ia să ne gândim: Am fost convocat pentru anchetă la ora 11⁰⁰. Mă pot reține până mâine, 15 iulie la ora 11⁰⁰. Ei știu că se știe că sunt aici. Deci se va da semnalul și nu vor putea nega că am fost la ei. așa că cel mai bun lucru pe care-l pot face este să mă eliberez până mâine la ora 11⁰⁰. Dar nu-i decât o presupunere. Cine poate ști ce-i în mintea lor bolnavă? Privesc din nou cadranul ceasului. Este ora 21⁰⁰. Primele semne ale torturii îmi fac simțită prezența: se aude un zgomot fin, abia perceptibil, ca un fel de bâzâit... Tare mă tem că va crește intensitatea. Va

fi o noapte albă. Noroc că am vată în urechi... Dar nu-i suficientă. Voi încerca să mă concentrez la ceva atât de profund încât să nu simt zgomotul. Trebuie să recunosc că s-au modernizat și cerberii prin această tortură a psihicului: lipsă de somn și zgomot. Felicitări! Restructurarea Departamentului Adevărului este cu un pas înaintea restructurării Danubiei...

* * *

Suntem în 15 iulie 289, E.S. Este dimineată. Am avut plăcerea să petic prima noapte la arest. Formula juridică consacrată cazurilor asemănătoare stipulează termenul „reținut”. În mod normal, o reținere fără mandat de arestare poate să dureze cel mult 24 de ore. Este cazul meu, acum. Dar dacă este obținut mandat de la procuror, ceea ce nu-i decât o simplă formalitate, având în vedere că și justiția este subordonată puterii executive, un suspect poate fi reținut, pentru cercetări se spune, până la intentarea procesului. În ceea ce mă privește, s-ar putea să am toate șansele de a mi se prelungi detenția... Mă uit la ceas: este 5⁵⁵. Pe fereastra zăbreliată pătrunde multă lumină. Ce rost mai are să mă gândesc ce mi se va întâmpla în continuare! Poate că tocmai asta au dorit anchetatorii mei invizibili. Ceea ce mi-am propus s-a realizat: mi s-au publicat ambele cărți; de-acum înainte, spiritul meu umblă liber prin lume și ștafeta contestației despotismului – pe care am ținut-o și eu în mână pentru scurt timp – va putea fi preluată de un alt gladiator al libertății. Așa că mi-e indiferent... Sunt pe jumătate buimac. Am o durere surdă în cap. Mi se pare curios, pentru că nu mă doare capul niciodată. Am dormit foarte rău, dar nu-mi amintesc să fi visat nimic. Parcă-mi răsună în urechi „*Anotimpurile*” lui Vivaldi.

Pare ciudat. Îmi ridic ochii de pe masă, îmi frec ochii, mă

tolănesc pe scaun întinzându-mi ciolanele și ascult: nu, nu mă înșel. În locul bâzâitului de aseară, minunata bucată a lui don Antonio își revarsă suav clipocitul binefăcător peste sistemul meu nervos supraexcitat: piano. Îmi pun capul pe masă din nou și mă cufund în muzică, contopindu-mă cu ea. Nu știu ce efect miraculos are, dar parcă plutesc. Acum sunt numai spirit. Nu pot să nu-i apreciez pe cerberii care au avut această idee de tortură: o alternanță de sunete care nu lasă urme fizice, dar care afectează creierul. Am auzit că au obiceiul să-și țină prizonierii în zgomote până aproape de limita superioară a suportabilului și că în urma noilor metode de anchetă nici un humanoid nu a mai ieșit cu sistemul nervos neafectat. În mod curent anchetații sunt trimiși direct din Strada Fericirii la Spitalul de boli neuropsihice, la secția închisi. Din punct de vedere fizic, ei devin pierduți pe vecie. Mă întreb acum, când încă mai pot gândi coerent, oare nu a avut dreptate Adolph Zender când a militat pentru distrugerea totală și definitivă a tuturor roboților din Univers? Probabil că mânia îmi întunecă judecata. Am ajuns să gândesc, până și eu, numai în alb și negru: încă o dovadă că metodele noi de tortură psihică își fac efectul surprinzător de rapid. Mi s-a făcut o sete și o foame cumplită: niciodată nu sunt mai nervos ca în momentele când sunt flămând. Parcă ar trebui să merg și la toaletă. Mă uit din nou la ceas: este 6³⁰. Chiar în acel moment o cheie se-nvârte în broască de două ori, fără grabă, metodic, ușa se deschide și pătrunde în încăpere un individ pe care nu l-am mai văzut: pare destul de bătrân. Închide ușa pe dinăuntru, se-ndreaptă spre masa rezervată anchetatorului, deschide un sertar, apasă pe un buton, o perdea neagră se lasă peste fereastră. În încăpere este o beznă absolută. Trec câteva momente. Mi se par extrem

de lungi; din nou, surpriza este servită din plin. Apoi cerberul îmi spune:

– Vom vedea împreună un scurt film documentar despre viața deținuților politici - care oficial nu există, să ții minte asta - de la minele de titan de pe Selena, mine ce se află sub jurisdicția guvernului Danubiei. După cum cred că știi, numai la noi se lucrează cu deținuți, în toate celelalte provincii spațiale s-a renunțat. Dar, pe de altă parte, numai noi mai avem titan și știi cât de importantă este siderurgia acestui metal. Vom vedea deci filmul, în liniște, după care îmi vei putea pune întrebări, apoi va urma întrebarea mea: ultima! Și cerberul apasă, probabil, pe alt buton, astfel că peretele din stânga mea se umple de lumină...

...Se vede mai întâi Luna filmată de pe Terra, apoi imaginea acestui satelit natural se mărește din ce în ce mai mult, camera video apropiindu-se până când apare la linia orizontului, al cărui cer este cel binecunoscut, negru, un careu. Se face o trecere ușoară, artistică, într-o tehnică „*fondue.enchaînnée*” pe același fond muzical divin al „*Anotimpurilor*” spre o altă imagine, cea a Planetei Albastre văzute de pe Lună. Se creează parcă senzația, voit, că noi, cei care am privit planeta copilăriei tehnologice a strămoșilor noștri, am pierdut definitiv putința de a fi fericiți; este ca o călătorie fără întoarcere spre acel mai mult și mai bine care nu este, în fond, decât ispita diavolului de-a ne scoate din noi înșine. În sfârșit, obiectivul aparatului se oprește pe poarta lagărului pe care scrie cu litere mari „*BINE AȚI VENIT PE TĂRĂMUL CELĂLALT*”. Îmi imaginez că este ultimul drum al celor care vin aici. Culoarele strălucesc și par a fi vopsite în tonuri de alb și gri metalizat, celulele par a avea o suprafață

obișnuită de 4x4 m în care sunt cazați câte 4 deținuți care nu se văd, pentru că sunt, probabil, undeva la muncă. Sunt prezentate apoi diferitele sectoare unde se muncește: *zona de recoltat sânge*, unde se colectează acel prețios fluid pentru cei care au nevoie și sunt liberi (mă gândesc că nu sunt neapărat mai buni, ci mai supuși); pe o diagramă din dreapta imaginii scrie că se colectează câte 500 g/om și zi; *zona de recoltat piele*, unde se decupează bucățele din acel produs ale celor prea slăbiți, apoi, printr-o metodă de stimulare hormonală și în urma unor injectări, deținuților ce „lucrează” în această secție le crește altă piele. Privesc, mut de uimire, și nu-mi vine să cred că ceea ce văd este adevărat; Auschwitzul era de-a dreptul o plăcere. Dar iată o altă secție: cea *de colectat organe naturale* - mâini, fici, plămâni, rinichi etc. - care sunt înlocuite cu organe din materiale compozite; este un imens laborator al protezelor pentru cyberi. În sfârșit, *secția operațiilor pe creier*; visul de aur al androizilor este să programeze gândirea creierului uman în funcție de o planificare centralizată. Până acum nu s-a reușit, dar cercetările continuă. Filmul se încheie cu imaginea mărită a unui creier. Cerberul aprinde lumina și mă privește scrutător. Nu mă pot închide în mine. Mă simt șocat, descompus și poate resemnat. Îi spun: „*nu am nici o întrebare, am înțeles totul, mi-am văzut viitorul și sfârșitul, puteți face cu mine tot ce doriți; după terminarea experiențelor tot voi muri. Va fi singura mea salvare*”.

– Deci, refuzi să colaborezi? te întreb pentru ultima dată.

– Da, acesta este ultimul meu cuvânt.

– Bine, îți vei continua viața, vei merge acasă și la serviciu și vei aștepta semnalul nostru. Pleacă!

Și-mi deschide ușa grăbit...

* * *

La 15 noiembrie 289 se aniversează o lună de la demisia lui Oscar Romero.

Sunt chemat la Departamentul Adevărului, unde mi se înmânează un permis de ieșire din Danubia pentru Provinciile Unite. Am senzația că visez, dar mi se spune că am fost expulzat pentru totdeauna pentru că noului satrap nu-i plac turbulenții... Oare adevărata formă geometrică a istoriei și a Universului să fie cercul?

VIII / HOD

Este insuportabil de cald. Mă plimb prin camera de hotel și nu știu ce să fac. Să m-apuc de scris sau mai bine să-mi continui lectura despre istoria grecilor antici? Probabil că dacă Mommsen ar fi scris cartea, alegerea era simplă. Din nefericire, autoarea nu a pus suflet, așa că, în ciuda zăpușelii și a lenei imense ce mă caracterizează, peste cel mult două ore voi cit un text mai inspirat, scris mai cu nerv, mai pe gustul meu. Un text scris de mine-însumi. Veți crede poate că sunt un fanatic al artei pentru artă, dar fie vă înșelați, fie m-am exprimat confuz - într-un anume sens aveți dreptate. Nu sunt prea clar! Aș prefera să citesc cât mai multe informații; sunt flămând după știri, sunt bolnav dacă nu știu, vreau să devorez tot: idee, simțământ, secret, opinie, constatare, polemică, monolog, dialog, proces și, mai cu seamă, istorie: o mănânc cu pâine, cu lapte, cu vin, cu cașcaval, cu icre negre, cu tot ce vreți și ce nu vreți... Pardon! am greșit! Mi-am amintit că într-o

provincie a Cilindrului Spațial de Est, în Danubia, dacă înșirui bunătățile culinare pe care le-am amintit mai înainte, acei locuitori nefericiți salivează , fac spume la gură, li se ridică tensiunea, pentru că satrapul lor îi privează de alimente. Nu aş vrea să le agravez și eu starea psihică precară. M-am tot foit și, până la urmă, mi-am luat inima-n dinți și m-am apucat. Profit de ocazia de a fi singur și scriu. Nu mă pot concentra decât singur. Ce-ar fi să mai trag un pahar de lapte bătut de la gheață? Uitasem. Să nu ne amintim de alimente!

Se spune că, rareori, la un humanoid corespunde profesiunea cu hobby-ul. Se pare că eu aş fi o excepție; cel puțin pentru moment. Peste o lună se-mplinește primul meu an de ziarist. Este fascinant. Mulți zic că mă voi plictisi să tot colind Universul în căutare de senzații. De fapt, în privința formei, ei greșesc: nu caut senzații, ci esențe; eu nu urmăresc evenimentul în sine, ci reflectarea ideii unice în molecula cotidianului. Asupra celuilalt aspect s-ar putea să aibă dreptate: poate mă voi plictisi, nu-mi pot permite să fac ceea ce mi-am propus: să vizitez toate planetele și toți sateliții și să scriu. Depind de redacția cotidianului „Dreptatea” și trebuie să relatez ceea ce se caută. Suntem o firmă independentă. Nu vreau să spun că-i rău, dar aş dori să nu depind de nimeni, în mod absolut. Poate că voi reuși, cândva. Până atunci, însă, ar fi cazul să-mi redactez articolul despre excursia pe Terra. Măcar să-l încep...

Totuși, ideea îmi dă ghes, mă fascinează. Mâine trebuie să dau răspunsul. Cred că voi accepta. Ar fi splendid. Mă gândesc la Bob Woodward. Mereu de referim la secolul zero. Și el a reușit cu Watergate-ul său. Nu știu, nu sunt încă sigur... dar cred că se merită... Va fi greu, cu certitudine... Voi fi tot timpul

sub urmărire. Dar cauza e nobilă...

De ce mi s-a propus tocmai mie? Pentru că redactorul șef - un android - consideră că sunt prea tânăr și încă neimplicat în criticile quasi-generale la adresa guvernului Danubiei. Da, ar fi un atu! Cred totuși că cerberii au o listă completă a tuturor ziaristilor occidentali, clasificați pe categorii de pericolozitate, din punctul lor de vedere, și la intrarea în provincie li se atașează câte o codiță, conform obiceiului. Nu, trebuie să găsesc altceva: îmi voi schimba numele, în modul cel mai oficial: din fericire, la noi, în Luteția, nu durează mult - cam o săptămână - și, în același timp, îmi voi schimba profesiunea - în turism mi-ar place, de pildă monitor de schi nautic... Da, e o idee...

Și asta pentru câteva luni. Dar, pentru a-mi rotunji bugetul, voi continua să scriu pentru gazetă. Cu același nume ca și până acum: Patrick Fontaine. Ce bună idee mi-a venit cu schimbarea numelui: prea sună a ziarist. Îmi voi spune... Paul?... Îmi vin prea multe-n cap... Smith?

Păcat! Nu merge... Un Lutețian cu asemenea nume, nu se poate... Am găsit! Mă voi numi Paul Fayard. Sper că ține.

Vom vedea... De ce mă frământ atât? Pentru că am intrat deja în transă sau, mai bine zis, în rezonanță cu expeditorul celor două mesaje. Nu-l cunosc, nu știu nimic despre el, dar mă preocupă. Fără să vreau, gândurile îmi zboară într-acolo, spre Danubia... Nu am fost niciodată?, dar printre lecturile mele imense asupra călătoriilor, hai să spun mai frumos, printre continentele metaculturale un loc în față ocupă, în inima mea, și Danubia. Exemplul tipic de ghinion în istorie. Se spune că locuitorii acelei provincii ar fi de vină integral pentru catastrofa la care s-a ajuns... Nu cred... Trebuie să fie și alte

cauze... Oricum, voi vedea... Sunt aproape sigur. Măine voi da un răspuns favorabil. Dar ce conțin cele două pasaje? Primul solicită o identificare a autorului, trimițând pe potențialul căutător la doamna Christina Stegano Muchi, domiciliată undeva în Provinciile Unite - nu se știe unde - care a primit cele șapte scrisori pentru guvernatorul Rolando Ramirez în 8 mai 284 Era Spațială pe când era coordonatoarea Bibliotecii Marțiene în Centralia - capitala Danubiei - personal din mână autorului mesajului care semnează acum Keops.

Caută acul în carul cu fân! Dar voi căuta! Pare interesant... Mai dorește acest domn Keops - cine o fi? - să-și publice două cărți; cu sprijinul ziarului nostru... Poate va ieși ceva din asta; prima se numește „*Dincolo de Styx*”, iar a doua „*Scrisori interzise*”. De ce tocmai prin intermediul ziarului nostru? Poate că va ieși ceva... Încep deja să fiu nerăbdător... Al doilea mesaj este dublu, adică vine de la un anume Theo din Labradora, în care ne roagă să facilităm publicarea celor două cărți - apar titlurile de mai sus - la care este atașat un bilețel semnat „*Olivier*” în care Theo este rugat să facă ce a promis. Atât! Saingurul punct comun: scrisul la șablon în tuș roșu. Ca un fel de șaradă. Trebuie s-o găesc mai întâi pe doamna Christina Stegano Muchi. După aceea toate se vor clarifica... Ce-ar fi să mai trag un pahar de lapte acru de la gheață? Și nu am terminat reportajul... Dar e prea cald... Mai bine mai citesc... despre prietenii mei... grecii...

* * *

În iulie a.c. am ascultat o emisiune la „*Vocea Selenei*” care mi-a plăcut foarte mult; a fost o încântare estetică; o discuție între două vechi cunoștințe: Monica Levis, redactor-responsabil al emisiunii culturale „*Punct și Contrapunct la Luteția*”, și Nadia

Cassio, poetă și profesoară de literatură danubiană în Provinciile Unite. Nu cred că e cazul să-mi amintesc acum încântarea imensă ce m-a cuprins ascultând un dialog atât de frumos, viu, elevat, dar fără parada pe care o întâlnim aici „intra muros” la literații noștri conjuncturiști și învăluit în mod natural în sinceritatea binefăcătoare a două suflete ce s-au deschis, față de ele însele și față de întreaga lume. M-a vrăjit emisiunea aceea. Nu m-am putut opri să nu consemnez ceea ce-am simțit atunci, în 14 iulie, dar ceea ce are legătură cu povestirea noastră este și mai interesant...

Nadia Cassio a povestit că Jorge l'Urso făcea parte din cercul lor de prieteni. Era tehnolog de profesie, dar poet în timpul liber. Poeziile sale erau „drăguțe”, fără să conțină nimic critic la adresa regimului. El nu dorea să și le publice, ci le scria din pură plăcere, ca o revărsare a prea-plinului său sufletesc peste foile albe ale unui hobby nevinovat. În grupul lor de prieteni, povestea Nadia, se știa că Jorge își ține un jurnal pe care nu l-a văzut nimeni pentru că el nu le-a citit nici un fragment. În februarie 285 Era Spațială, el a fost convocat la Departamentul Adevărului și anchetat în legătură cu acel jurnal, care i s-a confiscat. Ancheta s-a efectuat în stare de libertate. În cele șase luni mai ușoare, Jorge și-a mai întâlnit prietenii de multe ori și le-a povestit evoluția cazului său. Se știe că, la un moment dat, cerberul-anchetator l-a întrebat:

– Ce credeți, domnule l'Urso, că vi se poate întâmpla în urma cercetării jurnalului dvs.?

– În cel mai rău caz, îmi veți spune să-mi fac valiza pentru că mă așteaptă detenția, iar în cel mai bun, veți înapoia jurnalul și mă veți trimite acasă, a spus cu seninătate Jorge l'Urso.

Cerberul l-a privit zâmbind nedefinit, ușor, aproape imperceptibil cu aceeași privire perfidă și greu de sesizat, dacă nu ai mai avut de-a face cu această categorie, pe care am întâlnit-o în Juan Jose Quisano, în Juan Charon, în delegatul din Centralia și, probabil, la un Boa Constrictor în fața prăzii. Suntem, până la urmă, numai două categorii: vânători și vânat.

Nadia era de puțină vreme în Provinciile Unite când a aflat vestea morții lui Jorge. Așa cum deja se cunoaște, a fost anchetat în toamnă și, în detenție fiind, în cursul unei anchete a decedat. Circulau zvonuri în care se spunea că ar fi fost suferind de inimă. Oricum, cineva ar fi trebuit să militeze pentru a se face lumină. Familia a fost, poate, prea șocată și intimidată pentru a cere redeschiderea cazului, dar un comitet occidental ar fi trebuit să o facă. Nu este încă târziu. Cei găsiți vinovați vor fi aduși, cu siguranță, în fața justiției după ce valul romanovian va mătura și tărâmul Danubiei.

Nadia povestea că două au determinat-o să rămână definitiv în Provinciile Unite: frigul imens din apartamentele Centraliei și întreruperea quasipermanentă a curentului electric, ca urmare a așa-zisei economisiri, în iarna anului 285 E.S., ceea ce a considerat ca un fel de atac la persoană - Nadia nu mai putea scrie, citi sau gândi detașat de șicanele regimului - și al doilea motiv (era deja sosită) - a fost vestea uciderii lui Jorge l'Urso. Foarte mulți scriitori își țin câte un jurnal pe care nu doresc să-l publice, dar în care le face bine să-și noteze diferite fraze pentru a-și elibera sufletele încinse prea frecvent de nedreptatea cotidiană. Este ca un fel de terapie a sistemului nervos. Dar de aici și până la lapidare pentru niște gânduri cu totul personale care, chiar publicate, ar fi absolut legale, încadrându-se atât în prevederile Cartei Fundamentale,

cât și în cele ale Decretului 212 din 31 octombrie 274, distanța este enormă. O nouă dovadă că legile nu sunt respectate, în primul rând de către cerberi, de către titularul puterii executive însuși...

Îmi aduc aminte că primele cărți mi le-a citit mama prin anii 257, 258 E.S., primele poezii pe care le-am învățat - și singurele, pentru că la școală, în afară de Scrisoarea a III-a, am refuzat să mai memorez versuri - au fost ale Nadiei Cassio. Numai după aceea au început basmele. Am avut șansa să trăiesc într-o lume a poveștilor pe care, sentimental, nu am părăsit-o niciodată. Că stau cufundat în apa stătută și măloasă a realității de azi este, poate, numai pentru a nu uita că lumea ideală a basmelor trebuie să schimbe cândva, prin puterea cuvântului sau vrăjit, această așa-zisă societate ideală...

Într-un anume sens, am preluat torța lui Jorge l'Urso... Dacă și eu voi fi lapidat, sunt convins, ea va fi preluat de un altul care va crede cu aceeași înflăcărare în puterea cuvântului liber, rostit cu sinceritate... Venceremos!

Ce eschivă fantastică am reușit în toamna lui 285 și în primăvara lui 286 E.S. Încheiasem redactarea scrisorilor și nu le expediasem încă, așteptând, și asumându-mi un risc inutil și prostesc de a le purta mereu la mine. În 25 noiembrie 285, fiind convocat la sediul Departamentului Adevărului, cu materialul exploziv asupra mea - scrisorile - semnez, cu seninătate, declarațiile prin care deveneam informator al cerberilor. La o săptămână după eveniment le expediez prin Arcadio Delgado și Faed Ibn Salaam fără a mai introduce încă o notă, care ar fi fost esențială, cu un text de genul „am fost recrutat agent de informații al Departamentului Adevărului.” În primăvară, prin redactarea celor două „memorandumuri către

Instituție", ofeream din nou, pe tavă, un atu gratuit pentru un viitor și posibil șantaj al cerberilor. De fapt, riscul pentru ei, de-a lua de bune afirmațiile mele cu privire la dorința mea de-a deveni un superagent internațional, era prea mare. Juan Charon, deși nu a înțeles integral mecanismul pescuitului meu în ape tulburi, a intuit perfect că cea mai bună metodă de pacificare a mea este tergiversarea: pentru că timpul le spală pe toate... În schimb, n-a prevăzut că voi începe a doua partidă de șah. Acum, nici unul dintre noi doi nu mai poate accepta remiza. De fapt, Juan Charon s-a retras la timp. Succesorul său îmi va fi challenger. Venceremos!

* * *

De pe colina unde mă aflu acum, cuprind cu privirea întregul palier nr. 3. Este o zi frumoasă de vară: foarte cald, tocmai bine de plajă. Este foarte aproape de hotelul unde sunt cazat, este liniște și sper că pot scrie neconturbat. La prima vedere pare curios să te bronzezi în interiorul unui cilindru spațial. Dar, de câteva decenii, este cel mai banal lucru. Computerul-meteorolog responsabil al unei provincii spațiale planifică în așa fel vremea încât nici o vară să nu semene cu alta. Și pentru ca surpriza să fie totală, nu ai acces la nici o prognoză mai lungă de trei zile. În schimb, în acest interval, te poți informa cu o precizie milimetrică: până la secunda când se va declanșa o aversă, direcția, viteza și durata unei rafale de vânt sau orice altă informație ce ți s-ar părea utilă. Îmi place la nebunie cerul acesta albastru pe care-l am acum, deasupra capului, fără nici o urmă de nor, transparent, imens și mediteranean. Și când te gândești că se oprește la 500 m pentru a sprijini un alt palier, parcă nu-ți vine să crezi. Iluzia este obținută perfect... Și ultravioletele bronzează la fel de

bine ca pe cea mai căutată rivieră a Terrei secolului Zero...

În câteva zile voi termina acest prim volum al Jurnalului despre Lagrange. Tot privind în depărtare - panorama este superbă - călătoresc în timp gândindu-mă la primele pagini scrise în 1 februarie, la speranța de-a reuși terminarea lui în octombrie sau noiembrie, la dedicația ce va apărea pe prima filă... Și iată că la 1 august va fi gata. Exact în șase luni. Cel puțin până acum cerberii m-au scăpat din mâini. Trebuiau să-mpiedice redactarea jurnalului, dar nici prin țul negru nu câștigă la infinit toate meciurile...

Intenția mea inițială era să relatez propria-mi aventură - și Theo este nemulțumit că am divagat adesea - dar pe parcursul scrierii mi-am amintit de alte personaje care, fie au contribuit la starea de lucruri de azi, fie au fost implicate în conflicte tragice cu Departamentul Adevărului, fiind volatilizate sau condamnate la ani grei de detenție. Am crezut că este de datoria mea să reamintesc despre aceste cazuri, acordându-le spațiu - poate prea puțin - în acest jurnal care și-a propus să descrie lumea noastră spațială...

O întâmplare cu totul ieșită din comun s-a petrecut în 16 martie 285 E.S., ai cărei protagoniști ghinioniști au fost: Luciano Yañez, actor și președinte al teatrului „Globe” din palierul 6, Florindo Scalao, căpitan al unei astronave-mineraliere, și Aurelio Matteo, navigator pe același vehicul spațial greu. Iată filmul desfășurării evenimentelor așa cum au fost relatate, la trei ani după consumarea lor, printr-o scrisoare ce a fost difuzată la „Vocea Selenei”.

16 martie 285: În Danubia se țin așa-zisele alegeri parlamentare. Nu scrie în nici o lege sau decret că ar fi obligatorii, dar persoanele ce nu participă sunt notate și lista

este înaintată Departamentului Adevărului.

Pe palierul 2, Alejo Kefren se prezintă la centrul de votare de care aparține și, în cabină, taie cu o linie groasă numele ambilor candidați ce aparțin, evident, unicului partid admis: cel progresist. În mod normal, ar trebui să se considere buletin anulat. Dar nu se respectă nici legislația electorală...

Pe palierul 6, într-una dintre circumscripțiile centrale, unul dintre cei doi candidați este actorul, binecunoscut publicului local, Luciano Yañez.

15 marie 285, seara: Este o zi rece de început de primăvară. Un cetățean distins intră în zona portului spațial însoțit de căpitanul Florindo Scalao. Este o zonă interzisă muritorilor de rând, dar invitatul celui mai tânăr căpitan din astro-flota comercială a Danubiei, mai ales că este și recunoscut de către cerberi, nu poate fi refuzat. Așa că cei doi pătrund pe astronavă. Căpitanul comunică echipajului că se vor îndrepta spre Selena pentru a prelua o nouă încărcătură de minereu de titan și că îi invită pe toți să deguste din vinul pe care și l-a procurat recent. Va sta el de cart. Camarazii se pun pe treabă și trag vântos la măsea. Partea proastă este că rezistă bine. Poate prea bine. Nu însă și secundul. Bea și el un pic dar solicită să stea de cart. Parcă are o premoniție... Îl roagă pe căpitan să-l înlocuiască în cart, dar este refuzat politicos și trimis la culcare. Deși se miră în forul său interior, execută ordinul. În sala de comandă rămân cei doi buni prieteni, actorul și căpitanul. Navigatorul Matteo a îndreptat deja astronava spre teritoriul Lagrange 3, care face partea din „lumea occidentală”. Dacă vor ajunge acolo, vor fi liberi. Privesc ceasul sideral de pe perete: au intrat într-o nouă zi. Azi vor fi alegerile. Dar ei vor denunța această farsă electorală într-o

conferință de presă în „Lagrange 3”. Privesc amândoi cerul negru și senin pe care sclipesc miliarde de stele. În spate, oarecum lateral, se vede Terra. Ei se-ndreaptă spre fața ascunsă a Selenei. Florindo se gândește la mama lui bătrână și singură.

Tatăl, un fost lup de stele, e mort. Luciano o revede în gând pe soția sa, pe care speră că o va aduce la el în Provinciile Unite. Cei doi continuă să viseze, pierduți cu privirile în imensitatea spațiului... Secundul apare din nou. Insistă să-l schimbe pe căpitan, dar acesta refuză trimițându-l, din nou, la culcare. Secundul se lasă, până la urmă, înduplecat, dar după ce a aruncat o privire fugară spre ecranele computerelor de bord. Este suficient. În cabină privește atent prin hublou și bănuiala inițială i se confirmă. Astronava nu se-ndreaptă spre teritoriul danubian al Selenei, ci spre „Lagrange 3”.

Pornește spre sala de mese unde echipajul sorbea ultimele picături din licoarea lui Bachus și dă alarma. Sunt destul de mulți cerberoizi în echipaj, așa că sar ca arși la semnalul secundului. Privesc toți prin hublou: într-adevăr, se văd farurile semnalizatoare ale teritoriului spațial Lagrange 3. Se reped la arme și năvălesc în camera de comandă. La doi pași de final, acțiunea s-a terminat lamentabil. Urmează calvarul procesului înscenat, condamnarea, detenția, scrisorile familiilor către organizațiile pentru apărarea drepturilor indivizilor, istoria, legenda...

Cei trei au fost condamnați la 20 de ani tereștri recluziune. Au fost internați în Marele Lagăr Selenar la Secția *Izolare* într-o atmosferă extrem de umedă. Se estimează că, în cel mult 10 ani, vor fi morți, dacă nu se întâmplă nimic deosebit în acest interval.

În cotidianul „Dreptatea” a apărut ieri reportajul călătoriei lui Patrick Fontaine pe Terra, partea I. Iată-l:

„Sunt un «*homo viator*» înnăscut. Starea mea naturală este perfectă numai când călătoresc... Mi-am propus demult să vizitez Terra dar diverse motive m-au împiedicat să o fac. am călătorit între Mercur și Centura de Asteroizi dar nu încă și pe planeta care a fost, cândva, leagănul civilizației spațiale. Avem două posibilități: fie să merg cu un grup organizat, urmând a vizita obiectivele turistice programate anterior, fie pe cont propriu, urmând ca, la fața locului, să mă decid; în felul acesta având posibilitatea să stau mai mult într-un muzeu, de pildă, și să nu mai vizitez o rezervație naturală... pentru că orice călătorie pe Terra durează 30 de zile, nici mai mult, nici mai puțin. Numărul turiștilor este strict limitat și trebuie să te înscrii cu mulți ani înainte pentru a primi aprobarea de intrare în această planetă. Este cam ca în secolul ZERO ascensiunea pe Himalaya cu diferența de comoditate în favoarea Terrei. Eu m-am înscris în urmă cu nouă ani și mi-a venit aprobarea tocmai bine: acum când sunt ziarist. Am ales, desigur, a doua variantă, de-a călători individual, deși costă mult mai mult.

Terra se află, de peste două secole, sub jurisdicția organizației G.U.I. (Internaționala Universului Verde). Societatea Națiunilor a încredințat un mandat, pentru cinci secole acestei organizații ecologiste în scopul dezvoltării patrimoniului genetic al tuturor speciilor vegetale și animale și a conservării sale. Mandatul lui „G.U.I.” se va încheia în anul 569 E.S. Dar acum, în 288 ES pot să vă spun că se vede rezultatul acestui patronaj. Suprafața Terrei este un imens parc natural întrerupt de grădini culturale unde se află marile muzee și

orașe care au fost menținute, foarte limitat, format atât din humanoizi cât și din androizi. Pădurile ocupă mai bine de două treimi din uscat, iar populația totală este de aprox. 3 mil. locuitori, raportul humanoizi/androizi fiind de 1/1. Ei nu sunt rezidenți permanenți ai Terrei, ci sunt aduși, la cerere, pentru cel mult 10 ani, după care sunt înlocuiți cu alți colegi întru știință. Un aspect ce mi-a reținut atenția, în mod special, a fost că în războaiele din sistemul solar nici un protagonist nu s-a gândit să ocupe Terra, nici chiar Adolph Zender. Poate că toți au simțit nevoia să știe că va rămâne măcar o planetă neatinsă de violență și distrugere, o speranță de viață mai pură pentru viitor...

M-am îmbarcat pe astronava companiei AIR LUTEȚIA în portul Cilindrului de Vest din punctul numit «Lagrange 2», la 1 iunie 288, ora 10.00, era locală. La acea dată sunt 260.000 km între portul spațial lagrangian și platforma geostaționară pe care am debarcat, distanță pe care am parcurs-o în mai puțin de 3 ore. Am fost transbordați într-un fel de lift ce făcea legătura între platformă și Capul Canaveral și după încă două ore, am ajuns, planând destul de lin, pe pista astrodromului terrian. A fost o senzație nouă și totodată o surpriză plăcută pentru că noi, în spațiu, sosim în porturile noastre cu o accelerație gravitațională ZERO. Grupul nostru a fost despărțit în două: cei care urmau să meargă pe un traseu organizat, împreună, și independenții la care a fost repartizat câte un ghid pentru fiecare. Eu mi-am exprimat preferința pentru itinerar și am indicat ordinea obiectivelor de vizitat: Statuia Libertății, Turnul Eiffel, Auschwitz, Acropolis, Piramidele, MAREA BARIERĂ DE CORALI...

«Dacă timpul ne va permite, vom vizita și alte obiective»

am propus ghidului meu și el mi-a sugerat o călătorie cu submarinul în rezervația BAHAMAS.

Am luat masa la restaurantul astrodromului, după care ne-am îndreptat spre avioneta de două locuri ce ni se repartizase. Direcția: New York. Am ajuns destul de repede, dar, pe parcursul zborului, pe lângă faptul că nu m-am săturat privind țărmul, l-am întrebat pe ghid, care era și pilot, asupra gradului de poluare al atmosferei terestre. Mi-a spus că nu este nici un pericol pentru că toate mijloacele de transport rapide funcționează cu hidrogen, iar cele lente cu tracțiune animală...

– Oare ce ar fi devenit Terra dacă oamenii nu ar fi găsit soluția transferului lor în spațiu?, m-am întrebat eu cu glas tare și ghidul mi-a replicat imediat:

– În analele «Muzeului Omului» din Kenya, dar, dacă doriți, îl puteți vizita în orice localitate pe unde ne vom opri - filialele sunt identice cu instituția-mamă, programul computerului CRAY 5, analizând trei scenarii diferite, concluzionează că:

1. Fie omenirea ar fi sucombat în urma unui război atomic în perioada anilor 1-50 Era Spațială;

2. Fie ar fi dispărut mai lent, ca urmare a pierderii stratului de ozon protector și a creșterii concentrației excesive a dioxidului de carbon în perioada anilor 1-100 Era Spațială;

3. Fie ar fi sucombat ca urmare a unor cauze multiple, cum ar fi suprapopularea excesivă, războaie atomice, chimice și bacteriologice locale, lipsa voinței și a capacității de epurare a apelor și neputința de a o face în perioada anilor 1-150 Era Spațială.

Concluzia lui CRAY 5 este clară: soluția care s-a adoptat a fost una singură - emigrarea în spațiu.

Pe de altă parte, constat că a trecut și pericolul distrugerii reciproc asigurate, care, în secolul Zero, este doctrina strategică dominantă a celor două mari puteri de atunci...

– Da, îmi spune ghidul, acum în lumea spațială nu mai este posibilă o distrugere globală și reciproc asigurată printr-o simplă apăsare de buton, în schimb s-a reluat vechiul sistem al înarmărilor așa-zis convenționale, care generează o neliniște permanentă și este și mai greu de controlat decât în Era Atomică. Poate că se va ajunge la aceeași situație ca în secolul Zero, peste milenii sau mai curând, când puterile spațiale de atunci vor putea să amenințe cu implozia Soarelui.

– Oricum, eu prefer lumea de azi, când Terra a redevenit un paradis al naturii, dar iată că zărim zgârie-norii...

Aterizăm și ni se pune la dispoziție un deltaplan cu energie solară în care să ne urcăm imediat, înălțându-ne. Ceva mai frumos nu am mai văzut niciodată. Avem norocul de o zi însorită și foarte senină. Ne rotim deasupra Statuii Libertății... În sfârșit, imaginea pe care am văzut-o în nenumărate fotografii o privesc acum, aieva... dar continuarea în numărul viitor."

* * *

– Numele, prenumele, profesiunea !?

– Patrick Fontaine, ziarist.

– Vârsta !?

– 24 de ani tereștri.

– De ce doriți să vă schimbați numele și în același timp insistați să nu fie publică această informație în buletinul

oficial?

– Este o chestiune personală, de o importanță enormă, pe care aș dori să v-o comunic peste mai puțin de un an.

– Regulamentul nostru prevede și această posibilitate dar vă va costa de trei ori mai mult. Acceptați?

– Desigur! Când pot să vin după noul meu pașaport?

– Cel mai devreme la 48 de ore de la încheierea verificării personale.

– Vă mulțumesc și vă salut.

– Dacă nu știți ne simțim obligați să vă anunțăm că puteți achita costul integral al formalităților oricând până la ridicarea actului...

– O va face computerul meu, la revedere.

* * *

– Numele, prenumele, profesiunea !?

– Paul Fayard, monitor de schi nautic.

– În zona Mării Bariere de Corali.

– Am înțeles bine? Pe Terra?

– Da, în nord-estul Australiei.

– După câte știm mandatul cercetătorilor și al ghizilor este de 10 ani și dvs. păreți prea tânăr pentru a fi un veteran, chiar în domeniul ludic.

– Dacă aparențele ar fi realitatea ați avea dreptate, dar existența mea a fost favorizată. De la 14 ani am plecat împreună cu părinții mei, care sunt biologi, în rezervația Barierei de Corali, astfel că la 18 ani eram un as la toate sporturile acvatice.

– De ce n-ați studiat biologia?

– Am preferat călătoriile și „școala din Bagdad”.

– Interesant totuși: computerul v-a notat cu 130 de

puncte la testul de inteligență și cu un anemic „Bine” la proba practică de schi nautic. Părerea mea este că alegeți un drum greșit încăpățânându-vă să perseverați în sport și distracții, dar oricum numai dvs. decideți.

– Vă mulțumesc, mă voi mai gândi la ceea ce mi-ați spus; când pot să încep munca?

– Când doriți. Probabil ați citit instrucțiunile noastre. Aveți un program de lucru de 20 de zile, fără întrerupere, după care urmează 10 zile de vacanță. Sunt convins că veți călători în perioada minivacanțelor...

– Da, ați ghicit. M-am hotărât. Încep din 10 ale până în 30 în fiecare lună.

– Bine, vă aștept... Era să uit: nu sunteți rudă cu descendenții Editurii Fayard?

– Nu, este o simplă asemănare de nume, dar nu ne înrudim, la revedere. Se gândește rapid: deseară va pleca spre Provinciile Unite Marțiene și în cel mult 24 de ore va sosi la destinație cu Jet-ul Spațial.

* * *

– Numele, prenumele, profesiunea?

– Paul Fayard, monitor de schi nautic.

– Provincia spațială unde locuiți?

– Luteția.

– Motivul pentru care o căutați pe doamna Christian Stegano.

– Bunica mea mi-a spus că are o nepoată în Provinciile Unite pe care vrea să o găsească...

– Am înțeles, se acceptă. Computerul nostru va transmite mesajul dvs. prin telejurnalul de seară. Doamna Stegano va fi rugată să vă caute la hotel prin rețeaua videotelefonică. Dar vă

va costa mult. Plata pe loc.

– Desigur, poftiți codul contului meu, verificați-l și faceți operațiunea financiară necesară...

– Observ că se câștigă bine în Luteția în profesiunea dvs...

– Da, mai am și unele economii... Voi putea fi găsit la hotel...

* * *

– Bună seara, mă numesc Christina Stegano Mucchi, am înțeles că m-ați căutat.

– Da dar nu în privința declarată la computer ci în vederea unui viitor contact al meu, de ordinul III, cu ajutorul unei cărți care se scrie chiar în aceste momente.

– Și ce legătură am eu?

– Îl cunoașteți!

– Și dvs. nu?

– Nu încă. Mesajele primite de mine, de la el, mă îndrumau spre dvs.

– Dar dacă sunteți cine mă tem eu că sunteți, ce dovadă am?

– Am înțeles aluzia. Nu, nu sunt un cerber danubian. Înregistrați-mi vă rog chipul, amprente digitale și maxilofaciale și confrunțați-le cu cele ale lui Patrik Fontaine de la ziarul „Dreptatea” din Luteția. Dacă aș fi cerber n-aș putea figura pe lista personalului acelui cotidian.

– Dar numele pe care l-ați declarat este Fayard...

– Am început deja numărătoarea inversă și știți, probabil, că ziaristilor li se contabilizează deplasările, de către cerberii Danubiei. Eu vreau să evit riscurile inutile...

– Computerul meu a verificat, aveți dreptate, vă rog să-

mi puneți întrebări...

– Desigur numele de Kefren Keops nu vă spune nimic, dar faptul că el v-a dat o videocasetă SONY ce conținea 7 scrisori pentru Rolando Ramirez, la 8 mai 284, în biroul dvs. de la Biblioteca Marțiană din Danubia?

– Da, îmi amintesc, să mă uit în agendă, un moment... am găsit: Sebastian Pontes semnase scrisorile. Mi-a spus cum se numește dar nu am notat. Cred că arhiva „*Vocii Selenei*” veți găsi numele real.

– Vă mulțumesc, voi căuta mai departe. Bună seara.

* * *

În 9 august, la revenirea din Provinciile Unite, pe Paul Fayard îl aștepta o surpriză plăcută: computerul său primise de la „*Vocea Selenei*” următorul mesaj: Sebastian Pontes este Alejo Kefren. Punct de întâlnire: cea mai mare catedrală a Palierului 2 din Danubia. Data: într-una din primele trei zile lucrătoare ale lui noiembrie. Ora: 15³⁰-15⁴⁵.

* * *

Pentru a-și recupera o parte din banii cheltuiți cu călătoria în Provinciile Unite - pentru că la ziarul „*Dreptatea*” decontările se fac numai la sfârșit - deci după întâlnire cu Alejo Kefren - Patrik Fontaine a scris un articol despre campania electorală care tocmai este în plină desfășurare acolo. A apărut în numărul din 13 august 288. Iată-l - deci după întâlnire cu Alejo Kefren - Patrik Fontaine a scris un articol despre campania electorală care tocmai este în plină desfășurare acolo. A apărut în numărul din 13 august 288. Iată-l.

În Provinciile Unite Marțiene sistemul electoral este de tip guvernatorial, adică puterea executivă este deținută de

guvernator, pentru o perioadă de 6 ani, cu posibilitatea obținerii a două mandate succesive: Puterea legislativă este deținută de către Consiliul Federal format din două corpuri: Consiliul Național - un fel de cameră inferioară - care se reînnoiește la fiecare 3 ani și Senatul. Mandatul de senator durează 6 ani. Puterea judiciară revine Tribunalului Constituțional și Tribunalelor Ordinare. Este un sistem foarte asemănător cu cel care exista, în secolul Zero, în Republica Albastră. Același sistem bipartizan se întâlnește și în repartizarea mandatelor Consiliului Federal: *Clubul Universului Verde (GUC^x)* - un fel de continuator al ecologiștilor de pe vremuri - deține de peste trei decenii, majoritatea în Consiliul Național, dar nu în Senat, și *Clubul Creerelor Unite (UBC^x)* care deține, tot de trei decenii guvernoratul, cu o singură excepție. De asemenea a controlat și Senatul.

Campania electorală este foarte lungă: începe la miezul primei nopți din anul electoral, prin discursul inaugural al secretarului de stat pentru justiție care prezintă candidații din ambele mari cluburi dar și pe cei independenți; se desfășoară separat în fiecare din aceste formațiuni politice și în fiecare din cele 40 de provincii marțiene, având drept scop desemnarea candidatului clubului pentru alegeri propriu-zise care se țin în prima marți după prima luni din a XI-a lună a anului electoral. Noul titular al puterii executive își va lua postul în primire cu prilejul anului nou, într-o ceremonie festivă, care, desigur, este holovizată. Dar în lunile iulie și august au loc Congresele celor două cluburi care desemnează cei doi candidați și coechipierii lor pentru posturile de guvernator și viceguvernator. Anul acesta Congresul „*Clubului Universului Verde*” a avut loc între 17 și 20 iulie la Arhimedia. A reușit să obțină investitura

Senatorul Miguel Lubakis cunoscut drept liberal, moderat, pragmatic. Pe locul doi s-a clasat Josef Jensen, un reverend android de mare talent.

Se impun câteva precizări: societatea marțiană a fost timp de decenii divizată: pe de-o parte majoritatea humanoidă privilegiată, pe de alta minoritatea androidă oprimată. Inițial, părea foarte normal ca roboții să muncească pentru binele omului dar două considerente au dus la modificarea, treptată, a acestei optici: dorința unanimă a părinților-fondatori, exprimată în Legea drepturilor civile, în care se preconiza ca, în viitor, *„când dezvoltarea tehnologică o va permite să se producă roboți după chipul și asemănarea omului și să se contribuie la autoreproducerea lor, fiind integrați organic în societatea marțiană”* și dezvoltarea tehnologică propriu-zisă care a contribuit la ridicarea nivelului calității roboților.

Pare curios, dar și androizii au preluat de la învățătorii lor, în primul rând, părțile rele, dacă privim lucrurile dintru-un unghi foarte puritan. Inițial, roboții erau numai gânditori deci nu erau dotați cu aparat loco-motor, erau ca un fel de mobile inofensive și greoaie care nu comunicau cu lumea decât prin intermediul rețelei electrice. Trebuie să subliniez că este vorba despre prima generație optoelectronică. Când acești supergânditori au primit libertatea de a concepe, proiecta și produce noi roboți cu posibilități de mișcare, ce credeți că le-a trecut prin minte?

Au inventat androide-femele pe care le-au vândut sau închiriat marilor hoteluri și bordeluri ținute tot de roboți. Succesul comercial a fost atât de mare, încât s-a produs o adevărată explozie a acestei industrii, îmbogățindu-i peste măsură pe androizii supergânditori. Au trebuit să treacă vreo

câteva decenii până să reușească legislatorii să elibereze din sclavie pe femelele-roboți. Atunci, în concernele devenite gigant ale acestor noi inteligențe s-a trecut și la producerea masculilor-roboți pentru aceleași scopuri. Dar relația economică era alta: ei aveau un statut de liber-profesioniști ca și ele de altfel, și plăteau o taxă bunicică producătorilor care au obținut în noua formulă profituri și mai mari. Norocul a fost cu religia mendeliană care a reușit să reglementeze noile raporturi dintre oameni și roboți pe baze morale. Desigur, familia în sens tradițional s-a metamorfozat dar, ca o compensație, societatea copiilor a primit garanții materiale și afective sporite care au dat rezultate mulțumitoare: cele mai căutate doici erau androidele, cele mai bune învățătoare, cele mai bune mame de împrumut, cele mai bune concubine, etc.; și continuă să fie. În câteva generații societatea marțiană s-a obișnuit cu structură și I se pare lucrul cel mai firesc din lume. Copilăria se încheie, oficial, la 18 ani, dar există cazuri când activitatea sexuală a tinerilor începe mai devreme fiind totuși îndrumată spre moderație. Drogurile nu mai constituie o problemă demult, în schimb, beția ia forme din ce în ce mai cronice și s-a generalizat atât la humanoizi cât și la androizi. Comisia „*Antidrog*” a propus o soluție: scăderea masivă a prețului vinului și creșterea prețului spirtoaselor. Lucru curios, s-a constatat o creștere galopantă a numărului de bețivi din rândul roboților: deci androizi preferă vinul și îl beau fără măsură.

A venit vremea, în sfârșit, ca ei să intre și în politică. Mai întâi au înființat „*Clubul Creierelor Unite*” dar, pentru că Direcțiunea a fost acaparată de elementele foarte bogate, atât dintre androizi cât și dintre humanoizi, marea masă s-a reorientat spre celălalt mare partid: „*Clubul Universului Verde*”.

Roboți ecologiști ! Pare hazliu, nu ? Dar iată că în alegerile preliminare din anul acesta, pe locul doi, la mică diferență de Miguel Lubakis, s-a clasat un android, domnul Josef Jensen. Societatea nu pare încă pregătită să aleagă în postul de viceguvernator un robot. Dar, cu siguranță că timpul lucrează în favoarea acestei categorii.

Îndrăznesc să mă hazardez a face un pronostic. Nu mă ghidez după sondajele de opinie care circulă aici prin intermediul mass-mediei. Este o simplă presupunere: în noiembrie va câștiga Miguel Lubakis și asta, în primul rând, pentru că și-a ales un coechipier conservator, pe Lauro Bent. Eu îl prefer, desigur, pe domnul Jorge Buy din partea „Clubului Creierelor Unite”, dar marșienii sunt cei care aleg... Până atunci, toate cele bune de la Patrick Fontaine.

* * *

Sunt mai bine de trei ani de atunci. Florindo Scalao își amintește, adesea de nopțile lungi și umede; tot: fuga, eșecul, procesul, drumul spre lagăr, primele zile, primele nopți, prima vizită a mamei sale, primele vești despre Luciano Yañen și Aurelio Mateo...

Parcă a trecut o veșnicie, dar dacă va ieși viu, va scrie. Va fi, cu siguranță un jurnal. Este unicul scop al existenței lui. Și mama, cât de greu trebuie să o ducă: singură... bătrână și singură... A reușit deja să-și impună să nu se gândească decât rar, de două ori pe săptămână, la ceea ce I s-a întâmplat. Reflectează asupra unei fraze pe care o va scrie și imediat o memorează recitând-o, apoi alta și tot așa; merge foarte încet dar până va ieși, va termina. Și afară fiind, nu va avea decât să transpună poemul pe un suport material. Cine știe când va veni și ziua aceea? dar fiecare dintre noi suntem oameni numai cât

timp sperăm... Și-a făcut deja un program de activitate zilnică: 10 flotări, 10 genoflexiuni, plimbări interminabile prin celulă, recitarea tuturor poeziilor pe care I-a învățat, declararea celor 60 de formule ale trigonometriei și a postulatelor lui Euclid, apoi din nou 10 flotări, 10 genoflexiuni, plimbări interminabile prin celulă, etc. Dacă ar avea o carte, măcar o singură carte, sau un șah, sau hârtie și o unealtă de scris, dar nu are nimic, decât memoria.

Este o celulă strâmtă de 3/3 m și 2 m înălțime, beton masiv cu sisteme speciale de tortură: iarna neîncălzită ar fi o plăcere, dar pentru ca dineul să conțină și desert pe lângă terciul scârbos, se toarnă apă pe toată suprafața celei; în cel mult o oră îngheață într-un strat compact; atunci Florindo se lungește într-o parte și așipește vreo 40-50 de minute după care se trezește și aleargă, se mișcă, face flotări, cam 10 minute. Nu are ceas dar I-a intrat deja în reflex acest sistem. Desigur, în celulă nu este pat. El trebuie să doarmă întins pe ciment. Așipește din nou și se trezește iarăși. Cel mai neplăcut este toamna și primăvara când apa nu îngheață. Atunci încearcă s-o măture și se trânteste într-o parte pentru același interval de timp, după care face gimnastică intrată în reflex. Dar simte, deja, umezeala în oase. Vara, în schimb, se dă căldură. Se încing pereții și aerul ajunge la 50-60°C. Atunci terciurile se servesc foarte sărate și, din când în când, se limitează rația de apă. Este tortura cea mai cumplită. Nu-i de mirare că oamenii încep să fie înlocuiți de stăpânirea Universului de către roboți. Ei sunt incomparabil mai „umani”: ei ucid, dar nu torturează, nu umilesc, nu degradează...

* * *

Fragmente din viitorul „*Jurnal din Recluziune*” al lui

Florindo Scalao:

Am făcut câteva greșeli care, însumate, aveau să fie catastrofale: mai întâi secundul: l-am lăsat tot timpul în libertate deși îl știam om periculos și îl bănuiam că ar întreține legături cu cerberii; ar fi trebuit să-l vizităm în camera sa și să-l legăm fedeleș, punându-i un căluș în gură. El a fost pisa care ne-a stricat jocul. Apoi, în apropierea destinației, stăteam și priveam cerul în loc să fim înarmați și să reprimăm orice posibilă rezistență; ar fi trebuit să aruncăm în vid astronava decât să ne lăsăm prinși, dar atunci poate nu am mai fi fost noi, niște cavaleri idealști ce refuză să se coboare la nivelul violenței; am fi fost pirați. Dar am fi învins! Căci altfel, *Vae Victis!* Acesta ne-a fost destinul și acum e prea târziu să mai îndreptăm ceva...

Îmi amintesc atmosfera de la proces. O înscenare perfectă. Parcă văd și acum:

O mulțime imensă, tăcută, docilă și maleabilă, a fost adusă în sala de festivități a portului spațial. Dar în ciuda numărului impresionant, toți indivizii au fost verificați, până la detaliu, de către echipe de cerberi ce au lucrat în schimburi, în sistemul 12 cu 24. cei care aveau o cât de mică pată la dosarul de cadre nu au fost admiși. Toată această adunătură era împărțită pe grupe de câte 20 de persoane conduse de un supraveghetor - cuvântul spune totul - care pe lângă misiunea propriu-zisă, de supraveghere a indivizilor din subordine, trebuia să urmărească tribuna și, la un semn al cerberului-responsabil cu agitația, să-și îndemne grupa să aplaude, să strige lozinci (de genul *Romero - Pace* sau *Romero - Eroism, Danubia - Progresism*, deși eu cred că mai real ar fi invers) și, când era cazul să huiască... Ceva foarte asemănător cu Tribunalele Poporului pe vremea lui

Freissler și Gobbels. Avocații, desigur desemnați din oficiu, aveau misiunea precisă de a vorbi cât mai puțin pentru a face procesul cât mai scurt. Ceea ce urmărea era pronunțarea sentințelor și transportarea noastră la locul de detenție pentru a se evita orice posibile agitații din partea salariaților portului spațial, oricum nemulțumiți, de mult timp, de retribuția în scădere, de sistemul de lucru și de tot ansamblul așa-ziselor condiții minunate oferite de Oscar Romero.

* * *

– Acuzat Florindo Scalao, așază-te. Procurorul are cuvântul.

– Onorată instanță, în conformitate cu legislația noastră progresistă, acești trei acuzați s-au făcut vinovați de grave încălcări ale Codului nostru juridic. Primul cap de acuzare: tentativă de piraterie spațială. Cer o pedeapsă de 20 de ani tereștri recluziune la secția „izolare totală” pentru fiecare din cei trei.

Nu mai pot continua. Este prima dată când am îndrăznit să-mi amintesc procesul. La mai bine de 3 ani de la eveniment. Încă nu am puterea să-l scriu în memorie. În nenumărate vise mi-a revenit în minte dar m-am trezit la timp. Am evitat să mă gândesc pentru a nu înnebuni. Dar, treptat, va trebui s-o fac.

În seara asta e primul pas; mâine poate voi continua.

* * *

În cadrul Comisiei Interplanetare a Drepturilor Umanoizilor și Androizilor, cazul Luciano Yanez, Florindo Scalao și Aurelio Matteo a făcut obiectul unui forum special care, în urma votului unanim al membrilor săi, a hotărât:

„În temeiul actelor interplanetare și ținând cont de faptul că deținuții au efectuat o parte din pedeapsă, solicităm

guvernului lui Oscar Romero, eliberarea sus-numiților”.

Va veni vremea când noi, toți, cei care, azi, ne băgăm capul în nisip, vom citi Jurnalul lui Florindo Scalao, și ne vom întreba:

– Eu ce-am făcut pentru a îndrepta răul?

* * *

La cele două extremități ale Complexului Lagrange, cei doi viitori coechipieri ai aceluiași Jurnal se frământă, independent unul de altul, având ca motivație întâlnirea de gradul III dintre ei. Numai impactul lor poate să propulseze cartea unuia spre sufletele suporterilor și asta numai datorită celuilalt. De aceea ei sunt pe cale să formeze o echipă.

În Cilindrul de Est, Alejo Kefren stă la cozi și se enervează cumplit fără însă a se exterioriza câtuși de puțin. Adună picături de mânie pe care și le revarsă, după o prealabilă prelucrare; pe foile albe, rezultând o mărturie, o consemnare, o revoltă, cu siguranță o deconectare a sistemului său nervos. Derivările sunt atât de accentuate încât la o recitare a textului și-a uitat mânia și a devenit la fel de senin ca Apollo...

În Cilindrul de Vest, Patrick Fontaine stă într-o așteptare febrilă. Numără săptămânile și zilele până în ziua când se vor întâlni, fără să se cunoască, într-o biserică a Danubiei. Nu s-a gândit, încă, prin ce mijloace va scoate manuscrisul, dar a început să studieze sistematic istoricul diverselor forme de trafic. Este monitor de schi nautic și lucrează câte 12-14 ore zilnic. Restul timpului și-l împarte între somn și lecturile ce speră că-l vor ajuta în rezolvarea aducerii Jurnalului lui Alejo Kefren. Speră că va reuși să-i ia și un interviu, în exclusivitate, pentru cotidianul „Dreptatea” sau (de ce nu?) o serie de interviuri.

Dacă totul va merge cum trebuie el va deveni membru al Direcțiunii (Staff-ului) Grupului de Presă de care aparține și ziarul său.

În Provinciile Unite Marțiene campania electorală este în plină desfășurare. Ultimele sondaje de opinie indică o ușoară creștere a audienței viceguvernatorului Jorge Buy. Până la alegeri mai sunt exact 3 luni și totul este posibil.

În Uniunea Venusiană Miguel Romanoff își continuă, imperturbabil, campania sa de restructurare, atât în domeniul politic cât și în cel economic, invocându-l, la fel de frecvent, pe Marele Creier, adică spiritul lui V.I. Lenovitch.

Satrapii din dominioanele Uniunii Venusiene reacționează foarte diferit la fenomenul Miguel Romanoff: de la cel mai sincer entuziasm și aplicarea modelului, în Panonia lui Carlos Grandi, până la ura cea mai profundă, închrâncenarea și respingerea, cu dezgust, a reformei, în Danubia lui Oscar Romero...

Coordonatorii provinciilor din Cilindrul de Vest nu reușesc în nici un fel să-și unească teritoriile într-o nouă superputere pentru că interesele fiecărui membru sunt mai importante decât cele ale Comunității și, într-un fel au dreptate; în schimb au căzut de acord, în mod unanim, să aniverseze un an de la „Marea Demonstrație” de la 15 noiembrie din Brashovua: cu lumânări, cu torțe și cu hotărâre, până în fața consulatelor Danubiei...

Compania publicitară în vederea petrecerii Revelionului 289 a început. Se oferă condiții foarte avantajoase pe Ceres, pe Vesta sau chiar pe Mercur, la niște prețuri, de-a dreptul, rezonabile, dar nu se estimează că se vor vinde toate biletele. În schimb toată lumea vrea pe Terra, în ciuda locurilor foarte

limitate și a prețurilor astronomice. Și ceea ce pare curios, predomină roboții; ei vor să viziteze, în primul rând, muzeul Androidului Guggenheim.

În dominioanele Uniunii Venusiene, au primit permisiunea să călătorească peste frontiere, panonienii și mazurienii, restul rămânând la fel de îngrădiți ca și până acum. Dar toată lumea speră că se vor schimba lucrurile și așteaptă totul, pe tavă, de la Miguel Romanoff.

În Danubia, dezastrul continuă să se amplifice. Corupția galopantă a cuprins toate straturile sociale. Diferă doar tariful. Nu se primesc bani ci numai mărfuri, cât mai străine. Puțini fac averi uriașe, cei mulți suferă de foame, de frig, de frică. Ei nu mai au nici o speranță; sunt disperați și își așteaptă sfârșitul a lor și al lui. Pe Oscar Romero parcă l-a lovit „amoc”-ul. El nu mai ascultă nici un sfat, în cazul în care I s-ar mai da; a luat-o într-o ureche și și-a pus în gând să distrugă tot ceea ce a fost până la el, și apoi să reconstruiască din temelii toată Danubia pentru că dacă nu știți, să băgați bine la scăfârlie, cu el începe „*Era Nouă*”. Și el este *Sublimul* - asta înseamnă un fel de profet a cărui baghetă magică este biciul...

Planetele se învârtesc în jurul stelei *Solis*. Sistemul solar se-nvârtește în jurul Centrului galaxiei, spre Norii lui Magellan. Ce evenimente se vor mai produce?

* * *

Este 1 noiembrie 288, Era Spațială, o zi de marți. Alejo Kefren nu are astâmpăr. Se uită-ntruna la ceas. În sfârșit s-a făcut ora plecării: 15¹⁵. Iese rapid pe poarta Direcției Hologramelor Tehnice și se-ndreaptă spre cea mai mare catedrală a Palierului 2. Știe că parcurge această distanță, cu greu, în 20 minute. Nu vrea să-ntârzie pentru că speră că este

așteptat, dar parcă nu-i vine să creadă. Să fi ajuns mesajul său? Și să fi fost luat în seamă? Oricum dacă nu, va veni și mâine și poimâine și în decembrie, și în ianuarie. Va mai trimite un bilet și va continua să cheme pe cineva până când va fi auzit. Important este că a reușit să scrie cartea. Se va mai duce, probabil, pe la Juan Charon, pentru a nu-l face curios și a se întreba asupra intențiilor de viitor ale lui Alejo; va solicita iar permisiunea de a călători în Alemanian de Est și nu i se va aproba - o știe dinainte - va îngriji de fiul său, va aștepta și va spera. Poate într-o zi, un Paul Fayard va veni și-i va prelua manuscrisul. Singura dificultate este ca cerberii să nu I-o ia înainte și să facă prima mutare: un accident, din greșeală... Se uită din nou la ceas: este 15³⁵. A ajuns, intră și se așează pe ultima bancă în dreapta. Se uită lateral, se mai uită la cadran și din nou lateral. La fel face și individul din apropierea sa după care zâmbește, se ridică, vine, ia loc lângă el și-i zice în șoaptă:

— Iată-mă am venit după manuscris.

— Vă rog să-l preluați cu grijă și faceți în așa fel încât să ajungă la destinație. După publicare mă veți putea căuta la videotelefon...

* * *

Pentru Alejo Kefren anul 288 E.S. a fost cel mai frumos; l-a numit anul speranței.

POSTAFAȚĂ

1 august 1988, Era Creștină.

Trăim cufundați într-un imens provizorat, de la aspectele cele mai generale ale existenței noastre ca specie, călare pe o minge de football ce se umflă adesea supurând lavă, se fisurează uneori, producând cutremure; depindem, acum și aici, de capriciile unei vremi, în sensul cel mai fizic cu putință, care dă semne că va fi din ce în ce mai imprevizibilă. Ni se anunță secete catastrofale, inundații diluviene, inversiuni de anotimpuri pervertite, când iarna, iar vara este un „melange” de toamnă cu primăvară, în proporții sensibil egale, stropite cu ploi care cad exact când nu trebuie, până la modul cel mai ciudat de a ne autoamenința cu distrugerea reciproc asigurată, atât în sens global (potențialul cataclism nuclear), cât și în sens particular-individual (peste jumătate din indivizi ce locuiesc pe această sferă sunt supravegheați, urmăriți, bătuți, eventual uciși, șicanați și cenzurați, iar o altă bună parte din cealaltă jumătate preferă, ei-înșiși, să se autocenzureze pentru a nu fi în pericolul de-a o păți). Mai rămân două categorii: indivizii liberi, din lumea liberă, care, și ei, se pot subîmpărți în două grupe: cei nepăsători la soarta tuturor celorlalți, preocupați numai de interesul lor, fie în sens mercantil, fie în sens ludic, și cei conștienți că ideile infimei lor minorități sunt singurele care merită să fie îmbrățișate de toți, pentru totdeauna; ei sunt numiți frecvent „Ulii”; a doua categorie este formată din indivizii-acționari la „*Banca-Progresului-cu-Forța*”, care nu țin seama de realitățile cotidiene mareu în schimbare, aceștia sunt total debusolați, fosile sociale ale unui trecut revolut, și

oportuniștii, vampiri care s-au adaptat perfect la stilul rigid al societăților așa-numite progresiste și care profită din plin de poziții sus-puse, influență și relații sau pornesc pe calea acumulării masive de capital, cumpărând ulterior titlul de noblețe al acestor societăți: apartenența la nomenclatură.

Ca indivizi obișnuiți, trăim, deci, într-un imens provizorat, într-o nesiguranță ce frizează disperarea, dar cu care, culmea, ne-am obișnuit. Această stare ne vine, deja, ca o mănășă. Și atunci preferăm să trăim clipa. Dar nu în sensul comun și vulgar în care se poate înțelege. Nu! În sens creativ: adică preferăm să valorificăm rarele momente de inspirație, să zicem, artistică, conjugate cu puținele ore libere scăpate de sub controlul vigilant al coordonatorilor departamentului „Familie și Educație”, pentru a consemna - doar atât - fragmente din existențele noastre neînsemnate de membri ai Corului din tragedia cosmică. Pentru că este știut - nu-mi amintesc unde am auzit expresia, dar mi-a plăcut - *„acum, în lumea modernă, nu mai mor eroii, ci corul”*. Și facem această „Cronică a evenimentelor curente”, cu riscul de a fi ghilotinați, sau, mai grav, de a dispărea fără urmă, atât noi, cât și însemnările noastre, în fond, nevinovate. Da, trăim clipa în mod creativ, indiferent de riscuri, sau poate tocmai datorită lor, pentru că fructul oprit ne atrage... Atât timp cât nimic nu se va schimba, în bine, în sensul înțeles de noi, cei mulți, nu ne rămâne decât o singură soluție civilizată: să scriem!

* * *

MULȚUMIRI

Lista ar trebui să fie foarte lungă. Dacă îmi va scăpa vreun nume, îi rog pe cei care nu s-au regăsit aici, cu mine, pe aceeași navă ce ne va purta spre viitor, spre bibliotecă

borgesiană care-i învinge și pe tirani - ei încă nu pot controla viitorul - îi rog, deci, să mă ierte și să aștepte o nouă scriere. Atunci, sper că nu-i voi mai uita, desigur cu condiția de a scăpa de ghilotină...

Mulțumesc, în primul rând Aliciei, pentru acceptarea răpirii nenumăratelor ei ore libere pe care le-am fi putut petrece împreună și pe care, cu generozitate, mi le-a acordat spre a merge la biblioteca publică, în liniștea și atmosfera creatoare de acolo, și a scrie. I-am spus, la început, că nu doresc să-i arăt textul până când nu va fi gata. A acceptat, înfrângându-și curiozitatea, dar nu a crezut niciodată că eu aș fi în stare să realizez ceva bun; mă știe cuprins de o lene devenită uneori maladivă, de un dezinteres constant și care tinde să se accentueze pe măsura trecerii vremii cu privire la tot ceea ce ține de buna conviețuire în doi: aprovizionare agro-alimentară, participare la curățenia apartamentului etc. Nu mă interesează decât cărțile și aparatul - desigur, „*Vocea Selenei*”. Sunt, cu siguranță, un soț dificil, recunosc, dar nu mă voi schimba. Dimpotrivă! Doresc să mulțumesc în mod special bunicului meu pentru dialogurile purtate de-a lungul multor ani, pentru sădirea în mine a credinței, în democrație și libertate - îmi amintesc că mă supăram adesea când eram certat sau criticat, dar bunicul mi-a spus că un adevărat democrat nu se teme de critică, ci o acceptă și reflectează asupra temeiniciei ei - mulțumesc pentru șansa acordată, în vara lui '88, de a scrie cele mai frumoase pagini, în casa lui, în ciuda stării sufletești depresive datorate faptului că bunica era în agonie, la un pas de marea trecere în neființă...

Mulțumesc bunicii mele pentru exemplul ei viu de a merge la biserică și a se ruga pentru binele nostru; datorită ei, într-o

covârșitoare măsură, sunt eu azi un creștin convins... Îi mulțumesc pentru culoarea ochilor (albastră) și a părului (blond), pe care Cel-de-Sus a vrut să i le moștenesc, pentru bunătatea sufletului, dar și pentru hotărârea de a nu-i uita pe cei răi, pentru mesele îmbelșugate se sub umbrarul de viță-de-vie... A fost și nu mai este. Dar amintirea nu se poate șterge... Mulțumesc mamei mele pentru imensele lecturi, care, sper, și-au atins scopul, pentru orele de vioară și de arte plastice pe care mi le-a impus, adesea împotriva voinței mele, dar ce bine-mi prind acum, pentru orele de limba franceză căreia îi făcea plăcere să și le țină cu mine, pentru preanumeroasele nopți de veghe petrecute la căpătâiul meu, unicul ei fiu...

Mulțumesc tatălui meu pentru insistența cu care m-a îndrumat spre studiul matematicii - am fost de două ori olimpic și o dată promovat în faza cantonală - dar care nu s-a finalizat în alegerea profesiei (el ar fi dorit să-l urmez), pentru exercițiile de yoga pe care le-am deprins de la el și le continui mereu, deși într-o măsură mai mică, pentru imensa sa generozitate financiară, ceea ce mi-a permis, mereu, să gândesc liber și să nu fiu îngrijorat vreodată de ziua de mâine.

În vara lui '86 i-am spus că nu datorez nimic acestui stat, ci numai lui, în sensul material, am comunicat și cerberilor această opinie; m-a sfătuit să fiu mai moderat, în stilul său conciliatoriu.

Mulțumesc prietenilor mei, Theo și Julio, care se află acum departe și liberi, și tuturor cunoscuților pe care nu-i pot menționa aici pentru a nu fi trecuți pe Lista neagră a cerberilor, tuturor celor care cred în unicele valori fundamentale veșnice; și sunt convins că ei reprezintă majoritatea, ei sunt cei buni; lui Arcadio Delgado, căruia îi cer

scuze în mod public pentru că i-am divulgat numele cerberilor; lui Faed Ibn Salaam; lui Juan Charon, cerberul; deși preferă anonimatul, l-am metamorfozat în personaj; sunt convins că peste 50 sau 100 de ani, când ne vom întâlni la ospețele lui Hades, nu va mai fi supărat pe mine; tuturor prizonierilor de conștiință, sau politici, care au avut îndrăzneala să se opună unei tiranii opresive și atât de îndelungate; lui Sergio Le Goff, care este unul și același personaj cu Miguel Romanoff și cu noul „Petru cel Mare”, să dea Domnului să fie sincer; lui Rolando Ramirez sau Rolf Retton sau știți dvs. cine, sper că a primit cele 7 scrisori de la mine; doamnei Christina Stegano-Mucchi, pentru naturalețea și amabilitatea mijlocirii sale și a sfaturilor binevoitoare pe care mi le-a dat în privința riscului luptelor cu cerberii; lui Patrik Fontaine, alias Paul Fayard, pentru îndemânarea cu care a scos manuscrisul din satrapia Danubiei și pentru sprijinul constant și afecțiunea ce mi-a arătat-o mereu, și, în sfârșit, „last but not least”, redactorilor și prezentatorilor postului de radio „Vocea Selenei”, fără excepție, pentru munca lor care a devenit un fel de apostolat în serviciul libertății...

Acum, la terminarea acestui roman, părerile mi s-au schimbat, întrucâtva: acum sunt mândru să sunt danubian - pentru că din oprimare se naște speranța...

* * *

MULȚUMIRI *

Tuturor celor care au contribuit la lansarea acestei cărți devenite - fără voia autorului - o carte de sertar.

* Această a doua serie de mulțumiri a fost necesară datorită faptului că manuscrisul trimis în Occident în 31 august 1989 nu a ajuns. În acest sens a fost posibilă scrierea sa la mașina de scris în toamna lui 1992.

Cititorilor, pentru răbdarea de a o citi până la capăt și, mai cu seamă, de a reflecta la cele câteva semnificații ale sale.

Criticilor, pentru profesionalismul observațiilor binevenite și pentru toleranța și politețea opiniilor exprimate.

Domnului prof. Victor MARIAN, care a avut imensa bunăvoință de a citi acest roman în octombrie 1990 și de a-i aprecia spiritul predictiv.

Și, în sfârșit, cu cea mai caldă afecțiune, doamnei Rodica ROBU pentru calitatea de un nivel occidental a dactilografierii unui text adesea dificil de descifrat.

AUTORUL.

Manifest pentru Lagrange PREAMBUL

După o lungă perioadă de claustrare, autorul acestui „manifest” a avut șansa rară de a vizita Franța, timp de nouă luni (cifra este simbolică), unde și-a completat imaginea ce i se formase asupra lumii, prin amabilitatea și imensa generozitate a membrilor bisericii mormone din Versailles, constatând că nu există o nebunie a inteligenței, ci doar o temeritate care trebuie valorificată ca motivație firească și benefică a vieții, că cea mai mare bogăție a unui popor nu este vastitatea câmpurilor petrolifere sau imensitatea zăcămintelor aurifere, ci valorificarea optimă a materiei cenușii din creierele compatrioților, că această valorificare se va face în secolul XXI, cu prioritate în industria spațială, în cibernetică-robotică și în ingineria genetică, și că, până la urmă, până și marile

zăcămintele vor fi exploatate în minele de pe corpurile cerești ale sistemului nostru solar. În acest sens, poate, a spera și a crede că va fi posibil ca o țară ca România, situată în coada Europei, va deveni, în câteva decenii, una din marile puteri spațiale, pornind de la un capital investit apropiat de ZERO (în cel mai bun caz taxele de înregistrare) și de la două romane holografice este, totuși, o nebunie. Fie ca rezultatele să fie pe măsura așteptărilor. În acest caz se va putea vorbi de o nebunie a inteligenței. Altfel, acest manifest va fi ceea ce este acum, un izvor în mijlocul Saharei...

Semnificația denumirii „Lagrange”. În jurul satelitului natural al Pământului (*Luna*) există 5 puncte unde gravitația este ZERO și unde vor fi construite viitoarele platforme spațiale unde se va muta o mare parte din omenire exploatând bogățiile Selenei și aprovizionând cu energie electrică de proveniență solară și Pământul. Aceste puncte au fost numite *Centura Lagrange*. De aici provine denumirea societății noastre cu răspundere limitată.

Organizarea cuprinde trei nivele:

I. *Lagrange S.R.L.* este o societate cu răspundere limitată franco-română, având următoarele domenii de activitate:

Publicitate - *Copyright*.

Computer Library (Biblioteca-Computer).

Testări și evaluări prin computer pentru viitorii angajați ai industriei spațiale.

Ceramică și materiale compozite pentru industria spațială.

II. *Clubul Lagrange* va grupa atât asociația patronatului din industria spațială a lumii, cât și (de ce nu?) sindicatele acesteia, cu sediul la Paris sau Île de France. Va contribui cu

10% din profitul net pentru *Fundația Lagrange* și va edita un Buletin de Informare al industriei spațiale.

III. *Fundația Lagrange* se va ocupa cu:

– Societatea de Ajutor (*Société de Secours*) a angajaților potențiali din industria spațială acceptați după trecerea testelor de inteligență și creativitate, pentru că o societate a viitorului ar trebui să-și permită să suțină, lejer, peste 30% din populație încadrată în categoria „șomer” pentru zeci de ani, pentru că valoarea esențială a acelei societăți va fi creativitatea, și nu munca.

– Societatea de Protecție a Naturii, în cazul în care nu va fi prea târziu.

Obiectivele detaliate ale Societății comerciale *Lagrange S.R.L.*:

Publicitate - Copyright.

Societatea pornește de la dreptul de Copyright obținut pentru două romane holografice pe care le distribuie (fie direct, fie cu ajutorul unei terțe firme) pe piața mondială, dar introducând câteva pagini cu reclame în fiecare carte. În acest sens și literatura va fi subvenționată prin intermediul publicității. Desigur, tirajul anual în toată lumea este estimat la un milion de exemplare vândute.

Societatea își propune să traducă și să distribuie (inclusiv prin terți), într-un tiraj de un milion exemplare/an, câte o singură carte scrisă de un autor român contribuind, astfel, la răspândirea și cunoașterea culturii române în lume. Pentru început se au în vedere:

„*Jurnalul fericirii*” de N. STEINHARDT;

„*Psihologia consonantistă*” de Șt. ODOBLEJA.

Societatea își propune să organizeze anual, începând cu

1996, câte un superraliu în jurul lumii cu dirijabilele; premiile ar putea fi: cel mai bătrân și cel mai tânăr participant, motorul (și firma producătoare) cu cel mai redus consum de combustibil, motorul cel mai puțin poluant etc.

Poate că singurul mod de a supraviețui în acest secol nefericit este de a ne lăsa netratați de o boală de care destul de puțini dintre noi continuăm să suferim: OPTIMISMUL. Și, pe acest fond maladiv, adăugând viziunea ofensivă de cuceritori ai nefericirii și suferinței impregnate în fiecare din noi, rezultatul nu poate să fie decât victoria, chiar dacă - suntem conștienți - și aceasta nu este decât... deșertăciune... Dar continuăm să luptăm, pentru că avem nebunia de a crede că în secolul viitor vor fi și alții care vor aprecia frumusețea unui răsărit de soare, un pahar de apă rece pentru cel însetat sau imaginea superbă a Pământului văzut de pe Lună.

Și de aceea îndrăznim!

28 iunie 1992.

Undeva în SE Europei

ALEX AMOQ

Peste prăpastie (Considerații despre primul roman holografic)

La 10 septembrie 1986 era pusă piatra de temelie la ceea ce avea să devină, mult mai târziu, prefața la primul roman holografic.

Prin firea lucrurilor, natura duală a omului încearcă să încline balanța spre latura pozitivă și, chiar dacă nu reușește mereu, cu siguranță că tinde aproape întotdeauna.

Acum, în 10 decembrie 1992, la șase ani și trei luni de la acel eveniment, autorul și-a propus să schițeze câteva aspecte care i se par definitorii pentru acest salt incredibil care este despărțirea de cel mai urât secol al omenirii și intrarea într-unul nou și imprevizibil dialogând cu alterego-ul său și concluzionând pentru prietenii săi, cititorii...

Secolul XX s-a încheiat la 22 decembrie 1989 la București prin răsturnarea - cel puțin la nivel teoretic - dictaturii comuniste. Oricum, „roata istoriei” s-a învârtit din nou, în ciuda oricăror opinii contrare.

Secolul XXI a început la Moscova, la 21 august 1991, prin victoria revoluționarilor ruși (mereu rusnacii!) împotriva putch-iștilor bolșevici din vechea gardă...

Ei bine, timpul imaginar al acestui roman este un fictiv secol XXIII, al Erei Spațiale, ce reproduce condițiile nefericitului nostru secol.

Și dictaturile... Este o uchronie.

Spațiul de desfășurare al povestirii, deși exotic și utopic, este de asemenea, cel care ne-a înconjurat, obsesiv și halucinant - pe prea mulți dintre noi - cel binecunoscut al „preaminunatei” noastre țări, oază a latinității și a supunerii necondiționate, a dorinței de modernizare și a mentalităților perseverent orientale, oricum o țară a celor mai ospitalieri oameni din lume.

Personajele sunt cele întâlnite în acel timp al oprimării, prea apropiate de cele care continuă, încă, să viețuiască...

Și problema-cheie a scriiturii, la care dacă fiecare dintre noi am fi sinceri și ne-am răspunde nouă-însine la întrebarea „cum am contribuit la răsturnarea dictaturii?”, ar trebui, cred, prea mulți dintre noi, să acceptăm evidența: da, am greșit, am

fost lași, am fost lași, am preferat să aplaudăm hotărârile ședințelor unicului partid, nu i-am apărat pe dizidenți în mod public, am profitat de sistem avansând pe scara ierarhică, și în același timp, prin colțuri, între prieteni, am înjurat sistemul căruia îi mâncam din palmă și, culmea, mai grav acum, după *Fundamentală Răsturnare*, ne-am dat după cum bate vântul pentru a ne menține unde ne e locul: sus, cât mai sus...

Și cei care au fost contaminați de nebunia de a nu mai suporta și au avut prosteasca îndrăzneală de a striga și au fost auziți departe, spre soare-apune, fiind supuși examinării de către cerberi și transformați în cobai sunt, acum, priviți chiorâș...

Vă-ntreb: vă amintiți povestea metamorfozării Sfântului Pavel din omorâtor de creștini în ideologul-șef al Creștinismului?

Atunci pieriți din ochii Judecătorului Lumii!

Acuzați de complicitate cu cerberii pe cei ce au fost bătuți la tălpi și apoi au semnat, sub presiune, declarații de obediență față de Ministerul Adevărului?

Și voi n-ați avut nici o vină, voi cei care ați susținut acest sistem?

Să fim serioși!

Dar mai aveți totuși o șansă: să vă rugați să vă ierte păcatele... Da! doar pentru atât: pentru că ați aplaudat, și pentru că ați participat, și pentru că ați tolerat, și pentru că ați trăit atunci când semenii voștri erau uciși, și torturați, și batjocoriți... La canale... La canale și piramide...

Mai aveți o șansă: să citiți cele câteva rânduri ale lui Sebastian CASTELLIO scrise în 1551 și mereu actuale, să reflectați, să vă lăsați pătrunși de spiritul lor și să le

împărtășiți semenilor voștri. Atunci, și numai atunci, veți fi iertați. Veți încerca?

10 decembrie 1992.

Undeva în SE Europei

ALEX AMOQ

*„A căuta adevărul și a-l spune
așa cum îl gândești nu poate fi
niciodată o crimă. Nimeni nu
trebuie silit să aibă o anumită
convingere. Convingerea e liberă.”*

Sebastian CASTELLIO, 1551.

EDITURA RoGrup
www.rogrup.net

DESIGN: VIO © DESIGN
CONCEPT: CREATIVE VIEW DESIGN © CVD
COPERTI: VIOREL CRISTIAN PAVELESCU

DINCOLO de STY ✦

ALEXANDRU AMOQ

CREATIVE VIEW DESIGN © CVD
VIO © DESIGN
WWW.ROGRUP.NET